

Chân Dài Duyên Ngắn Khó Giữ Chân Tình

Contents

Chân Dài Duyên Ngắn Khó Giữ Chân Tình	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	12
8. Chương 8	14
9. Chương 9	16
10. Chương 10	18
11. Chương 11	20
12. Chương 12	21
13. Chương 13	23
14. Chương 14	25
15. Chương 15	27
16. Chương 16	29
17. Chương 17	30
18. Chương 18	32
19. Chương 19	34
20. Chương 20	36
21. Chương 21	37
22. Chương 22	39
23. Chương 23	41
24. Chương 24	43
25. Chương 25	45
26. Chương 26	46
27. Chương 27	48
28. Chương 28	50
29. Chương 29	52
30. Chương 30	53
31. Chương 31	55
32. Chương 32	57
33. Chương 33	59
34. Chương 34	61
35. Chương 35	63
36. Chương 36	64
37. Chương 37	66
38. Chương 38	68
39. Chương 39	70
40. Chương 40	71
41. Chương 41	73

42. Chương 42	75
43. Chương 43	77
44. Chương 44	78
45. Chương 45	80
46. Chương 46	82
47. Chương 47	84
48. Chương 48	86
49. Chương 49	88
50. Chương 50	90
51. Chương 51	91
52. Chương 52	93
53. Chương 53	95
54. Chương 54	96
55. Chương 55	98
56. Chương 56	100
57. Chương 57	102
58. Chương 58	104
59. Chương 59	105
60. Chương 60	107
61. Chương 61	109
62. Chương 62	111
63. Chương 63	112
64. Chương 64	114
65. Chương 65	116
66. Chương 66	117
67. Chương 67	119
68. Chương 68	121
69. Chương 69	122
70. Chương 70	125
71. Chương 71	126

Chân Dài Duyên Ngắn Khó Giữ Chân Tình

Giới thiệu

Nội dung chính của câu chuyện xoay quanh về cuộc sống của Thời Thiếu Thu một tổng tài cao cao tại thượng của tập đ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chan-dai-duyen-ngan-kho-giu-phan-tinh>

1. Chương 1

“Thời Thiếu Tu, anh bỏ em ra!” Cố Thu quay người mở công tắc của vòi phun trong phòng tắm.

Phòng tắm rộng lớn ấy, hơi nước nóng bốc lên. Vòi phun trong bồn tắm không ngừng trút nước nóng xuống, làm ướt cả người của người đang bị đè chặt bên dưới ấy, đôi tay cô bị người khác giữ chặt trên đỉnh đầu, do cô chỉ mặc một chiếc váy ngủ màu đỏ, nên thân hình cô gần xuyên thấu, lộ ra bộ nội y ren bên trong.

Người đàn ông trước mặt mặc một bộ đồ tây màu đen, nhanh chóng cũng bị nước làm cho ướt nhẹp, nước thuận theo đường chính giữa chảy xuống, khiến anh trở nên vừa lạnh lùng vừa gợi cảm.

Anh nhếch môi lên, lộ ra một hàm răng trắng sáng, tiến gần Cố Thu, tắt vòi nước đi, trong phòng tắm lúc này, chỉ còn hơi thở của hai người họ.

“Ba năm không gặp, em càng ngày càng gợi tình.” Thời Thiếu Tu sờ lên má của Cố Thu, nghiêng đầu ghế sát vào tai cô, cái tai nhỏ xinh của cô còn đọng giọt nước, nhìn vô cùng đáng yêu.

“Thời Thiếu Tu.” Âm thanh của Cố Thu run nhẹ: “Em, em giờ đã kết hôn, anh không được làm thế, em, em giờ là vợ của anh hai anh!”

Thời Thiếu Tu vẫn cứ giữ nụ cười trên môi, nhưng trong ánh mắt anh không hề vui tí nào, mà toàn là sự lạnh lùng, trong mắt ánh lên sự bất mãn, theo đó, vẫn giữ nguyên ánh mắt đầy giận dữ ấy, tiến lên trước, hôn mạnh vào môi Cố Thu.

Cố Thu liếc mình giãy giụa, nhưng lại không cách nào thoát khỏi, cô chỉ còn cách trơ mắt nhìn một bàn tay anh xé vấy của mình, cứ thế mà lần tới.

Toàn thân Cố Thu đều tê cứng lại, nhưng sắc mặt trắng bệch, nước mắt bỗng xuất hiện nơi khóe mắt, cô “ùng” một tiếng, cắn mạnh vào môi của Thời Thiếu Tu.

Thời Thiếu Tu đâu đến mức kêu “Á” một tiếng, trong miệng có vị tanh ngọt của máu, anh càng điên cuồng hơn, nhưng không bỏ miệng ra, càng vô lối đi sâu vào miệng Cố Thu.

Mùi vị máu tanh khiến Cố Thu thấy khó chịu, nhưng chịu đựng toàn bộ sức ép của Thời Thiếu Tu, khiến cô mềm nhũn, vốn không thể thẳng người lên được, chỉ đành để Thời Thiếu Tu tự do hành động.

Thực ra cô vẫn còn có cảm giác với Thời Thiếu Tu, sự kích động sau ba năm không gặp cộng thêm tình cảm sâu đậm với Thời Thiếu Tu, khiến cô từ bỏ sự chống cự, cả người nằm dưới thân thể của Thời Thiếu Tu.

Tình xưa nghĩa cũ tràn về, khiến Thời Thiếu Tu buông tay cô ra, sau đó ôm chặt cô vào lòng, ánh mắt anh nhìn cô đầy phức tạp, nhìn bộ dạng yếu điệu như hoa đào của Cố Thu, đột nhiên anh dồn sức hơn nữa, nắm chặt lấy tóc Cố Thu, mạnh tay giật ngược đầu cô ngược lên.

Sắc mặt Cố Thu trắng bệch, ánh mắt u ám không tí hy vọng, cô để Thời Thiếu Tu tùy ý nắm tóc mình, giọt lệ bên khóe mắt rơi xuống, cô lại nở một nụ cười đầy thương tâm.

Mạnh tay vứt Cố Thu xuống nền nhà, Thời Thiếu Tu mặc lại quần áo, quay người bước đi.

Đột nhiên, cánh cửa lớn ở biệt thự bị “bùm” mở to, bên trong biệt thự yên tĩnh ấy, vọng lại tiếng người đang nói chuyện.

Cố Thu đang nằm rã rời dưới đất kia nghe thấy tiếng động, kinh hoảng nhảy lên, nhanh chóng lướt qua

Thời Thiếu Tu, nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại, tay cô nhanh chóng nắm lấy tay áo của Thời Thiếu Tu, khẽ run nhẹ, co ro dưới nền nhà, ngược đầu, dùng âm thanh nhỏ nhẹ cầu xin: “Em xin anh, đừng đi ra! Đừng chạm mặt anh ấy!”

Bước chân chậm chậm đứng ở vị trí cũ, Thời Thiếu Tu cười, quay người, ghé sát vào tai Cố Thu, nhẹ nhàng nói: “Sao? Cô còn sợ bị phát hiện? Xem ra cô yêu anh ta, nhưng anh ta có yêu cô không?”

2. Chương 2

Cố Thu muốn nói thêm gì đó, Thời Thiếu Tu từ từ đưa tay lên, dùng ngón tay trở nhẹ nhàng đè lên môi cô, miệng nhếch lên.

Chỉ nghe thấy dưới lầu, truyền đến những bước chân vô cùng lộn xộn, tiếng cười nhẹ, tiếng hôn nhẹ, từ trong phòng khách ở lầu 1, nhẹ nhàng lọt vào tai của Cố Thu.

Trog lòng Cố Thu có chút thấp thỏm nghiêng đầu lại, khép đôi mắt đang đầy lệ kia lại: “Chuyện này không liên quan đến anh.”

Dưới đáy mắt thấy rõ chút lạnh lùng, Thời Thiếu Tu “hừm” một tiếng, cầm lấy cằm cô lên, đẩy cằm cô lên: “Là vì tôi vào ngục, do tôi không còn là Đồng sự trưởng, cho nên cô leo lên giường với hắn?”

Mắt Cố Thu mở to, cô vốn định phản bác lại, nhưng lại sợ hai người dưới lầu nghe thấy, nên đẩy tay Thời Thiếu Tu ra, trong ánh mắt đầy kinh ngạc: “Không ngờ anh lại cho rằng tôi là người phụ nữ như thế?”

Dưới biệt thự truyền đến tiếng động cửa nhẹ, rất nhanh, trong phòng lại yên tĩnh trở lại, cả biệt thự lúc này, lại một lần nữa chỉ còn hơi thở của hai người họ.

Thời Thiếu Tu chỉnh lại quần áo, đứng dậy, mở cửa phòng vệ sinh: “Không phải sao? Lúc cô theo tôi, chẳng qua vì tôi là tổng tài của Tập đoàn Thời Phong chứ gì.”

Cánh tay nắm lấy tay áo của Thời Thiếu Tu, không nhịn được run lên.

Tiếng chuông điện thoại phá tan đi bầu không khí yên tĩnh trong phòng tắm, Thời Thiếu Tu hất tay của Cố Thu ra, vừa nhận điện thoại rồi đi ra ngoài: “Alo, Giai Vân? Sao vậy?”

“Thiếu Tu! Em bị thương rồi!” Đầu dây bên kia, tiếng khóc thút thít của Thẩm Giai Vân vang lên, nhẹ nhàng truyền vào tai của Cố Thu.

Sắc mặt Cố Thu lại trắng hơn nữa, cô cắn chặt môi, đột nhiên ngồi bịch xuống sàn, giương nhìn thấy Thời Thiếu Tu mặc bộ đồ ướt trên người rời khỏi.

Lúc này cô mới cảm giác toàn thân mình giống như bị người ta đánh từng cú một, đau đớn, cô cúi nhặt lại những mảnh vấy đã bị xé nát, dựa vào tường, từ từ đứng dậy đi ra khỏi phòng tắm.

Về tới phòng ngủ, tìm một bộ váy mặc vào, co rút trên giường, cắn chặt bờ môi, ánh mắt tự nhiên rơi xuống.

Cả biệt thự sang trọng là thế, nhưng lại thiếu hơi người, cảm giác vô cùng lạnh lẽo và xa lạ.

Điện thoại lại rung lên lần nữa, Cố Thu cầm lên xem, vội đứng dậy, lau nước mắt, chỉnh lại âm thanh của mình, để điện thoại áp vào tai: “Alo, mẹ, sao lại gọi qua đây lúc này? À, con không sao, chỉ là bị cảm cúm, cổ họng có chút khó chịu...”

.....

Vườn hoa ở trung tâm thành phố.

Một chiếc xe Mc Laren màu vàng ánh kim nho nhỏ dừng bên vòi phun nước, thu hút ánh nhìn của những người đi đường xung quanh.

Đoàn phim đang ghi hình, quảng trường đó đâu cũng là người, cứ loạn cả lên.

Thời Thiếu Tu đưa đôi chân dài ra khỏi xe, đi thẳng đến chỗ đoàn phim, khí thế tự nhiên của anh, khiến những người chung quanh không thể không lùi về hai bên, thành một con đường nhỏ.

Thời Thiếu Tu nhanh chóng bước đến chỗ quay phim.

Thẩm Giai Vân đang uất ức ngồi trên ghế, trợ lý đang ở bên cạnh nắn chân cho cô, mái tóc màu nâu hạt dẻ làm nổi bật làn da trắng như tuyết của cô, thân hình cô khá đẹp, nhìn vào giống như một con mèo con đang chịu thiệt thòi, co ro một chỗ, ánh mắt trách móc: “Thiếu Tu, sao giờ anh mới qua, em sắp đau chết mất.”

Thời Thiếu Tu nhẹ nhàng mảy, cúi xuống bóp chân cho cô, đôi chân ấy có phần sưng tấy lên, vết thương ấy hiện rõ bần bật trên làn da trắng của cô.

Bầu không khí của đoàn phim bỗng trầm tĩnh lại, Thời Thiếu Tu ngẩng đầu lên, nhìn hai cô gái trẻ bên cạnh Thẩm Giai Vân.

Hai cô trợ lý của Thẩm Giai Vân chịu thiệt thòi đứng sang một bên, cúi thấp đầu, chỉ dám cẩn thận dè dặt liếc mắt nhìn Thời Thiếu Tu.

3. Chương 3

Hai cô gái trẻ, hai mắt nhìn nhau, cuối cùng nhin không nổi, nhưng ai nấy đều không dám đứng ra phía trước nói chuyện với Thời Thiếu Tu.

Trên vai, một cánh tay nhỏ nhắn trắng ngần đưa lên đó, Thời Thiếu Tu khấn trương, nhẹ nhàng né ra xa một chút, sau đó ngồi xuống ghế, đưa chân của Thẩm Giai Vân bỏ lên đùi mình.

“Thiếu Tu, là do em bất cẩn.” Thẩm Giai Vân có chút ngượng ngùng bỏ tay ra khỏi vai của Thời Thiếu Tu, nhỏ tiếng nói: “Anh đừng trách bọn họ...”

Thời Thiếu Tu nuốt cơn giận, bế cô nằm ngang, quay người đi.

Các biên tập viên lúc này chạy đến, họ nhanh chóng chen vào đoàn người rồi tiến lên trước, vội chặn Thời Thiếu Tu lại: “Này, Thời thiếu gia, chúng tôi còn phải đóng phim, cái này, nếu làm vậy sẽ lỡ...”

Mới chỉ nói nửa lời, còn một nửa còn đang bị chặn ngay họng chưa kịp nói ra, ánh nhìn của Thời Thiếu Tu như xuyên thấu da thịt ông, vào tận tim ông, khiến ông bất giác run lên.

Ông nuốt nước bọt, cúi đầu, hít một hơi: “À, chân cô Thẩm Giai Vân bị thương, nên đi khám thử, đúng rồi, là tôi sơ suất rồi.”

“Đuổi việc hai cô gái đó đi.” Thời Thiếu Tu lạnh lùng căn dặn một câu, sau đó dẫn Thẩm Giai Vân rời khỏi mà không thèm quay đầu lại.

Thẩm Giai Vân ngoan ngoãn ngồi trên ghế cabin, nhìn Thời Thiếu Tu thắt dây an toàn cho cô ta, ngắm nhìn góc nghiêng trên khuôn mặt anh tuần ấy, Thẩm Giai Vân mặt đầy mãn nguyện, đưa tay ôm lấy cổ của Thời Thiếu Tu, hôn một cái lên mặt anh.

Thời Thiếu Tu đột nhiên chuyển động tác, quay người ngồi vào vị trí lái xe, khởi động xe.

“Thiếu Tu, về gặp bà nội sao?” Thẩm Giai Vân đứng đưa đôi chân dài, cười hớn hở nghiêng đầu qua.

“Vẫn chưa, đợi xử lý xong chuyện mới đi gặp bà.” Thời Thiếu Tu nhẹ cười, dịu dàng nói.

Thẩm Giai Vân mở miệng, nhìn bờ môi đang khép chặt của Thời Thiếu Tu, bộ dạng như muốn nói gì đó, suy nghĩ một hồi lâu, cười rồi nói: “Vậy anh hai thì sao? Anh đi gặp anh ấy chưa?”

Thời Thiếu Tu không nói chuyện, nhưng mím chặt môi, sắc mặt lạnh lùng, nhìn vô cùng đáng sợ.

Thấy sắc mặt Thời Thiếu Tu không ổn, Thẩm Giai Vân ý thức được miệng lưỡi mình, không dám nói thêm, quay đầu nhìn phía trước.

“Chân cô không sao, chỉ đơn giản là bị trật chân, nghỉ ngơi vài ngày là ổn.” Bác sĩ tươi cười nói với Thời Thiếu Tu.

Thời Thiếu Tu ngồi bên cạnh, nhẹ nhàng cảm ơn, đỡ Thẩm Giai Vân dậy: “Chúng ta đi.”

“Chị chính là ảnh hậu quốc tế Thẩm Giai Vân đúng không?” Cô ý tá kể bên bác sĩ lên tiếng, chắc là đã cố lấy hết can đảm, tiến lên phía trước, kích động hỏi.

Thẩm Giai Vân chớp mắt, cười lắc đầu: “Tôi chỉ là diễn viên nhỏ không tiếng tăm, do chân bị trật nên đến bệnh viện kiểm tra thôi.” Cô ngẩng đầu cười nhìn Thời Thiếu Tu, ánh mắt đầy hạnh phúc: “Thực ra là anh ấy quá quan tâm tôi thôi.”

Cô ý tá kích động che miệng lại, trông bộ dạng muốn nhảy dựng lên, cô ngẩng đầu nhìn Thời Thiếu Tu, càng kích động: “Vị này là bạn trai chị sao? Đẹp trai thật đó!”

Thẩm Giai Vân cúi đầu nhìn xuống, mặt đỏ lên: “Không phải đâu, giờ tôi đang trên thời kỳ đi lên sao có thể có bạn trai được chứ?”

Cô ý tá biết mình lỡ lời, liền che miệng, xin lỗi, từ trong túi móc ra một cuốn sổ nhỏ, hai tay đưa cho Thẩm Giai Vân: “Có thể cho tôi xin chữ ký không!”

Thẩm Giai Vân cười đón lấy, kí tên lên đó.

“Chúng ta đi thôi.” Thời Thiếu Tu đỡ tay của Thẩm Giai Vân, dẫn cô ra phía trước: “Trưa nay, tính ăn ở đâu?”

4. Chương 4

Thẩm Giai Vân thân mật khoác tay của Thời Thiếu Tu, mặt áp sát vào cánh tay anh: “Đồ anh thích thì em cũng thích.”

Hai người khoác tay nhau đi về hướng chiếc xe hơi, ẩn sau trong một góc khuất, một người cầm máy chụp hình, chụp “tí tách” liên tục.

Hai người vừa vào nhà hàng, điện thoại của Thời Thiếu Tu vang lên, đỡ Thẩm Giai Vân vào trong nhà hàng ngồi, Thời Thiếu Tu nghe điện thoại: “Alo, nội.”

“Con thật làm nội lo muốn chết đi được, ra tù rồi sao không về nhà ngay hả?” Âm thanh la hét truyền ra, sắc mặt Thời Thiếu Tu bỗng trở nên dịu dàng hơn nhiều: “Buổi tiệc tối nay, để tẩy trần cho con.”

“Dạ.” Thời Thiếu Tu trả lời, sau đó tắt máy.

Ánh mắt đầy thâm tình của Thẩm Giai Vân nhìn Thời Thiếu Tu, cả khuôn mặt toát lên vẻ ngây thơ, đẹp không gì sánh bằng: “Là nội phải không? Bảo anh về ăn cơm?”

Thời Thiếu Tu đặt điện thoại xuống, cầm ly rượu lên, cười nhạt nói: “Cám ơn em ba năm nay bôn ba vất vả vì anh, nếu không anh chắc bị nhốt đến 7 8 năm mất.”

Thẩm Giai Vân cười nhẹ, bưng ly rượu lên, cụng ly anh: “Ai bảo em thích anh nhiều như vậy.”

Ánh mắt của Thời Thiếu Tu có chút né tránh, nhấp một ngụm rượu, bỏ ly rượu xuống: “Ăn đi, anh còn chút việc, tối sẽ đến đoàn phim đón em.”

Thẩm Giai Vân bậm môi lại, có chút thất vọng, rồi cầm dao và nĩa lên, thở dài, ngoan ngoãn ăn một miếng: “Thiếu Tu, đợi sau khi anh chỉnh đốn lại mọi thứ, chúng ta hẹn hò đi.” Cô ngẩng đầu lên cười, giống một chú mèo đang ăn vụng một con cá khô nhỏ: “Em sẽ thông báo với giới truyền thông anh là bạn trai em, chúng ta quang minh chính đại mà ở bên nhau, được không?”

Nho nhã bỏ dao nĩa xuống, Thời Thiếu Tu lau miệng, cười nhẹ: “được.”

Ngoài đường phủ đầy ánh hoàng hôn vàng rực cả con phố, hòa trộn theo đó là những chiếc lá mùa thu rơi đầy đường, nhìn vô cùng ấm áp và nho nhã, nhưng trên phố mọi người đều cầm chặt áo khoác của mình, chống lại cơn gió mùa thu đang thổi mạnh vô lối ấy.

Ngoại thành có một trang viên rộng lớn, dường như nó là nơi đón lấy toàn bộ mọi nắng gió của thành phố này, mảnh rừng cây đã nhuộm vàng, biệt thự sang trọng đầy cổ kính đang ẩn mình bên trong, nhìn giống như một tòa lâu đài cổ kính.

Chiếc xe Mc Laren tiến thẳng vào trong trang viên, người canh cửa cúi người chào Thời Thiếu Tu.

Đi thẳng dọc theo con đường nhỏ uốn quanh đó, lái thêm 10 mấy phút nữa cuối cùng của đến cửa biệt thự.

Thẩm Giai Vân mặc một chiếc đầm ngắn tối gò, khoác vai Thời Thiếu Tu đi vào biệt thự.

“Thiếu thiếu gia!” Bà bảo mẫu già vừa nhìn thấy anh, kích động vui mừng đến nỗi quay người chạy vào nhà la lớn: “Lão phu nhân! Thiếu gia về rồi!”

Âm thanh chưa dứt, một người phụ nữ tóc bạc trắng từ trên lầu run run đi từ từ xuống, mặt đầy nước mắt, nhào qua ôm chầm lấy Thời Thiếu Tu: “Thiếu Tu à, coi như con đã về, 3 năm nay ở trong tù có tốt không? Trời ơi, nhìn con kìa, gầy đi rồi, thật là, nội đau lòng muốn chết đó.”

3 năm không gặp, bà nội đầy lo lắng ấy đã già đi rất nhiều, cả người thấy rõ sự gầy gò suy nhược, Thời Thiếu Tu cúi đầu ôm nội, đầu anh đặt lên vai nội: “Con không sao, bà ạ.”

“Thật không biết tên khốn nào dám vu oan giá họa cho con, Thiếu Tu nhà chúng ta sao có thể là loại người đó được?” Bà nội nắm chặt lấy tay của Thời Thiếu Tu không chịu buông, cứ kéo thẳng vào trong phòng khách.

Thẩm Giai Vân thân mật gọi một tiếng bà nội, nhưng lại bị bà nội ngó lơ, trên mặt có chút khó coi, Thẩm Giai Vân cắn chặt môi, cúi đầu đi theo.

Lúc này cũng trên đường đi, Cố Thu yên lặng ngồi ở phía sau, cúi đầu, mái tóc dài rủ xuống, che mất đi khuôn mặt, không thể nhìn thấy biểu hiện của cô.

5. Chương 5

695. Thời Phong Thụy ngồi bên cạnh cô, quay đầu nhìn cửa sổ, sắc mặt lạnh băng, khuôn mặt anh có nhiều phần anh tuấn giống Thời Thiếu Tu, mang theo vài phần lạnh lùng y chang Thời Thiếu Tu: “Về đến đây thì cố mà biểu hiện thật tốt cho anh, nếu em có ý đồ gì hoặc mưu tính làm con bướm đưa tình, em chắc biết anh sẽ xử em thế nào rồi chứ.”

Cố Thu cắn chặt môi, trong ánh mắt có chút đau khổ, đầu cô càng cúi thấp hơn, không nói chuyện.

Không khí trên xe trở nên ngột ngạt vô cùng, khiến cho Cố Thu không thở nổi, cô ôm tay trước ngực, các ngón tay khẽ run lên.

Xe của Thời Phong Thụy dừng trước cửa biệt thiết, âm thanh vui tươi từ trong biệt thự vọng ra, trong biệt thự đã bật đèn sáng trưng, mùi vị thơm ngon của thức ăn xông lên tận mũi.

Thời Phong Thụy xuống xe, đi về phía trước Thẩm Giai Vân bước, đột nhiên nhăn mày lại, quay đầu nhìn Cố Thu một cái, cánh tay đan vào nhau. Cố Thu liếc một cái, cúi đầu bỏ tay mình đặt lên cánh tay anh, khoác tay anh cùng nhau đi vào trong nhà.

“Nội, tụi con về rồi.” Thời Phong Thụy vừa tới cửa, tức tốc đổi một khuôn mặt tươi cười đầy dịu dàng.

(**Lời của dịch giả: Mình thuộc nhóm dịch Boss trở thành chồng, Hôn ý triển miên, và Ngày tháng còn dài... mình mong rằng độc giả sẽ tiếp tục ủng hộ mình trong cuốn truyện ngắn này do một mình mình hoàn thành. Bắt đầu chương thứ 6 mình sẽ thu mỗi chương 4 tim, thứ lỗi vì sự bất tiện này nhưng mong độc giả

thông cảm do mình cũng phải thức đêm để dịch truyện, mong có thêm phần thu nhập cũng như thỏa mãn niềm yêu thích của mình, đọc giả nếu thích thể loại truyện hay có bất kỳ góp ý nào xin để lại lời nhắn để mình hoàn thiện hơn. Về chuyện này, bắt đầu chương 11 tính cách nữ chính bắt đầu có sự đột phá, cốt truyện cũng được đẩy lên cao trào nên mong mọi người tiếp tục ủng hộ. Chúc cả đọc truyện vui vẻ._Hai Li.)

Đúng lúc Thời Thiếu Tu đang nói chuyện với nội, khuôn mặt vốn đang nở nụ cười kia, bỗng trở nên u ám hẳn, bà liếc nhìn hai người, “Hắn” một tiếng, quay đầu đập vào cánh tay Thời Thiếu Tu: “Thiếu Tu, con ở đây ăn chút đồ, đợi đồ ăn làm xong, kêu bảo mẫu gọi con, bà lên nghỉ ngơi trước, bà hơi mệt.”

Thời Thiếu Tu đứng dậy, hạ thấp người gật đầu chào bà, rồi ngồi lại vào ghế sofa, thì nghe tiếng thì thầm của bà khi bước lên lầu, miệng cứ lẩm nhẩm: “Kết hôn đã 3 năm mà đến một đứa con cũng chưa có, còn dám vác mặt vào nhà ta!”

Nhân lúc có hứng uống gì đó, Thời Thiếu Tu bưng ly trà lên uống một ngụm, rồi bắt chéo chân kiểu Nhị Lang, quay đầu nhìn bảo mẫu ngụ ý thêm một ly nữa.

“Thiếu Tu, em về rồi?” Thời Phong Thụy cười vui vẻ ngồi xuống bên Thời Thiếu Tu, đập vào vai anh: “Ba năm nay khổ cho em quá, coi như là ra tù rồi, anh thấy em vẫn lái chiếc xe ba năm trước, có cần anh đổi cho chiếc mới không?”

Thời Thiếu Tu cúi thấp đầu, cười nhẹ, nhưng trong nụ cười ấy, không lộ một chút phấn khởi nào: “Xe này bạn em giúp em bảo dưỡng rất tốt, em không cần đổi.” Anh ngẩng đầu lên, đôi mắt dường như nhìn xuyên vào tận đáy lòng của Thời Phong Thụy: “Chỉ là anh phụ em trông coi công ty cũng không tệ, em thấy, cũng đến lúc trả lại cho em.”

Thời Phong Thụy nhất thời ngây người ra, uống một ngụm trà rồi cúi thấp đầu, sự dịu dàng trong ánh mắt bỗng biến mất, nhưng khẩu khí vẫn không đổi: “Yên tâm đi, Thiếu Tu, công ty em anh vẫn giúp em trông coi, thứ của em vẫn là của em, đợi em chỉnh đốn mọi thứ xong, đến tìm anh, anh sẽ trả công ty lại cho em.

Trong phòng khách bỗng bao trùm bởi sự yên tĩnh.

Ánh mắt đầy nước mắt của Cố Thu, nhìn xuyên qua Thời Phong Thụy, rồi dừng lại trên người Thời Thiếu Tu, trong đó đầy sự quyến rũ, nhưng mọi thứ đều lọt vào tầm mắt của Thẩm Giai Vân, cô lặng lẽ ngồi thẳng lưng, kéo nhẹ tay của Thời Thiếu Tu, mười ngón tay đan vào nhau.

Thời Thiếu Tu cúi đầu nhìn động tác nhỏ ở bàn tay mình, liếc mắt nhìn Cố Thu thì thấy cô đang nhìn mình với ánh mắt đầy đau khổ, khẽ nhăn mày, suy tư một hồi, thì nắm chặt hơn tay Thẩm Giai Vân hơn nữa, quay đầu lại nhẹ nhàng hôn lên trên trán của Thẩm Giai Vân.

Cố Thu có cảm giác lòng đau như dao cắt, hô hấp khó khăn như sắp nghẹt thở, cô nắm chặt vào lồng ngực, quay đầu cố ngăn cho nước mắt rơi.

“Xem ra, quan hệ giữa Thiếu Tu và Giai Vân vẫn còn tốt quá nhỉ.” Trong mắt của Thời Phong Thụy mang theo một hàm ý sâu xa, anh kéo tay Cố Thu, rồi nhẹ nhàng hôn lên đó.

6. Chương 6

Đường như nhận được sự kinh ngạc lớn, Cố Thu gần như nhảy khỏi ghế sofa, sắc mặt trắng thắm hại, cô cúi đầu xuống, lùi sau một bước, một tay để ở phía sai, đang run rẩy mạnh.

“Cố Thu, mau đến giúp một tay.” Trong phòng bếp, bảo mẫu đột nhiên thò đầu ra, nhăn mày cực khó chịu.

Sắc mặt Cố Thu càng trắng thậm tệ, ngẩng đầu nhìn lên cửa phòng bà nội trên lầu hai, sẵn tay áo lên rồi đi vào bếp.

Lông mày sắc nhọn của Thời Thiếu Tu nhướng lên, ánh mắt càng lạnh lẽo, anh nhìn bóng dáng đằng sau của Cố Thu, nhẹ nhàng nắm tay thành nắm đấm.

“Thiếu Tu.” Thẩm Giai Vân ngồi bên cạnh đột nhiên nhẹ nhàng lắc cánh tay của Thời Thiếu Tu, ngẩng đầu lên, nép sát vào cánh tay Thời Thiếu Tu: “Anh nhìn gì vậy, ăn trái cây không?”

Thời Thiếu Tu nhẹ nhàng sờ cằm, cười với một nụ cười đầy ẩn ý: “Cho miếng bánh kem.”

Thẩm Giai Vân cười vô cùng đáng yêu, quay đầu về phía nhà bếp kêu lớn: “Cố Thu, mau lấy miếng bánh kem ra đây.”

Bảo mẫu một tay hất rút cái khăn lau của Cố Thu, bực bội khiển trách: “Còn không đủ phiền sao, mau lấy cho thiếu gia một cái bánh đi.”

Cố Thu thuận mắt nhìn vào hai tay rồi lau tay của mình, sau đó quay người gấp bánh kem từ trên bàn ra.

Từ từ đi đến bên Thời Thiếu Tu, cô nhìn Thời Thiếu Tu đang ôm eo của Thẩm Giai Vân, Thẩm Giai Vân dựa vào vai của Thời Thiếu Tu, vẻ mặt đầy hạnh phúc, lòng cô đau như cắt.

Từ ba năm trước, cô đã sớm biết, có ngày Thời Thiếu Tu trở về, ngày đó là ngày mà cô và Thời Thiếu Tu không đội trời chung, bất kể trước đó họ đã từng yêu sâu đậm như thế nào.

Từ từ đi đến bên Thời Thiếu Tu, đôi bàn tay đang bưng bánh kem ấy run rẩy không ngừng, nhưng không ngờ rằng, Thẩm Giai Vân đột nhiên đưa chân ra, đá vào chân cô.

Cô đau điếng người khiến cô thở mạnh, bánh bị trượt khỏi tay, trực tiếp rơi ngay vào quần của Thời Thiếu

Tu, thân trên của Cố Thu ngã mạnh nhào té trên chân của Thời Thiếu Tu, chân thì quỳ xuống dưới đất.

Thẩm Giai Vân không ngờ Cố Thu lại té lên chân của Thời Thiếu Tu, nhất thời cắn chặt răng đầy khó chịu đưa tay ra đẩy Cố Thu.

Cố Thu cũng sợ đến chết, nhanh chóng đứng dậy rời khỏi chân của Thời Thiếu Tu, nhưng không ngờ, Thời Thiếu Tu đột nhiên đưa một tay ra, giữa sau gáy cô, sau đó lại lôi cô ngồi trên đùi mình.

Thời Thiếu Tu cười khinh bỉ, cúi thấp người, tiếu đến bên tai Cố Thu, nhìn trên mặt cô có dính một ít kem, nói nhỏ: “Không ngờ cô đã là gái đã có chồng, nhưng vẫn cứ không biết kiểm điểm gì hết.”

Tư thế kỳ lạ đó, người ngoài nhìn vào vô cùng khó coi và vô sỉ, Thời Phong Thụy ngồi bên cạnh, khuôn mặt âm u bất định, trong tay lắc lư ly rượu đỏ, không nói lời nào.

“Thời Thiếu Tu anh bỏ em ra!” Mặt Cố Thu đỏ đến nỗi có thể vắt ra cả máu, cô cắn răng nói nhỏ.

Thời Thiếu Tu đặt năm ngón tay lên tóc cô, kéo tóc cô ngược về sau, mặt cô ngược lên, ánh mắt càng băng lạnh: “Cô đã như ý nguyện gả vào Thời gia, bây giờ, sống hạnh phúc không?”

Ánh mắt Cố Thu đỏ ngầu, cô ngược đầu lên, cổ nuốt nước mắt vào trong bụng.

Thời Thiếu Tu hần giọng một cái, sau đó đẩy Cố Thu ra, rồi đứng dậy đi lên lầu.

Bảo mẫu bưng cơm canh đang nóng hổi ra đặt trên bàn, tươi cười nói với Thời Phong Thụy: “Đại thiếu gia, cơm canh đã gần xong, tôi đi gọi lão phu nhân xuống ăn cơm.”

“Ba mẹ tôi còn có chút chuyện đang còn lở dở ở công ty, bà coi chút nữa mở cửa cho họ.” Thời Phong Thụy đứng dậy, chỉnh lại quần áo: “Tôi đi đây.” Anh nhìn chằm chằm Cố Thu, cài lại nút áo vest rồi đi lên lầu.

Cố Thu bị dọa đến ngây người, lấy giấy vệ sinh ra lau sạch kem trên mặt mình, ngồi trên ghế, cúi đầu không nói lời nào.

7. Chương 7

Bên trong phòng khách rộng lớn, chỉ còn lại tiếng của bảo mẫu đang dọn dẹp.

“Tôi nói Cố Thu nè.” Thẩm Giai Vân nhẹ nhàng cười nói, một tay chống ngang, dựa vào ghế sofa, tư thế đầy yêu kiều: “Tôi biết cô chưa buông được anh ta? Nhưng cô đã kết hôn rồi, cô còn muốn quấy rầy cuộc sống của người khác sao? Sao con người cô lại vô sỉ đến thế.”

Cô gái mang trong mình một vẻ đẹp nho nhã xinh đẹp ấy, lại thốt lên những lời nói ghê tởm như thế, mang lại cho người ta một cảm giác băng lạnh gợn người.

Cố Thu cổ ngược đầu lên, hướng nhìn Thẩm Giai Vân, trong mắt không toan tính nhưng đầy phần nộ: “Thẩm Giai Vân, cô nói gì?”

“Điều tôi nói lẽ nào cô không hiểu sao?” trong mắt Thẩm Giai Vân bỗng ánh lên một cái nhìn băng lạnh: “Cô và Thời Thiếu Tu, đã kết thúc từ 3 năm trước, cho nên tôi khuyên cô giờ cách xa Thời Thiếu Tu một chút, nếu không thì...”

“Như thế nào?” Cố Thu ngẩng đầu lên, cứ nhìn thẳng vào Thẩm Giai Vân, trên mặt hoàn toàn không hề lộ chút sợ hãi hay đau khổ như lúc cô đối mặt với Thời Thiếu Tu, cô nhả mào: “Cô ngụy trang giỏi thật đấy Thẩm Giai Vân, tôi cứ luôn cho rằng cô là một người vô cùng lương thiện.”

Thẩm Giai Vân đột nhiên cúi thấp đầu, cười ra tiếng: “Cố Thu, lúc cô bỏ rơi Thời Thiếu Tu khi anh ấy vào tù, rồi lại gả cho Thời Phong Thụy, cô nên chuẩn bị sẵn tâm lý bị vạn người chửi mắng!” Đột nhiên, cô giơ tay lên, định tát vào mặt Cố Thu, nhưng bị Cố Thu chặn lại.

Bỗng chốc, sắc mặt của Thẩm Giai Vân thay đổi hẳn, cô nhẹ vùng vẫy nói: “Cô buông tôi ra! Cố Thu! Cô thật không biết xấu hổ! Chân đạp hai thuyền!”

Một tiếng “Bốp” vang lên, Cố Thu giơ tay tát thật mạnh vào mặt của Thẩm Giai Vân, Thẩm Giai Vân kinh ngạc yếu ớt kêu lên, che mặt té xuống đất, đột nhiên, nước mắt ứa ra.

Đằng sau, vọng lại bước chân gấp rập của ai đó đang đi tới, quay đầu nhìn Cố Thu, trong mắt không có chút tình cảm nào: “Cố Thu, cô thật khiến tôi thất vọng.”

Thấy bộ dạng lúc Thời Thiếu Tu bảo vệ cho Thẩm Giai Vân, khóe mắt Cố Thu đầm nước mắt, cô cắn chặt môi lại, nhưng lòng ngực cô đang bùng cháy dữ dội.

Cả người của Thẩm Giai Vân dựa vào Thời Thiếu Tu, lúc này hai mắt cô ta đỏ ngầu, tay ôm mặt, nhìn vào thấy như đang chịu sự uất ức, mà tay của Thời Thiếu Tu lúc này lại ôm chặt vào vai của Thẩm Giai Vân.

Cố Thu cảm thấy lòng mình nguội lạnh đi rất nhiều: “Thời Thiếu Tu, anh có biết, ba năm nay...”

“Thiếu Tu!” Tiếng khóc của Thẩm Giai Vân đột nhiên lớn dữ dội, ôm lấy cổ của Thời Thiếu Tu, khóc như thể hoa của cây lê bị mưa làm cho rụng hết cả hoa: “Rốt cuộc Cố Thu bị gì vậy, trước đó quan hệ giữa chúng em vốn rất tốt, sao cô ta đột nhiên lại...”

Sắc mặt Thời Thiếu Tu tối sầm đến đáng sợ, nhẹ nhàng vỗ vai của Thẩm Giai Vân, quay đầu phần nộ nhìn Cố Thu, lạnh lùng lên tiếng: “Ba năm nay đều nhờ Thẩm Giai Vân bân ba vất vả vì tôi, còn người mà tôi yêu nhất, lại leo lên giường của người khác.”

“Cái gì?” Cố Thu đột nhiên thấy đầu mình trống rỗng, kinh ngạc nhìn Thời Thiếu Tu, chỉ vào Thẩm Giai Vân, mở miệng nói: “Cô ta? Rõ ràng là....”

“Câm miệng!” Thời Thiếu Tu phẫn nộ cắt lời nói của Cố Thu, dẫn Thẩm Giai Vân đi đến trước bàn ăn.

Cố Thu trực tiếp đi đến cạnh bàn ăn, trong đầu cô vẫn còn mơ hồ chưa phản ứng kịp.

“Oái, có chuyện gì vậy?” Âm thanh từ trên lầu vọng xuống, khiến cho người dưới lầu đều trở nên im lặng cả.

Thời Phong Thụy dìu bà nội xuống, từ từ đi xuống cầu thang: “Nội bà chậm xú.”

8. Chương 8

“Chuyện gì đây hả, ồn ào quá, bà đau đầu quá.” Bà nội sắc mặt lạnh lùng, bước xuống dưới lầu.

Mọi người vội đứng lên, đợi bà ngồi hẳn xuống.

Bà cứ chậm rãi đi đến cạnh bàn ăn rồi ngồi xuống, sắc mặt bà đầy sự hà khắc: “Sao ba mẹ con còn chưa đến?” Bà có chút không vui: “Chuyện kinh doanh quan trọng hơn yến tiệc gia đình sao hả?”

Thời Phong Thụy nhẹ cúi đầu, có chút áy náy: “Xin lỗi nội, giờ con gọi cho họ ngay.”

Nói xong, cầm điện thoại chạy ra ngoài.

Ánh mắt bà từ từ ngừng lại trên người Cố Thu, ánh mắt đầy sự nhạo báng: “Bà nói con nè, Cố Thu à, con gả vào nhà ta bao nhiêu năm rồi?”

Cố Thu hơi ngây người ra, cúi đầu xuống, nhẹ giọng đáp: “Ba năm”

Tay Thời Thiếu Tu bất giác cầm chặt ly rượu, cắn chặt răng.

“Ba năm rồi cơ à.” Bà lại chậm rãi gật đầu, nhẹ nhàng thở dài một tiếng: “Thời gian ba năm, ta đến cả một đứa chít cũng không có?”

Tay Cố Thu bất giác nắm chặt, chân đột nhiên hơi khuỷu xuống, không dám nói chuyện.

“Không phải là trong người có bệnh gì đó chứ?” Bà nội dò xét cô một lượt, dùng khẩu khí trách móc khó chịu hỏi.

Thời Thiếu Tu khấn trương nắm chặt ly rượu, run nhẹ, gân xanh nổi lên, anh ta đứng dậy, nhin không được phát điên, nói với bà: “Con đi vệ sinh một chút.”

Trên bàn chỉ còn lại hai người Cố Thu và Thẩm Giai Vân.

Cố Thu đan chéo tay, cắn chặt môi, khóe mắt đỏ hoe, nhưng từ đầu đến cuối cũng không hé răng nói câu nào.

Thời Thiếu Tu xông vào nhà vệ sinh, hung hăng đóng cửa nhà vệ sinh lại, mở vòi nước ra, bỗng chốc, tiếng tí ta tí tách của dòng nước đang chảy kia bao trùm cả căn phòng đó.

Hắt nước mạnh vào mặt mình, Thời Thiếu Tu hai mắt đỏ hoe nhìn vào chính mình trong gương kia, trong lòng ngực nhói đau, anh hít một hơi thật sâu, trấn áp cơn giận dữ trong lòng mình, rời khỏi nhà vệ sinh.

“Mình là loại người gì mình còn không biết sao?” Bà lầm bầm, trợn mắt: “Nếu mà không đẻ được thì sớm ly hôn đi, đừng làm lỗ con người ta.”

Cố Thu cúi đầu không nói, cây đũa trong tay cô khẽ run nhẹ.

Thời Phong Thụy ngồi bên cạnh, cũng không dám nói đỡ cho Cố Thu câu nào, chỉ cúi đầu uống rượu, mẹ của Thời Phong Thụy bà Nghê Đan Thu sắc mặt vô cùng khó coi, nhưng không nói chuyện.

“Mẹ Phong Thụy à, ngày mai dẫn Cố Thu đi bệnh viện khám thử xem sao, nếu có bệnh gì, thì làm giấy ly hôn rồi ký tên đi.” Bà nội tức giận vỗ lòng ngực mình: “Sau này đừng đem người phụ nữ này qua chỗ này nữa, trời sinh ra khuôn mặt đầy sự u ám bi thương, giống như nhà có người chết vậy.”

Trong lòng Cố Thu đau nhói, quay đầu qua cầu cứu Thời Phong Thụy, nhưng Thời Phong Thụy cứ giả vờ như không thấy.

“Chú.” Thời Thiếu Tu đi qua, khẽ cúi đầu chào Thời Kiến Quốc.

“Phạm lỗi tày đình như thế, còn dám về nhà này à?” Thời Kiến Quốc đột nhiên ngẩng đầu, lạnh lùng nói: “Thật là làm mất mặt nhà họ Thời.”

Lông mày Thời Thiếu Tu nhướng lên, trong ánh mắt lại đầy sự u ám.

“Ê, các người nói gì vậy?” Bà nội trợn mắt, không khách khí nhìn Thời Kiến Quốc: “Bất kể như thế nào,

nó cũng là con cháu nhà họ Thời chúng ra, nó là con của anh hai con!”

Thời Kiến Quốc cúi đầu, không nói chuyện, nhưng trong mắt không hề có chút xú áy này.

Một bữa cơm ăn không ăn ra bất kỳ mùi vị gì, trong lòng Cố Thu cứ rối bời, tất cả đều trầm ngâm trong ánh mắt lạnh băng của Thời Thiếu Tu và Thời Phong Thụy.

Vốn là buổi tiệc chào đón Thời Thiếu Tu trở về, nhưng lại kết thúc trong một bầu không khí đầy ngột ngạt và u ám.

9. Chương 9

“Cố Thu, rửa chén đi.” Bà nội hất rơi chiếc đũa, không thèm quay đầu nhìn mà đi thẳng về phòng ngủ, liếc nhìn cha mẹ Thời Phong Thụy.

Thời Thiếu Tu liếc nhìn Cố Thu đang xắn tay áo lên, rồi hướng về phía bà nói lời tạm biệt, kéo Thời Thiếu Tu rời khỏi biệt thự.

Dần dần đi vào trong cảnh sắc đêm tối, Thời Thiếu Tu gọi điện thoại, sắc mặt u ám đến đáng sợ: “Đang ở đâu.”

“Thời, Thời thiếu gia? Tôi, đang ở hộp đêm.”

Đối phương chưa nói xong, Thời Thiếu Tu đã tắt điện thoại, thắt dây an toàn cho Thẩm Giai Vân: “Anh đưa em về trước.”

Ngồi lên chiếc Mc Laren, chân đạp ga phóng nhanh rời khỏi.

Cố Thu ngây người nhìn xe của Thời Thiếu Tu đi khỏi, từ từ xắn tay áo lên, cùng bảo mẫu dọn dẹp hết đồ trên bàn vào trong nhà bếp.

Một cô bảo mẫu trẻ nhìn thấy đôi tay của Cố Thu lạnh đến đỏ cả lên, không nhịn được kéo tay cô ra khỏi bồn nước, có chút đau lòng: “Thiếu phu nhân sao có thể làm việc này chứ? Càng hưởng hồ cô đường đường là thiên kim của Cố Gia, nếu để cha mẹ cô biết cô ở nhà Họ Thời phải chịu khổ thế này, họ sẽ tức chết mất.”

Ánh mắt Cố Thu bỗng hoảng loạn, vội che miệng của cô bảo mẫu trẻ lại, quay đầu nhìn ra cửa, nhẹ nhàng đáp: “Đừng nói bậy.”

Quay đầu thì thấy Thời Phong Thụy đã đứng ở trước cửa, sắc mặt âm u đến đáng sợ.

Cô bảo mẫu trẻ sợ hãi chạy khỏi nhà bếp, trong nhà bếp chỉ còn lại mình Cố Thu.

Cô nuốt nước miếng, sắc mặt trắng đến mức trong suốt, quay người lại, giấu đôi tay đang run rẩy của mình ở đằng sau: “Anh qua đây làm gì.”

“Sao, cô có gì không vừa ý sao?” Thời Phong Thụy tiến gần Cố Thu, đến tước mặt cô, ngũ quan sắc bén của anh bị bao trùm bởi một mảng bóng tối, lạnh lùng đến phát sợ: “Cô lại muốn giống một đứa trẻ nhào vào lòng của cha mẹ anh để mách leo hả?”

Cố Thu liền vội lắc đầu, khóe mắt đỏ hoe: “Tôi không có, là do cô bảo mẫu trẻ nói bậy, tôi không có.”

Thời Phong Thụy cười khinh bỉ, dựa vào bàn, đốt một điếu thuốc, nhẹ nhàng hít một hơi, nói với giọng điệu lạnh lùng và quyết đoán: “Cô mà dám nói một chữ, kết cục của cả nhà cô và Thời Thiếu Tu, đều sẽ rất thảm.”

Cố Thu vội ngẩng đầu lên, cô cắn răng, toàn thân bắt đầu run lên, nói từng chữ một: “Anh dám động vào bọn họ xem!”

Thời Phong Thụy điềm đạm nhìn cô, lịch sự nho nhã hút một hơi thuốc, sau đó hần bóp cổ của Cố Thu, tiến sát mặt cô: “Cô cho rằng nhà họ Cố của cô có sức chịu đựng lớn vậy sao? Giờ Cố Gia đối với Thời Gia chúng tôi mà nói, chỉ giống như bóp chết một con kiến thôi.”

Nói xong, ngón tay khê dùng sức, Cố Thu bị dọa đến toàn thân run rẩy, sắc mặt bị anh bóp đến đỏ cả lên, nhưng không dám nhúc nhích.

“Cho nên, cô và người nhà cô nên yên phận một chút, đừng làm tôi nổi điên lên.” Thời Phong Thụy hút một hơi thật mạnh, rồi bất ngờ hôn lên môi của Cố Thu.

Mùi thuốc lá trong miệng anh toàn bộ phả vào trong miệng của Cố Thu, cô bị sặc đến ho sặc sụa, đẩy Thời Phong Thụy ra xa, cúi thấp người, nước mắt rơi tùm lum.

“Nếu cô dám nói với Thời Thiếu Tu những điều không đáng nói bị tôi phát hiện...” Thời Phong Thụy đột nhiên im miệng, dùng mắt uy hiếp cô, quay lưng rời đi.

Thời Phong Thụy vừa rời đi, toàn bộ không khí áp bức mà anh mang đến đều đột nhiên biến mất cả, toàn thân Cố Thu mềm nhũn ngồi thẳng xuống đất, che lòng ngực, thở hổn hển.

“Hôm nay tôi không về, cô tự về nhà đi.” Thời Phong Thụy chỉ nói một câu, rồi bóng dáng anh đã biến mất hoàn toàn khỏi nhà bếp.

Lại như thế, Cổ Thu cười đau khổ, đứng dậy tiếp tục đến bên bồn rửa chén, rửa sạch từng cái chén một.

10. Chương 10

Hộp đêm.

Ánh đèn quay cuồng, những cô gái với đầu những tư thế lắc eo uyển chuyển, vô số gái đẹp ăn mặt nóng bỏng trước một đám người, cả hội trường như bị nổ tòn, khiến ai nấy đều điên cuồng.

Toàn thân Thời Thiếu Tu giống như một tảng băng lạnh di động, hấn cúi đầu đi vào trong hộp đêm, mọi người xung quanh đều sợ đến nhường bước, kéo xa khoảng cách với anh.

Anh đặt mông ngồi xuống chiếc ghế to lớn nhất ở nơi đó, lấy một chai rượu tây, uống ừng ực.

“Thời thiếu gia! Sao anh có thể uống như thế! Như vậy sẽ chết người đó!” Người anh em giúp anh ta bảo dưỡng chiếc xe McLaren- Dương Thạc, tiến về phía trước đỡ lấy chai rượu của Thời Thiếu Tu, bỏ ly nước vào tay anh: “Uống chút nước trước.”

Thời Thiếu Tu nuốt cơn giận, bỏ ly nước trên bàn, cúi đầu, đưa tay về phía Dương Thạc.

Dương Thạc không dám do dự, liền vội đưa thuốc cho Thời Thiếu Tu, còn giúp anh châm thuốc.

Thời Thiếu Tu dựa lưng vào ghế sofa, cúi đầu, im lặng hút điếu thuốc.

Dương Thạc thấy sắc mặt anh trầm tư, ngồi bên cạnh anh ta, quan tâm hỏi han: “Không phải cậu đi tham gia Yến tiệc gia đình sao? Để tẩy trần đón cậu trở về mà, sao lại mang theo khuôn mặt tang thương vậy đến đây?”

Trán của Thời Thiếu Tu nhăn nhúm lại, những nếp nhăn biểu hiện sự bi lụy thương tâm đến cùng cực: “Người con gái mình dùng cả mạng sống để yêu thương, tại sao lại bị dày vò thành ra như vậy trong tay hắn chứ.”

Đang cầm chai ly rượu định uống đột nhiên ngừng lại, Dương Thạc nghi hoặc nhìn Thời Thiếu Tu: “Ý cậu là Cổ Thu?”

Thời Thiếu Tu không nói thêm lời nào, cướp ly rượu trong tay của Dương Thạc, uống một hơi hết sạch, lại rót ly mới.

Biết mình không thể can nổi con người này, chỉ còn cách trơ mắt nhìn anh uống, Dương Thạc chỉ đành đón

lấy chai rượu, rót rượu giúp anh, mắt đầy lo lắng: “Bỏ đi, dù gì cô ta cũng không còn là người phụ nữ của cậu nữa, cuộc sống cô ta, cậu cũng không thể can dự được nữa.”

Thời Thiếu Tu cứ uống hết ly này đến ly khác, chẳng mấy chốc, ánh mắt mờ mờ ảo ảo do cơn say, anh cúi đầu cười nhẹ, nhắm đôi mắt mơ màng lại: “Mình chính là muốn biết ai là kẻ đã hại mình ra thế này, khiến mình phải ở trong tù ba năm trời, mất đi mọi thứ.”

Dương Thạc vỗ vai anh, thở dài, cụm ly với anh, uống một hơi cạn rượu.

Uống rượu một hồi, cả hộp đêm dần trở nên vô cùng huyền ảo, không khó đạt đến cao trào.

Dương Thạc từ chối vô số người đàn bà muốn ngồi bên cạnh của Thời Thiếu Tu, nhìn ánh mắt vô thần của Thời Thiếu Tu, không nói nên lời.

Rạng sáng một giờ.

Cố Thu nhìn vào khoảng không đen tối trong phòng, chỉ cần mở miệng sẽ có tiếng vọng lại kia, vội mắt đỏ đi ra khỏi nhà.

Kết hôn ba năm trời, cho dù là đêm tân hôn, Thời Phong Thụy cũng chưa từng về căn nhà này, anh ta ở bên ngoài có vô số nhà cửa, anh ta quang minh chính đại dẫn tình nhân của mình về đó ăn cơm.

Cũng phải, dù gì bọn họ không hề có bất kỳ tình cảm nào, cô ta Cố Thu, chỉ là một công cụ để Thời Phong Thụy lợi dụng mà thôi.

Lúc đầu khi anh ta cưỡng ép Cố Thu gả cho anh ta, Cố Thu đã hiểu rõ, anh ta nhắm vào tài lực vững mạnh và hùng hậu của Cố gia, nhưng vì Cố Gia không có quan hệ nhiều với giới chức quyền, nên Cố Gia vốn không thể làm gì bọn họ được.

Cố gia trong tay của Thời Phong Thụy, giống như một con cờ vậy, lúc nào cũng có thể vứt đi.

Những ngày tháng ăn không biết mùi vị đồ ăn ra sao trong ba năm nay, Cố Thu đã bị ngu muội, cho đến khi Thời Thiếu Tu trở về, cô mới đột nhiên thấu hiểu cái đau khổ khi yêu mà không thể nói được tiếng yêu.

Ánh mắt cô đỏ hoe, đưa tay đón lấy chiếc xe: “Đi hộp đêm.”

Nhắm mắt tựa vào kính cửa sổ, hít một hơi thật sâu, Thời Thiếu Tu, em phải làm sao mới tốt đây?

11. Chương 11

Uống rượu liên tục, Thời Thiếu Tu đã uống đến nổi nửa tỉnh nửa mê mang, âm thanh trên sàn nhảy vẫn cứ vô cùng chói tai.

Anh loạng choạng nâng ly rượu, dựa vào ghế sofa, thế giới trước mắt nhìn vô cùng mơ hồ không thể nhìn rõ.

“Thiếu Tu, đừng uống nữa, đi thôi.” Dương Thạc vỗ vai anh, dịu cánh tay anh, muốn đỡ anh đứng dậy: “Cậu đã uống nhiều lắm rồi.”

Thời Thiếu Tu đưa tay hất tay anh ta ra, nhấn mắt nhấn trán, lại rót thêm một ly, tay nói lỏng nút áo trên cùng, uống một hơi dài.

Trong thế giới mơ hồ, một bóng hình quen thuộc xuất hiện, đột nhiên xâm nhập vào tầm mắt của anh, trán anh càng nhăn hơn, dũi dũi mắt.

Chỉ thấy chiếc ghế sofa to lớn trước mặt của mình, Thời Phong Thụy đang ôm một người phụ nữ mặt đầy lớp trang điểm đậm, anh ta còn cắn tai của cô gái đó, cười nhẹ, người đó cũng cười lên, hai người quấn lấy nhau.

Như lửa bị châm thêm dầu, ngọn lửa trong lòng khiến Thời Thiếu Tu anh toàn thân nóng rang, anh cởi bỏ áo vest, ném mạnh xuống ghế sofa, tháo đồng hồ trên tay xuống xắn tay áo lên, lắc lư bước về phía trước.

“Ê! Anh hai!” Dương Thạc bắt lực đi theo anh tiến về bên đó, kéo tay của Thời Thiếu Tu: “Đại ca ơi bình tĩnh lại đi, cậu làm gì vậy, đi còn không vững nữa cậu tính làm gì hả?”

Hất tay của Dương Thạc ra, Thời Thiếu Tu nuốt một hơi xuống bụng, loạng choạng đi về phía trước.

Thời Phong Thụy đang quấn lấy người phụ nữ kia, hai người tươi cười ngọt ngào, cứ hôn nhau không nỡ tách rời.

Một tay nắm lấy tay áo của Thời Phong Thụy, đẩy người đàn bà đang quấn lấy anh ta ra, Thời Thiếu Tu đưa tay đập mạnh vào mặt của Thời Phong Thụy.

Cú đập vô cùng mạnh, làm cho mọi người xung quanh kinh ngạc kêu lên thành tiếng, ai nấy đều vội đứng dậy, để ra một khoảng đất trống rộng.

Thời Phong Thụy bị đánh trở tay không kịp, ôm mặt phần nộ ngẩng đầu lên nhìn, nhưng, đột nhiên lại ngẩng ngơ, hắn thấy Thời Thiếu Tu hai mắt đỏ ngầu đang nhìn hắn, hai tay nắm thành nắm đấm, toàn thân đang run rẩy.

Âm nhạc trong hộp đêm bỗng ngừng hẳn, quản lý vội vàng chạy tới, đưa tay ra tính cản trước mặt, nhưng lại bị Thời Phong Thụy cản lại, hắn cười nhẹ, lau vết máu dính trên miệng: “Xin lỗi, đây là em tôi, nó uống nhiều rồi, ngại quá.”

Quản lý bị làm cho sợ hãi, gật đầu cúi thấp người lau mồ hôi trên trán, rồi cười một tiếng, lùi xuống phía sau.

“Thời Thiếu Tu, em làm gì vậy?” Thời Phong Thụy nhăn mày, ngược mắt nhìn anh, đầy sự trách móc: “Em nhìn em kia, vừa ra khỏi ngục, chẳng lẽ muốn vào đó nữa sao hả?”

Năm đó xảy ra vụ án tập đoàn Thời Phong làm giả tài chính, vụ án đó rất nổi tiếng, do Tổng Tài của tập đoàn Thời Thiếu Tu có liên quan lớn đến vụ án, đã từng trở thành đối tượng bàn tán của tất cả mọi người, nên lúc này, khi nghe Thời Phong Thụy nhắc đến, toàn bộ hộp đêm như nổ tung.

Thời Thiếu Tu đầu đau như búa bổ hai mắt lơ lơ, không đứng vững, xem xú bị ngã, nhưng được người đằng sau đỡ lấy, anh hoạt động cổ tay một xú, đột nhiên xông lên trước, nắm lấy cổ áo của Thời Phong Thụy, cắn chặt răng: “Mày dựa vào đâu!”

“Em nói gì?” Thời Phong Thụy nhướn mày, cả mặt nghi ngờ nghiêng đầu qua một bên: “Em uống nhiều rồi đó?”

Thời Thiếu Tu lòng ngực lửa cháy bùng bùng, quay đầu nhìn người đàn bà trang điểm cực đậm và sắc sảo đang sợ thút thút co ro kia, sau đó giơ tay tóm lấy cổ của người đó, nhắc người đó lên.

Thấy người đó kêu lên thê thảm, tay đẩy Thời Thiếu Tu ra, đứng dậy rồi lùi vài bước, cúi đầu run rẩy.

Thời Thiếu Tu lúc đó bị rối loạn, rượu trong người anh đã vơi đi nhiều, anh đột nhiên lại đưa tay nắm lấy tóc của người phụ nữ đó, mái tóc của người đó bỗng rơi xuống.

12. Chương 12

Có vẻ như Thời Thiếu Tu đã tỉnh rượu khá nhiều, ngừng một lúc, cuối cùng anh ta nở một nụ cười lạnh, vuốt mái tóc giả xuống dưới nền nhà: “Lại là một người đàn ông?”

Người đó bị vuốt mất bộ tóc giả, nhất thời có chút ngỡ ngàng, cẩn trọng nép bên cạnh của Thời Phong Thụy, cúi đầu không nói chuyện, đôi mắt không ngừng lâu lâu lại nhìn Thời Phong Thụy, đầy sự bất lực.

Thời Phong Thụy trầm ngâm một hồi, giữ chặt vai của người đàn ông, thở dài một tiếng: “Chúng ta đi thôi.”

Người đàn ông cúi xuống nhặt lấy bộ tóc giả, dựa vào lòng của Thời Phong Thụy rồi rời khỏi cùng với Thời Phong Thụy.

“Ôi, tin này quá sốc.” Miệng của Dương Thạc đã không khép lại được, đôi mắt đầy sự kinh ngạc: “Đây, đây chính là Tổng Tài hiện tại của tập đoàn Thời Phong sao?”

Thời Thiếu Tu cúi thấp đầu, cười nhạt một tiếng, ngồi xuống ghế sofa mà Thời Phong Thụy đã ngồi, lấy một bình rượu rót uống tiếp, anh đột nhiên cúi người, cười lớn tiếng, cười đến nước mắt chảy ra.

Dương Thạc bị dọa đến ngu người, vội vàng đỡ Thời Thiếu Tu, nuốt nước bọt hỏi: “Trời ơi, anh hai của tôi, anh không sao chứ?”

Cười đủ rồi, Thời Thiếu Tu lại tiếp tục dựa vào Sofa, cầm lấy ly rượu vui vẻ uống, mơ màng nhìn về phía trước.

Chỉ thấy trên quầy rượu, một bóng quen thuộc cứ ngồi im ở đó, mái tóc dài bay phất phới, dáng vẻ yếu điệu quyến rũ, tuy mặc một cái áo khoác nỉ dày và to lớn, nhưng cũng không ngăn nổi những ánh nhìn nóng bỏng của các chàng trai chiếu qua chỗ cô.

Cố Thu cầm ly rượu lên và uống cạn, má đỏ hồng mơ màng say, cô ôm trán, chóng mặt muốn ngủ, nhưng tay vẫn cứ cầm ly rượu, uống hết ly này đến ly khác.

Những thằng đàn ông xung quanh, dường như sói sẵn được con mồi, nước bọt trong miệng chảy hết cả ra.

“Ôi, Thời thiếu gia, đó không phải là Cố Thu sao?” Dương Thạc ngạc nhiên thốt thành lời, quay đầu nhìn Thời Thiếu Tu, nhưng lại thấy khuôn mặt của Thời Thiếu Tu mang một nụ cười lạnh, nhìn về phía bên đó.

“Cô gái, đi một mình sao?” Một người đàn ông cuối cùng chịu hết nổi, ngồi bên cạnh Cố Thu, đẩy một ly rượu trước mặt Cố Thu: “Ly này anh mời em.”

Cố Thu ngẩng đầu nhìn người đàn ông một cái, cúi đầu cười nhẹ, nâng ly rượu trên bàn, uống cạn.

Người đàn ông vô cùng kinh ngạc, đưa tay lên vai Cố Thu, tiến đến bên tai cô: “Có phải gặp chuyện gì buồn lòng không? Sao lại uống nhiều rượu vậy?”

Cố Thu uể oải đẩy tay hất ra, nhưng tay người đàn ông đó lại lần nữa đụng vào người cô, mà lần này là trên eo của Cố Thu.

Éo cô ta nhỏ như con kiến, bị người đàn ông vòng ôm lấy, cô mơ mơ màng màng, muốn đẩy người đàn ông đó ra, nhưng lại không có sức, cứ mơ màng gợi tình như thế, trái lại khiến dục vọng trong người đàn ông lại trở dậy.

Người đàn ông một tay đỡ cô, vừa đỡ vừa đẩy cô về phía trước, trong lòng Cố Thu biết tình huống này bất lợi, nhưng cô cứ yếu ớt bảo người đàn ông buông cô ta ra, lại càng làm cho hắn thêm hưng phấn.

“Buông tôi ra.” Cố Thu nhẹ đẩy người đàn ông ta, cúi người dựa vào tường đi về phía nhà vệ sinh.

Người đàn ông cúi cùng không khống chế được mình nữa, đột nhiên lôi Cố Thu lại, hôn lên môi cô.

Cố Thu liều mình quay đầu đi, né khỏi cái hôn đầy dơ bẩn kia, quay đầu thì nhìn thấy, bên cạnh ghế sofa to lớn đó là Thời Thiếu Tu, Thời Thiếu Tu hưng phấn nhìn cô ta, trong tay nâng ly rượu, khi nhìn thấy ánh mắt Cố Thu nhìn qua phía mình, anh từ từ nâng ly rượu lên, hướng về Cố Thu cười nhẹ.

“Cứu tôi!” Cố Thu lớn tiếng kêu lên, nhưng âm thanh to lớn trong hộp đêm đã lấn áp tiếng của cô, cô bị người đàn ông ôm vào trong nhà vệ sinh, vứt xuống đất xoẹt một tiếng, quần áo trên người cô, bị người đàn ông đó vứt ra, lộ tấm thân trắng ngần.

13. Chương 13

Người đàn ông trước mặt vội cởi bỏ dây nịt quần, Cố Thu liền mình chống trả, ánh mắt cô không ngừng nhìn về hướng cửa nhà vệ sinh, cô đang đợi, đợi Thời Thiếu Tu đến cứu cô.

Không biết người đàn ông trước khi đưa ly rượu cho cô đã bỏ thứ gì vào trong, cô lại cảm thấy toàn thân mình ê ẩm và nóng ran, từ trong người cô tỏa ra một sự mệt mỏi ê ẩm và mềm nhũn, cảnh vật trước mắt càng mơ hồ.

Cố Thu nhanh chóng mất đi ý thức.

Sau đó một bình rượu đập mạnh vào đầu của người đàn ông, bỗng chốc, vết máu từ trên trán người đàn ông đó chạy xuống, đầu người đàn ông còn chữ tiến gần chạm đến mặt Cố Thu, thì đã bị ngã qua một bên.

Thời Thiếu Tu đem mảnh vụn của chai rượu ném qua một bên, một tay nâng người đàn ông khốn nạn lên, kéo anh ta qua một bên, phát điên lên đập vào bụng anh ta.

Người đàn ông lúc đầu còn kêu lên rất thảm thiết, sau đó chỉ ậm ục vào tiếng, rồi cứ như vậy mặc cho anh ta đánh.

Nhìn Thời Thiếu Tu giống như đá một con heo chết vậy, người đàn ông miệng trào máu, xem bộ dạng anh ta chắc không ổn rồi.

“Thời thiếu gia! Đừng đánh nữa!” Dương Thạc lớn tiếng la lên, ánh mắt đầy lo lắng, một tay cầm bảo vệ đi vào, một khác nhìn về hướng của Thời Thiếu Tu: “Thời thiếu gia, còn đánh là sẽ xảy ra chuyện đấy!”

Nhưng Thời Thiếu Tu dường như không nghe thấy, hai mắt đỏ ngầu hung hăng đánh người đó tiếp.

Người đàn ông đó đã hoàn toàn vô ý thức, hai bảo vệ bên ngoài đã xông vào, kéo Thời Thiếu Tu ra.

Trong đám người hỗn độn đó, cảnh sát từ ngoài xông vào, còng tay của Thời Thiếu Tu ngược ra sau lưng, ép vào tường.

Sắc mặt của Dương Thạc đổi sang màu trắng, nhanh chóng đi lên phía trước giải thích, nhưng cảnh sát lại cản anh lại, kéo Thời Thiếu Tu rời khỏi hộp đêm.

Cả hộp đêm đầy lời bàn tán, nhìn Thời Thiếu Tu ngồi lên xe cảnh sát rời đi.

Thời Thiếu Tu bị ném vào phòng giam, cánh cửa lớn đóng ầm một tiếng.

Còn chưa tỉnh rượu, Thời Thiếu Tu ngồi dựa vào lan can phòng giam, nhắm mắt lại, nhẹ nhàng hít thở.

Cảnh sát đứng bên ngoài, đang viết gì đó.

Thời Phong Thụy vội vàng từ ngoài chạy vào, hai má còn mang theo vết tích lúc bị Thời Thiếu Tu đánh, anh đến bên cảnh sát, cúi người tỏ ý xin lỗi: “Thực là ngại quá, gần đây tâm trạng em tôi không được tốt, cho nên tính tình hơi nóng nảy.”

Vừa thấy Thời Phong Thụy, sắc mặt mấy tên cảnh sát cũng tốt hơn rất nhiều, nhìn Thời Thiếu Tu nói: “Mau đem hắn về đi, sau này bảo hắn ngoan ngoãn biết phân thị phi, đều là người trưởng thành, không học được cách chịu trách nhiệm với mình sao?”

Thời Phong Thụy liền vội xin lỗi, sau khi làm xong thủ tục, thì dìu Thời Thiếu Tu loạng choạng lên xe rời khỏi.

Thời Thiếu Tu ợ hơi rượu lên, ngẩng đầu mơ màng nhìn Thời Phong Thụy, đột nhiên, anh đẩy Thời Phong Thụy ra, dựa vào một góc cây, cúi thấp đầu: “Thời Phong Thụy, đừng giả bộ nữa.”

“Sao lại giả bộ?” Thời Phong Thụy cười, cúi đầu đốt một điếu thuốc, sau đó đưa cho Thời Thiếu Tu một điếu: “Cậu là em tôi, chăm sóc cậu là đương nhiên.”

Giúp anh châm điếu thuốc, thở dài kéo cửa xe ra: “Tôi nay nếu anh không thu nhận em, em muốn đi đâu?”

Thời Thiếu Tu đã say đến gần như bất tỉnh, vốn không nghe thấy Thời Phong Thụy nói gì, cứ tùy ý để mặc Thời Phong Thụy vút lên xe, đi thẳng về biệt thự.

Sau khi vớt Thời Thiếu Tu lên giường, Thời Phong Thụy hoạt động đôi vai một chút, nhìn thấy Thời Thiếu Tu đã chìm vào giấc ngủ, ánh mắt dần dần lạnh lùng đi, anh đứng trong bóng tối, tự nói nhỏ: “Anh nên làm sao với em đây?”

Đôi mắt đầy sát khí.

14. Chương 14

Cố Thu hai mắt đầy lệ tỉnh dậy thoát khỏi ác mộng, trời đã mờ mờ sáng, mệt mỏi bỏ dậy, đầu đau như muốn nổ tung.

Cô cố bỏ dậy khỏi giường, đến bên bàn, rót một ly nước lớn.

Cho đến lúc này, chuyện xảy ra tối qua,, mới mơ hồ hiện về trong đầu cô.

Cô nhớ lại cảnh Thời Thiếu Tu nhìn cô làm cô vô cùng tuyệt vọng, cách anh nâng ly lên, rõ ràng mang bộ dạng muốn coi kịch hay.

Cô nhớ lại cảnh duy nhất còn sót lại, người đàn ông đó đưa đôi tay dơ bẩn của mình ra, anh tiến gần đến miệng cô.

Tuyệt vọng đến mức ngắt đi, chuyện sau đó, Cố Thu không còn ấn tượng gì.

Sắc mặt cô bỗng nhiên chuyển sang màu trắng, cô nhanh chóng nhìn xuống cơ thể mình, nhưng lại phát hiện, thân thể mình hình như không có vết tích dư thừa kỳ lạ gì, cô cẩn thận quan sát thân thể mình thêm lần nữa, bỗng thấy chân tay mình bỗng trở nên lạnh ngắt.

Toàn thân cô run rẩy, từ từ hướng về phía phòng tắm.

Trong phòng tắm có vết tích Thời Phong Thụy đã về đây qua, khăn anh lau mặt còn ướt cơ, dao cạo râu của anh còn bày lộn xộn ở bồn rửa tay.

Đóng cánh cửa lớn của phòng tắm, cô từ từ cởi đồ trên người mình ra, động tác của cô vô cùng chậm rãi, sợ rằng thấy điều gì đó khác thường.

Cho đến khi thân thể tuyệt đẹp của cô hoàn chỉnh trước gương, Cố Thu mới thở phào nhẹ nhõm.

Những suy nghĩ tệ hại không xảy ra, Cố Thu cúi mắt nhìn xuống, cảm thấy tim mình như sắp bay ra khỏi lồng ngực.

Cô mở một bồn nước nóng, từ từ ngâm mình trong đó.

Nước nóng bao phủ toàn bộ cơ thể cô, cho đến lúc này, cô mới thấy toàn thân mình bắt giác lạnh từ trong ra ngoài.

Nước mắt chảy dài trên má, tiếng khóc thút thít trong bồn tắm.

Những hồi ức đã từng có giữa cô và Thời Thiếu Tu, bỗng chốc hiện về đầy trong trí nhớ cô.

Hình ảnh anh ôm lấy cổ của cô, hình ảnh dịu dàng anh chải tóc cho cô, hình ảnh lúc anh đeo khăn quàng cổ cho cô.

Mùa đông từng có anh năm ấy, không gì ấm áp hơn.

Nhưng từ ngày đó của ba năm trước, tất cả mọi thứ đã thay đổi không như ban đầu nữa rồi.

Thời Thiếu Tu bỗng bị người ta dẫn khỏi văn phòng làm việc, đeo còng tay lạnh lẽo, không để ý ánh mắt của mọi người xung quanh, Cố Thu xông ra ngoài, nhưng bị Thời Phong Thụy cản lại, anh lạnh lùng giống như một pho tượng băng: “Cô lao ra như vậy không có ích gì hết.”

Cố Thu bị Thời Phong Thụy giữ lại, mắt trừng trừng nhìn Thời Thiếu Tu bị cảnh sát bắt lên xe, còn lúc cô về đến phòng làm việc của Thời Thiếu Tu, phát hiện trong ngăn kéo bên dưới của Thời Thiếu Tu, có để một chiếc nhẫn kim cương.

Nước mắt càng tuôn ra dữ dội, Cố Thu dựa người vào bồn tắm, hai tay ôm mắt mình, ngăn không cho mình khóc thành tiếng.

Đột nhiên, cánh cửa phòng tắm bị mở ra, Cố Thu nghe thấy tiếng động, dường như ngay tức khắc, cô kéo khăn tắm che người lại, che hết toàn thân mình.

Một bàn tay to lớn, đột nhiên kéo khăn tắm trên người của Cố Thu xuống, tiếp đó cô nhận ra, đó là người đàn ông quen thuộc mà cô quyến luyến, rồi đột nhiên anh nhảy vào bồn tắm, ôm chặt lấy cô.

“Thời, Thời Thiếu Tu!” Sắc mặt của Cố Thu bỗng đỏ bừng, kinh ngạc thốt lên, nhưng người đàn ông lại cười nhạt giữ chặt cơ thể cô, đưa thân thể mình vào.

Cô đau đớn kêu lên một tiếng, Cố Thu muốn đẩy anh ra nhưng lại không còn sức, nước mắt rơi xuống không thành tiếng, vùng vẫy một hồi, vốn không thể làm lung lay người đàn ông trước mặt, toàn thân cô cũng mềm nhũn hóa thành nước.

Nước trong bồn cứ bắn tung tóe mạnh liệt, nước cứ lần lượt bắn hết ra nên nhà, kèm theo tiếng khóc nhỏ xú của Cố Thu do kiềm nén lại.

“Thời thiếu gia, sao đột nhiên cậu lại về?” Bảo mẫu dưới lầu, đột nhiên cất tiếng hỏi.

15. Chương 15

Rất nhanh phía dưới lầu vọng lên một âm thanh trầm trầm của Thời Phong Thụy: “Quên một ít tài liệu.” Không lâu sau, tiếng bước chân của Thời Phong Thụy từ từ tiến lên trên lầu.

Cố Thu che miệng lại, dù hai má cô vẫn chưa hề hết đỏ, nhưng người đang ở trên cơ thể cô lại nở một nụ cười ác ý, không hề có chút sợ hãi nào.

Cửa lớn của phòng bị đẩy ra, tiếng bước chân vang lên vô cùng rõ ràng, Cố Thu cứ nhìn chăm chăm vào cánh cửa phòng tắm, nhưng lại thấy thân thể ở dưới lại hoạt động liên tục không có dấu hiệu ngừng lại, trong đầu trống rỗng.

Tiếng bước chân người đàn ông đi từ ngoài vào, sau đó lại đi ra, đột ngột, người ấy dừng bước lại, tiếng đẩy cửa lại vang lên lần nữa, nhìn trước cửa, thấy bóng dáng một người đang đứng ngoài đó: “Cố Thu, cô ở trong đó?”

Cố Thu bị dọa đến mức sắc mặt cô lại trắng bệch ra, nhưng người đàn ông trên cơ thể cô vẫn không ngừng động tác của mình, âm thanh cô mang theo sự run rẩy không thể kiểm soát được, nhưng lại không thể không giả vờ bình tĩnh: “Em, em đang tắm.”

Thời Phong Thụy khẽ nhăn mày, nghiêng đầu nhìn qua khe cửa, nhưng cũng chỉ thấy một mảng mơ hồ.

“Thời Thiếu Tu đâu rồi?” âm thanh Thời Phong Thụy mang theo sự băng lạnh như mặt hồ.

Cố Thu nhìn thấy nụ cười ác độc đang tạo nghiệp của Thời Thiếu Tu, nuốt nước bọt: “Anh ta, ừ, em không biết.” bị Thời Thiếu Tu cố tình trêu đùa, trong miệng cô thốt lên một âm thanh kỳ lạ.

Thời Phong Thụy khẽ nhướn mày lên, muốn hỏi thêm, chuẩn bị dùng tay đẩy cánh cửa phòng tắm ra, lại thu lại: “Tối nay tôi không về nữa.”

Nói xong, rời khỏi phòng ngủ.

Tiếng bước chân từ từ rời xa căn phòng, nghe thấy ở một chỗ rất xa tiếng bảo mẫu đang nói chuyện: “Tối nay thiếu gia có về ăn cơm không?”

Cố Thu lúc này mới thả lỏng người, thở phào nhẹ nhõm, thân thể bên dưới lại đột nhiên vận động.

Cắn chặt lấy bờ môi, trên trán Cố Thu chảy đầy mồ hôi, sắc mặt đỏ hây hây, nhìn vô cùng đẹp, trong mắt cô vừa chứa đựng tình cảm, lại chứa đựng sự đau khổ.

“Từ đầu đến cuối, đều chỉ là người phụ nữ của tôi, đúng không?” Thời Thiếu Tu nắm lấy tóc của cô, ép cô ngưỡng mặt lên, ánh mắt cô mang theo sự cầu xin, mê mẩn nhìn anh.

Cố Thu nước mắt rơi xuống không muốn trả lời, nhưng người đàn ông càng hành động mãnh liệt hơn, động tác đó dường như muốn nuốt chửng cô, toàn thân cô mềm nhũn, cả người đều chìm trong bồn nước.

Uống ực ực một ngụm nước lớn, lại bị Thời Thiếu Tu kéo ra khỏi mặt nước, lớn tiếng quát: “Trả lời tôi!”

Trong mắt Cố Thu một hàng nước mắt chảy ra, nhẹ nhàng gật đầu nói: “Đúng, em và anh ấy chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa, không phải vợ chồng thực tế.”

Câu nói này vừa lọt vào lỗ tai anh, khiến Thời Thiếu Tu anh nở một nụ cười đắc ý: “Vậy rốt cuộc em sợ cái gì?” Anh nhẹ nhàng cắn vào tai Cố Thu, giọng điệu đầy sự mê hoặc.

Toàn thân Cố Thu giống như lá rụng khi thu về không ngừng run lên, cô nghiêng đầu, chột dạ né tránh ánh nhìn của Thời Thiếu Tu, không dám nói.

Sự trầm mặc ấy đã làm cho Thời Thiếu Tu nổi giận, anh mạnh bạo đè Cố Thu xuống thân thể mình, ngông cuồng xả cơn giận tình cảm của mình.

Trong phòng tắm lúc này, toàn tiếng thở dốc và rên nhẹ.

Cho đến lúc Thời Thiếu Tu từ trong bồn tắm đứng dậy, Cố Thu sớm đã cạn hết sức lực, trông giống như một con búp bê baby bị nhàu nát, cứ ngồi im ở trong bồn tắm, thở dốc rất mạnh.

Thời Thiếu Tu mặc áo tắm, quay người ra khỏi phòng tắm: “Cố Thu, đừng để anh thấy bộ dạng xấu hổ khi làm tình của em nữa.”

Trong phòng tắm, giờ chỉ còn tiếng khóc của Cố Thu.

Thời Thiếu Tu sau khi ăn mặc chỉnh tề, cũng không để ý đến lời bảo mẫu hỏi trong biệt thự, nhìn đồng hồ, 9h, từ biệt thự xuất phát đến thẳng công ty.

16. Chương 16

6916. Công ty Thời Phong, được coi là doanh nghiệp lớn thuộc top đầu trong nước, tọa lạc tại trung tâm của thành phố, chữ bảng hiệu chạy dọc từ trên lầu cao xuống, cho thấy tiềm lực tài chính của công ty Thời Phong.

Chiếc xe McLaren ngừng trước cửa công ty Thời Phong, người đi đường xung quanh công ty giờ đã không còn xa lạ nữa, người ra vào công ty Thời Phong, không phải giàu có cũng là quý nhân.

Mà Thời Thiếu Tu cứ đứng trước cửa công ty Thời Phong, chần chừ không vào trong, anh ngẩng đầu lên nhìn tòa nhà mà không thấy được đỉnh ấy, trong mắt có gì đó khẽ sáng lên lấp lánh.

Ba năm trước, sau khi vừa làm xong tan lễ của cha mình xong, Thời Thiếu Tu anh vô duyên vô cớ bị người ta dẫn khỏi công ty, anh tận mắt nhìn thấy Cố Thu chạy từ trong đại sảnh của công ty ra để đuổi theo anh, nhưng lại bị Thời Phong Thụy cản lại ôm vào lòng.

Còn anh cứ không chịu tin Cố Thu lại có thể phản bội mình như thế, cho đến sau khi ba năm anh ra khỏi tù, mới phát hiện, thì ra khi anh vào tù chưa bao lâu, Cố Thu đã gả cho Thời Phong Thụy.

Mà công ty của anh, cũng bị Thời Phong Thụy lấy danh nghĩa quản lý thay để thu tóm.

Trong ba năm, anh chưa từng thấy người con gái mà anh yêu hơn tính mạng của mình đến thăm anh lấy một lần, ba sự đả kích cứ nối tiếp nhau, làm anh ở trong tù không thể trấn chỉnh nổi.

Nếu như không có lời nói của Thẩm Giai Vân, có lẽ đến giờ Thời Thiếu Tu vẫn còn chưa ra khỏi tù.

Những hình ảnh trong quá khứ không ngừng xuất hiện trong đầu anh, đến cả một bóng hình quen thuộc cũng không nhìn thấy, e rằng các cổ đông đã rời đi hơn một nửa.

“Xin hỏi, ngài có hẹn trước không ạ?” Bảo vệ lạnh lùng đưa tay ra cản đường của Thời Thiếu Tu.

Bước chân chậm chậm rồi ngừng tại chỗ, hai tay Thời Thiếu Tu bỏ vào túi quần, ngẩng đầu lạnh nhạt nhìn bảo vệ, cứ đứng yên trước sảnh, bỗng chốc có vô số con mắt nhìn Thời Thiếu Tu.

“Tôi tìm Thời Phong Thụy.” Thời Thiếu Tu mở miệng nói nhẹ, vốn không có ý định làm khó bảo vệ.

“Thật là ngại quá, ngài và chủ tịch có hẹn trước không?” Bảo vệ vẫn làm theo phép công.

“Chủ tịch?” Thời Thiếu Tu đột nhiên nở một nụ cười nhạt báng, nhìn đồng hồ: “Đưa cho Thời Phong Thụy rồi nói, Thời Thiếu Tu tìm anh ta.”

Trong thành phố này người tên Thời không nhiều, vừa nghe tới tên Thời Thiếu Tu, bảo vệ liền mở to hai mắt, sau đó không do dự dùng bộ đàm thông báo cho người bên trên.

Không lâu sau, trong thang máy mà Tổng Tài hay sử dụng, một cô thư ký vội vàng đi xuống, khách khí cười đáp lại Thời Thiếu Tu: “Chủ tịch bảo tôi mời ngài lên đó.”

Trong mắt của Thời Thiếu Tu ánh lên sự không vui, anh cúi người, mắt nhìn cô thư ký, miệng nở một nụ cười điềm đạm: “Giờ khí thế của Thời Phong Thụy lớn quá nhỉ.”

Nhìn người đàn ông anh tuấn trước mặt mình, nụ cười tà ác đầy sự quyến rũ, cô thư ký khẽ đỏ mặt, liền vội cúi đầu, đưa tay tạo tư thế mời: “mời người vào trong.”

Thời Thiếu Tu không làm khó cô, đi theo sau cô, vào trong thang máy.

Vừa đi vào trong, Thời Phong Thụy mặt cười hớn hở từ trong đồng tài liệu đang xem dở ngẩng đầu lên, nhìn thấy Thời Thiếu Tu, như gặp gió xuân: “Ngại quá, Thiếu Tu, bên đây công việc anh thực sự quá nhiều, cho nên mới bảo thư ký xuống dẫn em lên đây, sao trước khi đến em không thông báo trước cho anh một tiếng?”

Thời Thiếu Tu cởi nút áo vest ra, trực tiếp ngồi vào ghế sofa đối diện Thời Phong Thụy, bắt chéo hai chân kiểu nhị lang, đốt một điếu thuốc, từ từ hút một hơi.

17. Chương 17

Thời Phong Thụy ngây ra một lúc, đứng dậy đóng cửa văn phòng lại, tiện tay pha cho anh một ly cà phê, Thời Thiếu Tu đang ngồi trên ghế sofa ấy cũng đang hút một điếu thuốc: “Anh biết mục đích em hôm nay đến đây, nhưng...”

Anh trầm ngâm một hồi, hút một hơi thuốc, thở dài ra: “Bây giờ xem ra thực sự rất khó.”

Thời Thiếu Tu khẽ nhăn mày ngẩng đầu lên, trong mắt anh tuấn ấy xuất hiện một sát khí nhẹ nhàng: “Còn có chuyện mà chủ tịch như anh Thời đây không làm nổi sao?”

Thời Phong Thụy khẽ nhún vai, hút một hơi thuốc, ngồi trên ghế sofa: “Không dám giấu gì em, ba năm trước vì chuyện em làm giả báo cáo tài chính, sau khi bị tòa tuyên án, tập đoàn Thời Phong chịu sự đả kích vô cùng lớn, chỉ việc dọn dẹp cái đồng lõa xộn thối nát cho em thôi mà anh tốn gần cả hai năm trời.”

Thời Thiếu Tu không muốn nói nhiều, khuôn mặt vẫn cứ lạnh ngắt như thế, dường như nghe không lọt tai những lời Thời Phong Thụy nói.

“Vì chuyện của em, tập đoàn Thời Phong rơi vào giai đoạn chưa từng có trong lịch sử, các cổ đông đều tin tưởng anh, đều nhất trí đồng ý cho anh thay thế chức vụ chủ tịch.” Anh ta đẩy đẩy nhẹ điều thuốc, những ngón tay dài của anh ta gõ nhẹ trên mặt bàn: “Đây là quyết định trong cuộc họp lãnh đạo, anh không thể làm chủ được.”

Bỗng chốc, sát khí trong văn phòng làm việc ngập tràn, hơi lạnh phát ra từ trên người Thời Thiếu Tu lan tỏa rất nhanh, khiến toàn bộ nhiệt độ trong phòng lúc này gần như đã giảm xuống thấp.

Tuy trong lòng của Thời Thiếu Tu vốn đã có dự liệu từ trước, Thời Phong Thụy sẽ không dễ dàng trả lại công ty cho mình, nhưng đối mặt với vẻ mặt thản nhiên như không của Thời Phong Thụy, ngọn lửa trong lòng của Thời Thiếu Tu xông thẳng lên tới đỉnh đầu.

“Thời Phong Thụy.” Thời Thiếu Tu hùng hổ tiến gần anh ta, dưới mắt đã đỏ hết cả lên: “Anh đừng quên! Đây là công ty của cha tôi! Cái công ty này, không có chút xíu quan hệ gì với anh cả!”

Nhìn thấy bộ dạng nổi giận của Thời Thiếu Tu, Thời Phong Thụy dường như rất vui, anh cười lắc đầu: “Thiếu Tu, em cũng đừng quên, ba em đã mất lâu rồi, em đã làm gì, em tưởng những gì em làm, có thể khiến vết nhơ ba năm ngồi tù của em sẽ xóa sạch hết được sao? Đây là vết nhơ trong cuộc đời em, em cho rằng, người trong chủ tịch hội đồng quản trị sẽ cho một người như vậy tiếp tục làm chủ tịch công ty sao?”

Anh ta ngồi dựa vào ghế sofa, lắc đầu, trong mắt nở một nụ cười nhạt: “Không đời nào, đây không phải công ty của một mình em, đây là một công ty cổ phần.”

“Lúc đó?” Thời Thiếu Tu nở một nụ cười nhạo báng: “Làm giả báo cáo tài chính, tự ý bịa cho tôi một tội danh.” Mắt anh đầy tăm tối, sắc mặt với nụ cười lạnh lẽo ấy bỗng thu lại, sắc mặt anh lúc này vô cùng khó coi: “Tôi còn đang thấy hiếu kỳ, rốt cuộc ai đã đặt tôi vào một con đường chết như vậy, giờ ra, xem ra trong lòng tôi đã rõ rồi.”

Thời Phong Thụy khẽ nhướng mày, tắt đầu thuốc lá, không thừa nhận, cũng không phủ nhận, ánh sáng duy nhất trong mắt của Thời Thiếu Tu, cũng dần dần dập tắt.

“Thiếu Tu, nghĩ kỹ lại đi.” Thời Phong Thụy đứng dậy mở cửa phòng làm việc: “Ai mới là người thích hợp làm chủ tịch của công ty này.”

Thời Thiếu Tu cười khinh bỉ, đứng dậy rời khỏi phòng làm việc.

Lúc này, những chuyện trước kia, đều đã hiểu rõ cả, Thời Thiếu Tu đứng trước cửa văn phòng cười nhẹ, tay nắm chặt lấy phần áo ở trước ngực, cúi thấp đầu, trầm tư suy nghĩ một hồi.

Rồi lại ngẩng đầu lên, nỗi đau như xé cả tâm can dường như đều biến mất cảm, thay vào đó là một nét mặt lạnh lùng bình thản như một đầm sâu không thấy đáy.

Anh chỉnh lại quần áo, rời khỏi văn phòng làm việc.

“Gần đây, có một số phóng viên chụp được bóng dáng sau lưng của Thẩm Giai Vân, được một người đàn ông bế ngang kiệu công chúa rời khỏi phim trường, sau chuyện đó bọn họ còn xuất hiện ở trong một nhà hàng năm sao cao cấp nhất trong thành phố.” Ti vi treo ngoài đại sảnh ấy phát ra âm thanh, những âm thanh đó rõ ràng truyền vào tai của Thời Thiếu Tu.

18. Chương 18

Bước chân của Thời Thiếu Tu, bỗng chốc ngừng lại trước ti vi.

Một số nhân viên thích ngồi tám chuyện, cũng đang ngồi uống cà phê hướng nhìn lên ti vi, bình luận vô cùng sôi nổi.

Tiếng điện thoại reng không ngừng, khiến trong lòng Thời Thiếu Tu có chút khó chịu, kéo kéo cà vạt của mình, đi về dưới lầu.

Đột nhiên, anh nhìn thấy một bóng hình quen thuộc, cô đang mặc một bộ đồ tây nữ thoáng khí, chân đi một đôi cao gót màu đen, từ một phòng khác đi ra.

Ánh mắt của Thời Thiếu Tu bỗng trầm tư, nhìn thấy Cố Thu đang đi chậm chậm lại, rồi đứng trước màn hình ti vi, mím chặt môi, những góc cạnh của gương mặt cô nhìn như đang tê cứng lại.

Cố Thu nhìn tin tức, trán cô khẽ nhăn lại, bóng dáng và góc nghiêng trên màn hình chụp được rõ ràng là Thời Thiếu Tu, cô hít một hơi thật sâu, trong mắt ánh lên một nỗi buồn bi thương không thể diễn tả được.

Tiếng chuông điện thoại vẫn không ngừng reng, dần dần thu hút sự chú ý của đám người ồn ào kia, ánh mắt của họ dần dần toàn bộ dồn vào hướng phát ra tiếng động đó.

Cố Thu cũng thuận theo ánh mắt của mọi người nhìn qua bên đó, nhìn thấy Thời Thiếu Tu, lúc này hai người hai mắt nhìn nhau, cơ thể cô khẽ run nhẹ, ôm chặt đóng tài liệu, cúi thấp đầu, vội rời khỏi đám đông.

Tiếng chuông điện thoại vẫn cứ reng không ngừng, Thời Thiếu Tu kéo kéo cà vạt, nhận điện thoại, kê điện thoại sát tai, đi lên lầu.

“Thiếu Tu!” Đầu dây bên kia truyền lại tiếng khóc nức nở của Thẩm Giai Vân: “Em bị chặn không ra ngoài được! Em nên làm sao đây!”

Thời Thiếu Tu đi đến cạnh chiếc xe của mình, đốt một điếu thuốc, cúi đầu hút thuốc, cảm thấy có chút chóng mặt: “Anh đến tìm em, em đang ở đâu?”

“Em đang ở cổng sau của khu giải trí Thời Phong!” đầu dây bên kia của Thẩm Giai Vân rất ồn ào, rất nhanh chóng đã che lấp đi tiếng khóc của cô, sau đó, cúp điện thoại.

Thời Thiếu Tu dập tắt điều thuốc mới hút có một nửa điếu, ngồi vào trong xe, một chân đạp ga hướng thẳng vào khu giải trí.

Tin tức của đám chó săn vô cùng nhảy bén, tin này bị tung lên không bao lâu, toàn bộ các cửa trước cũng như cửa sau của khu giải trí đều bị vây kín cả làm tắc nghẽn giao thông khu vực đó.

Bảo vệ lấy tay chặn ngay trước cửa, nhưng vẫn không ngăn nổi mấy phóng viên cầm máy móc bám đông nghệt bên ngoài, có một bảo vệ còn bị đập đầu.

Sau khi chạy đến cổng sau, xe của bảo mẫu của Thẩm Giai Vân đang đậu giữa đám người kia, vô số đám phóng viên bò qua cánh cửa xe, giống như một cơn sóng, hết lớp này đến lớp khác, xe bảo mẫu nhanh chóng bị vây kín.

Một tiếng thắng xe “két” truyền lại, rất nhanh, màu sắc bắt mắt của chiếc Mc Laren lóe qua trước mắt của đám đông kia.

Tất cả mọi người đều không thể không nhìn qua đó, sắc mặt của Thời Thiếu Tu vô cùng ảm đạm, lúc xuống xe anh đóng cửa rất mạnh bùm một tiếng thật lớn.

“Đó chính là bạn trai tin đồn!”

Không biết là ai hét lớn lên, khiến đám phóng viên đó, nhanh chóng tiến đến vây kín Thời Thiếu Tu.

Thời Thiếu Tu trong lòng vốn đang rất điên, khi thấy đám người đó tiến về phía anh, từ trong tay móc ra một cây côn, đánh “quạch quạch” thành tiếng.

Một tay anh vẫn đút trong túi quần, bước từng bước chân lớn tiến về phía xe bảo mẫu của Thẩm Giai Vân.

Anh cao gần 1m9, khí thế áp bức người khác, toàn thân phát ra một cái gì đó rất lạnh lùng và khó gần, khiến đám phóng viên không dám bước tiếp đành lùi lại.

Đám người đó cũng hành động chậm lại.

Thời Thiếu Tu không ngừng lại, cũng không nhìn bọn họ, cứ đi thẳng về phía trước.

Trước khí thế cao lớn của Thời Thiếu Tu, đám ký giả chỉ đành lùi về phía sau, cứ đứng đó nhường một lối đi cho Thời Thiếu Tu.

Anh đi đến trước xe bảo mẫu, kéo cánh cửa lớn của xe ra, kéo Thẩm Giai Vân ra, cởi bỏ chiếc áo khoác đang che đầu của cô ra, ôm cô đi khỏi đám đông.

19. Chương 19

Những đám ký giả thích nhìn cảnh náo nhiệt, càng trở nên điên cuồng hơn, cũng không để ý đến lúc đó Thời Thiếu Tu nhìn đáng sợ ra sao, cả đám cùng nhau la lớn: “Xin hỏi anh có thân phận gì! Anh và cô Thẩm Giai Vân quen nhau khi nào!”

“Anh và cô Thẩm Giai Vân đã chính thức quen nhau? Cô Thẩm Giai Vân có phải đã giấu diếm việc kết hôn?”

“Xin anh trả lời chúng tôi vài câu! Chàng trai ơi!”

Những âm thanh hỗn tạp, khiến toàn thân Thẩm Giai Vân không ngừng run rẩy trong vòng tay anh, tay cô lạnh băng bám chặt lấy cổ tay của Thời Thiếu Tu, hai chân sắp đứng không vững.

Đột nhiên, Thời Thiếu Tu ngừng chân tại chỗ, sắc mặt vô cùng đáng sợ, nhìn một lượt đám phóng viên.

Đám phóng viên còn tưởng anh sắp trả lời họ, hơi thấp giọng xuống, đưa camera về phía Thời Thiếu Tu, đợi anh trả lời.

Thời Thiếu Tu hít một hơi thật sâu, bẻ ngang Thời Thiếu Tu, nhìn vào gương nói ra đúng một chữ: “Cút!”

Toàn bộ đám phóng viên như bị nổ tung vậy, nhưng Thời Thiếu Tu đã đẩy đám người đó ra, đưa Thẩm Giai Vân an toàn ngồi vào ghế phụ lái rồi thắt dây an toàn cho cô.

Bất kể đám phóng viên xung quanh hỏi gì, anh vẫn ngồi ở vị trí tài xế, đạp thắng liên tục.

Tiếng kêu két két rất lớn, khiến những người xung quanh đều sợ hãi lùi qua hai bên.

Thời Thiếu Tu vẫn không ngừng lại ở đó, đạp ga thật mạnh, xe nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Đám người đó im lặng một hồi, sau đó bắt đầu nổ ra nhưng âm thanh bàn luận sôi nổi. Rồi những thông tin bằng âm thanh lần lượt được đưa lên.

“Hôm nay bạn trai tin đồn của anh hậu Thẩm Giai Vân đã lái xe đến dẫn cô đi, người đàn ông lái chiếc xe Mc Laren, nghi ngờ đang bao dưỡng chu cấp cho Thẩm Giai Vân.”

“Bạn trai tin đồn của Thẩm Giai Vân xuất hiện, hai người vô cùng thân mật, chắc chắn đã có quan hệ thể xác thân mật.”

“Thẩm Giai Vân và bạn trai tin đồn lái xe rời khỏi, bụng cô nhô lên chắc là đang có bầu.”

....

Giống như việc mở nắp một hũ dầu hỏa đã thối ra, vô số mùi hôi thối dần tỏa ra khắp thành phố.

Cúi thấp đầu, cả người Thẩm Giai Vân trông như một chú mèo nhỏ ngồi co ro ở ghế phụ cabin, vai run lên liên tục.

Nhìn bộ dạng yếu đuối của cô lúc này, Thời Thiếu Tu khẽ nhăn mày, đầy sự lo lắng: “Không sao, đã qua hết rồi.”

“Sẽ không qua dễ vậy đâu.” Âm thanh của Thẩm Giai Vân còn mang theo tiếng nấc, nghe vô cùng tội nghiệp: “Nghị luận xã hội sẽ giết em mất.”

“Có anh ở đây, ai dám.” Giọng nói của Thời Thiếu Tu bình tĩnh và lạnh lùng.

Thẩm Giai Vân đột nhiên ngẩng đầu lên, đôi mắt xung đỏ cả lên nắm lấy tay áo của Thời Thiếu Tu: “Thiếu Tu, em nên làm sao đây, em là minh tinh, em không nên yêu đương lúc này, giờ fans của em đang nổi giận, tất cả mọi người trên mạng đều chửi em, em, em đã...”

Xe từ từ dừng lại bên lề đường, Thời Thiếu Tu xuống xe mua cho Thẩm Giai Vân một ly nước lạnh, đưa lên mắt cô, sau đó lại đưa ly cà phê nóng cho cô: “Không sao, bên cạnh em còn có anh.” ánh mắt anh bỗng sáng lên: “Giống như lúc đó bên cạnh anh còn có em vậy đó.”

Thẩm Giai Vân ngậy người ra nhìn Thời Thiếu Tu, rồi nhào vào trong lòng anh.

Nhưng thứ khiến Thời Thiếu Tu không ngờ rằng, chỉ trong một thời gian ngắn như vậy, những tin đồn ấy lại có thể đi đến bước này.

Trên mạng có vô số người đang chửi Thẩm Giai Vân, với những lời nói vô cùng khó nghe, giống như một vũng nước dơ, cô một mình gánh hết.

“Con điếm”

“Con đĩ”

“Con đàn bà ghê tởm làm gái bao.”

“Không biết từng lên giường với bao nhiêu thằng đàn ông rồi.”

“Tôi nghe nói người ngủ với cô ta phải trả một đêm 200.000 nhân dân tệ.”

Tay chỉ cần lướt xuống là bao nhiêu lời nói cay độc, mắt của Thời Thiếu Tu càng thêm âm u, mà Thẩm Giai Vân đang ngồi bên ghế sofa đó, đầu cúi thấp, sắc mặt càng thêm trắng bệch.

20. Chương 20

6920. “Đây rốt cuộc là chuyện gì hả?” Khuôn mặt tức đến đỏ bừng lên, ngồi bên cạnh, nắm chặt vào tay vịn trên ghế để đi: “Thiếu Tu nhà chúng ta bị gì vậy, nó đụng phải đứa nào? Sao để người khác nhục mã như vậy hả?”

Ông bầu tên Tinh cứ hai tay nắn đi nắn lại vào nhau, mồ hôi trên trán không ngừng rơi ra, ông suy nghĩ một hồi, rồi cười nói: “Này, bà ơi, việc này, người thấy đó, cũng do một người làm ra cả, nếu người có thể làm chủ trì nói câu công bằng thì...”

“Chủ trì công bằng cái gì!” Bà nội dùng sức đập xuống sàn nhà: “Thiếu Tu nhà chúng tôi mới ra tù thôi, không thể để nó thư thả một chút sao? Cứ phải để nó xảy ra chuyện!”

“Nhưng...” Thẩm Giai Vân uất ức mang theo tiếng ghen ngào: “Nhưng chuyện này không phải con muốn thế đâu bà ạ, nhưng giờ mọi người đều nói vậy, con là một ảnh hậu nếu không nói rõ, nói đàng hoàng, nửa đời sau của con coi như bị hủy hết bà ơi...”

Cô càng nói càng uất ức, cuối cùng không nhịn được nữa khóc lên.

Trong mắt Thời Thiếu Tu nổi giận, bỏ điện thoại trên bàn, nhẹ nhàng vỗ sau lưng của Thẩm Giai Vân, sắc mặt vô cùng khó chịu: “Anh sẽ ra mặt giải quyết.”

Thẩm Giai Mạch đột nhiên ngẩng đầu lên, trong mắt đầy nước mắt, nhưng đã có thể thấy được tia hy vọng: “Thật sao? Thiếu Tu con chịu ra mặt thật sao?”

Ông bầu đứng bên cạnh thở dài, đau khổ chua chát nhìn Thời Thiếu Tu nói: “Tình trạng hiện giờ, đã không còn cách nào cứu vãn được, do mọi người đều đã không tin tưởng cô ấy nữa, cho nên bất luận cô ấy nói gì, mọi người đều nói cô và người đàn ông xa lạ này có vấn đề.”

Thẩm Giai Vân cúi đầu, không nói câu nào.

Ánh mắt bà dần trở nên lạnh lùng, má của bà phồng lên: “Vây người nói xem, người muốn giải quyết chuyện này như thế nào?”

Ông bầu quay đầu liếc nhìn Thẩm Giai Vân, cúi thấp đầu ngại ngùng cười nói: “Chính là Giai Vân và cậu Thời đây tâm đầu ý hợp, nếu đã tiến triển đến mức này, cách duy nhất chúng ta có thể làm, chính là để cậu Thời tuyên bố cưới cô.”

Âm thanh vừa dứt lời, bà nội vẫn cứ gương mặt lạnh lùng như thế đồng thời mở to mắt ra, đập mạnh vào bàn, những ly trà trên bàn trà bị run mạnh, xém xiu là rớt khỏi bàn: “Không được! Kết hôn là muốn kết hôn là kết hôn hả? Người cho rằng Thời Thiếu Tu nhà chúng ta là loại người gì, thân phận gì! Đó là Thiếu gia nhà họ Thời! Nhà họ Thời ta địa vị gì, còn Thẩm Giai Vân chỉ là một con diễn viên! Giờ dám toan tính đến mức này hả?”

Vòng mắt của Thẩm Giai Vân đỏ lên, nước mắt không ngừng chảy dọc xuống má.

Thời Thiếu Tu nhăn mày, trong mắt có chút tức giận, nhưng không hề phát ra, anh đến bên cạnh Thẩm Giai Vân, nhẹ nhàng vỗ vai cô, quay đầu nói với bà nội: “Chuyện này nói cho cùng là do con mà ra, với lại lúc con ở trong tù cô ấy còn giúp đỡ không ít...”

“Đừng nói nữa!” Bà nội tức đến run cả người, chỉ vào Thời Thiếu Tu không nói thành lời: “Giờ ngay đến con cũng không nghe lời ta sao! Các người xem ta là thứ gì!”

Trong mắt của Thời Thiếu Tu có chút sốt ruột không chịu nổi, anh đứng dậy, một tay kéo cánh tay của Thẩm Giai Vân, lạnh lùng đáp trả bà: “Bà nội đây là chuyện chúng con, bà đừng can thiệp nữa.”

Bà nội tức đến đỏ hết cả mặt, ôm lấy lồng ngực mở to hai mắt: “Thời Thiếu Tu! Con giờ đây thực là không còn phép tắc nào nữa hả! Nếu con dám lấy một diễn viên! Bà nội sẽ không nhận người cháu này nữa!”

Thời Thiếu Tu vẫn làm mặt lạnh, cung kính gật đầu chào bà, kéo Thẩm Giai Vân rời khỏi.

Nhìn hai người đó đi ra, ông bầu tên Tĩnh cũng nhanh chóng đứng dậy, hướng về bà nội cúi người chào, rồi nhanh chóng quay người dường như muốn nhanh chóng thoát thân.

21. Chương 21

Ngồi trên xe bảo mẫu, ba người đều trầm ngâm không nói gì, ông bầu thù lạng lẽ thì hai người bên cạnh, ngồi cả nửa ngày mà chẳng nói với nhau câu nào.

Thời Thiếu Tu lạng lẽ châm điếu thuốc, quay đầu hướng nhìn cửa sổ, trầm tư không nói chuyện.

Thẩm Giai Vân cúi thấp đầu, đôi mắt đỏ hoe, còn thút thít không ngừng.

Thời Thiếu Tu hít một hơi thuốc lá thật mạnh, nhả ra một làn khói trắng, nghiêng đầu qua.

Thẩm Giai Vân nghiêng đầu nhìn Thời Thiếu Tu, trong mắt đầy sự uất ức và chua xót: “Thiếu Tu, anh không muốn lấy em đúng không?”

Cô buồn vô cùng, âm thanh nói ra mang theo sự thất vọng cực lớn, cúi mắt nhìn xuống, nói nhỏ: “Em biết anh vẫn không quên được Cố Thu, đúng không?”

Hai từ Cố Thu vừa thốt ra, ánh nhìn của Thời Thiếu Tu đột nhiên trở nên lạnh băng, anh cúi mắt nhìn xuống, trong lòng vô cùng phiền não, nhăn lông mày mình lại, khởi động xe: “Anh dẫn em về nhà trước, em cố gắng nghỉ ngơi cho khỏe, có gì mai nói sau.”

Có rất nhiều phóng viên không biết từ đâu biết được địa chỉ nhà của Thẩm Giai Vân, khi chiếc xe McLaren vừa ngừng trước cửa biệt thự, đã đầy phóng viên đang đứng ở đó.

Thẩm Giai Vân sợ đến toàn thân run rẩy, sắc mặt trắng bệch ra: “Sao họ lại biết nhà em chứ!”

Thời Thiếu Tu sắc mặt lạnh như sương, không ngừng lại, trực tiếp lái xe đi vào trong.

Anh biết, qua đêm nay, những lời đồn không thật đó sẽ càng nhiều hơn.

Trực tiếp chạy thẳng vào biệt thự nhà Thẩm Giai Vân, sau khi hộ tống Thẩm Giai Vân vào bên trong biệt thự, Thời Thiếu Tu lặng lẽ ngồi trên ghế sofa, bảo mẫu trong nhà đang lặng lẽ nấu cơm, trong phòng đều lan tỏa hương thơm của đồ ăn.

Thẩm Giai Vân im lặng ngồi bên cạnh anh, trong mắt đầy sự quyến luyến không nỡ, cắn chặt bờ môi cúi mắt nhìn xuống: “Thiếu Tu, hôm nay đám chó săn bên ngoài chắc chắn sẽ không chịu đi, cho nên em nghỉ, hay là đêm nay anh đừng về nữa?”

Thời Thiếu Tu đứng dậy, nhìn ra cửa sổ, thì thấy đám phóng viên đó vẫn chưa chịu tản ra chỗ khác, đâu đâu cũng là người, bọn họ còn đang chụp ảnh, ánh sáng chói lóa của máy chụp hình cứ hiện lên bên ngoài cửa sổ.

Cầm lấy điện thoại, trực tiếp báo cảnh sát, Thời Thiếu Tu để điện thoại trên bàn trà, đứng dậy đi ra ngoài: “Những chuyện còn lại cứ giao cho cảnh sát xử lý, anh về trước đây.”

Khóe mắt của Thẩm Giai Vân đột nhiên lại đỏ lên, cô đột nhiên đứng dậy, ôm chặt lấy Thời Thiếu Tu: “Anh đừng đi! Em sợ!”

Bước chân Thời Thiếu Tu, chậm chậm rồi ngừng hẳn, anh cúi thấp đầu, nhìn vào đôi tay đang ôm lấy eo mình, rồi nhẹ nhàng thở một hơi, trong mắt đầy sự phức tạp và cắn rứt: “Anh về trước đây.” Anh kéo tay của Thẩm Giai Vân ra, đầu không ngoảnh lại mà đi thẳng.

Không ngờ đến sáng ngày hôm sau, hình ảnh Thẩm Giai Vân ôm lấy Thời Thiếu Tu, lại bị người ta chụp được, rồi nhanh chóng lan truyền trên mạng.

Tấm ảnh mờ ảo được chụp xuyên qua cửa sổ, nhìn vào đó thấy có cái gì đó không được minh bạch.

Chủ đề của bức ảnh viết thế này: “Ảnh hậu Thẩm Giai Vân và một người đang ôm đang ôm nhau tình cảm trong biệt thự.”

Sự việc phát triển càng ngày càng lớn, cuối cùng Thẩm Giai Vân bị người khác moi móc những vết đen trong quá khứ ra, đủ các loại tư liệu không trong sạch, sau đó, những lời bàn tán về Thẩm Giai Vân càng lúc càng nhiều, thậm chí còn xuất hiện dòng chữ yêu cầu Thẩm Giai Vân rời khỏi ngành giải trí.

Những bộ phim đang đóng đều đang bị tạm hoãn lại, còn Thẩm Giai Vân cả ngày trốn trong biệt thự, cô kéo hết toàn bộ rèm cửa lại, trong nhà là một mảng tối om, cô thả tóc ra, cả người đều co rút trong phòng ngủ.

Thời Thiếu Tu lạnh lẽo cầm điện thoại lên đọc những tin tức khốn nạn đó, cầm điện thoại gọi cho người tên Tĩnh: “Tổ chức cuộc họp báo trí.”

Cuối cùng, Thẩm Giai Vân sau khi trầm mặc nhiều ngày nay, bỗng cười trong nước mắt.

22. Chương 22

Ngày công bố thông tin với giới báo chí, cả hội trường đều toàn là phóng viên, ngoài hội trường còn có những fans hâm mộ trung thành của Thẩm Giai Vân, đối với sự việc này cũng vô cùng quan tâm.

Thẩm Giai Vân và ông bầu của mình đã sớm có mặt tại hội trường, nhưng có một chiếc xe cứ đậu mãi ở một góc khuất, không chịu xuống xe.

Thẩm Giai Vân mang kính râm, lạnh lẽo nhìn người đó qua cửa sổ, trong mắt đầy sự lo lắng: “Tĩnh, tôi nên làm sao đây? Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Nhiều người như thế, tôi sợ lắm.”

Tĩnh nhẹ nhàng vỗ vai cô, cười đáp lại: “ Yên tâm, có Thời Thiếu Tu ở đây, cô không cần sợ gì hết, nếu như anh ta đẩy hết mọi trách nhiệm lên người cô...” Tĩnh hắng giọng rồi nói: “Thì người này chả còn là người nữa.”

Bàn tay đang nắm chặt của Thẩm Giai Vân nhẹ nhàng buông lỏng, trong lòng bàn tay toàn là mồ hôi.

Cùng Tĩnh đi vào hội trường của buổi họp báo, toàn bộ người trong hội trường nhanh chóng phát hiện ra sự tồn tại của họ, tất cả các ống kính đều hướng về hai người đó.

Thẩm Giai Vân giống như lâu ngày ngủ không yên giấc, mắt thì thâm đen, làn da thì tiêu tụy biến vàng, nhìn vào cả người như không có tin thần vậy, vô cùng xuống sắc.

Còn chưa đến lượt phát biểu, những phóng viên đã bắt đầu lớn tiếng hét lên: “Cô Thẩm Giai Vân! Xin hỏi hôm nay cuộc họp báo trí này để công khai bạn trai cô hả?”

“Quan hệ giữa hai người có thật như lời đồn không?”

Đám ký giả cứ đua nhau để vây quanh bọc phát biểu, dường như sắp kéo sập cả bọc phát biểu.

Thẩm Giai Vân hốt hoảng lùi sau một bước, đôi tay khẽ run nhẹ.

Trên con đường sự nghiệp của mình, do có sự chống lưng của Tập đoàn giải trí Thời Phong, nên cô luôn vô cùng thuận lợi, chưa từng gặp qua bất cứ rắc rối lớn nào hết.

Tĩnh vội đưa tay ra bảo vệ Thẩm Giai Vân, kéo cô về phía sau, sắc mặt lạnh lùng cảnh cáo đám phóng viên lại: “Các vị, đây là cuộc họp báo của chúng tôi, rất nhiều vấn đề có thể hỏi trong khi cuộc họp diễn ra, không cần thiết phải hỏi bây giờ, mong các vị giữ sự im lặng.”

Thẩm Giai Vân ngồi vào vị trí ghế ngồi của mình, cúi đầu không dám nhìn vào đám phóng viên dưới kia.

Ánh sáng ban ngày từ cửa sổ chiếu vào, những tia sáng trông vô cùng chói mắt.

Xe của Thời Thiếu Tu hung hăng ngừng trước cửa, anh đưa đôi chân dài ra, hướng về phía trước.

“Xin hỏi, sao bạn trai tin đồn của cô vẫn còn chưa xuất hiện?”

“Có phải anh ta không dám ra mặt không? Không dám chịu trách nhiệm với cô?”

Đám ký giả bên dưới càng hỏi càng hung hăng, trong lòng Thẩm Giai Vân càng thêm lo sợ, nhưng, cô cũng chỉ cúi thấp đầu, không nói câu nào hết.

Do trong lòng cô cũng không dám xác định chắc chắn, Thời Thiếu Tu rốt cuộc có xuất hiện không.

Đột nhiên, cánh cửa phía sau lưng của đám phóng viên bị ai đó mở ra.

Một tiếng động lớn, hấp dẫn sự chú ý của tất cả các phóng viên tại đó, bọn họ đều im lặng hết, rồi đồng loạt quay đầu lại.

Chỉ thấy sau lưng mình, một người mặt bộ đồ tây màu đen, cứ lặng lẽ đi từ bên ngoài vào, ánh sáng mặt trời sau lưng chiếu vào, trong mắt của Thẩm Giai Vân, anh giống như một đấng cứu thế.

Cô kích động đến đứng lên.

Thời Thiếu Tu không quay đầu nhìn mọi người xung quanh, cứ lặng lẽ nhìn Thẩm Giai Vân.

Lúc Thẩm Giai Vân nhìn thấy ánh nhìn của Thời Thiếu Tu, nước mắt đột nhiên ứa ra.

Thời Thiếu Tu từ từ tiến lên phía trước, nhẹ nhàng ngồi bên cạnh của Thẩm Giai Vân.

Thẩm Giai Vân đã không khống chế được sự xúc động của mình, đột nhiên đứng trước mặt đám phóng viên, ôm chầm lấy anh, nước mắt không ngừng rơi.

Tất cả ống kính của bọn phóng viên đều hướng về Thẩm Giai Vân và Thời Thiếu Tu, ánh đèn chớp liên tục, gần như hai người trở thành tâm điểm của tất cả người dân cả nước.

23. Chương 23

Cố Thu đang ngồi im ở phòng nghỉ ngơi của công ty, đang uống ly cà phê, cứ lặng lẽ nhìn ti vi.

Trước sự chứng kiến của tất cả mọi người, Thẩm Giai Vân và Thời Thiếu Tu đang ôm lấy nhau, nhìn như đôi tình nhân lâu ngày không gặp vậy.

Ly cà phê trên tay cô đột nhiên run lên, mắt cô đỏ hoe, khẽ ho nhẹ.

Trong lòng đau thắt lại, bỗng chốc, cô cảm giác như cô muôn ngàn mũi tên xuyên qua tim cô, cô để ly cà phê xuống, ôm chặt lấy lòng ngực mình.

“Anh ơi, xin hỏi hai người tính công khai mối quan hệ tình cảm sao?”

Một phóng viên đưa micro lên, giơ cao lên vọi vàng hỏi một câu.

Thời Thiếu Tu khẽ nhăn mày, gỡ Thẩm Giai Vân ra khỏi người mình, vỗ vai cô, tiến gần micro, lạnh lùng đáp: “Chúng tôi vốn không...”

“Chúng tôi đã quyết định kết hôn rồi!” Thẩm Giai Vân đột nhiên đứng lên, kích động xông đến trước micro, hét lớn.

Một câu nói, khiến toàn bộ phóng viên ở hội trường ngậy ra, không có bất kỳ tiếng động nào.

Thời Thiếu Tu cũng ngậy người ra, anh từ từ ngẩng đầu lên, trong mắt đầy sự ngạc nhiên như không dám tin vào mắt mình.

Chỉ là lúc đó anh thấy toàn thân Thẩm Giai Vân đang run lên, nhìn những ngọn đèn chớp nháy liên tục, mặt cô thì trắng bệch ra, đến nỗi sắp khóc: “Chúng tôi đã sắp kết hôn, mấy ngày nay đang chuẩn bị tiến hành lễ cưới, cho nên xin các người từ này đừng có đoán mò nữa.”

Đồng tử của Thời Thiếu Tu bỗng co lại, sắc mặt lạnh đến cực độ, anh nắm chặt nắm tay mình, hít thở thật sâu.

Thẩm Giai Vân nhìn Thời Thiếu Tu với ánh mắt đầy hy vọng, nhưng thấy anh hình như không có ý định phản kháng, nên mới thở một hơi nhẹ, đôi mắt nhìn vào ống kính cũng đã bình tĩnh hơn rất nhiều.

“Cho nên ý của hai người là có chuyện vui sắp xảy ra?” Một phóng viên vô cùng kinh ngạc: “Nhưng trước đó luôn có một số tin đồn trên mạng, là cô Thẩm Giai Vân đến khoa sản kiểm tra là thế nào?”

Thẩm Giai Vân nhẹ ho một tiếng, sắc mặt khê đỏ, cúi thấp đầu: “Cái đó là hiểu lầm thôi, tôi chỉ là tình cờ đi ngang đó.”

Tuy là vậy, nhưng mặt đám phóng viên lộ ra sự nghi ngờ không tin tưởng.

Cổ Thu im lặng nhìn vào trong tivi, Thời Thiếu Tu cúi thấp đầu không nói lời nào, nhìn Thẩm Giai Vân với vẻ mặt đau khổ nhưng đầy bình tĩnh trước ống kính, cô cảm giác như mình không thở nổi.

Cô nhẹ nhàng đứng dậy, bỗng dưng vào làm ly cà phê đổ tràn ra ngoài, những vật trước mắt quay vòng.

Đối với Thời Thiếu Tu cô luôn không cam lòng, đã từng vô cùng ích kỷ mong anh mãi là của mình, nhưng đều không được, cô chỉ là một người đàn bà đã kết hôn, bất kể hai người đó là giả hay thật, nhưng nếu cô làm bất cứ điều gì xen vào mối quan hệ của họ, vậy thì đám người kia sẽ chỉ mũi vào cô, chống đối cô.

Cô cúi mắt nhìn xuống, giờ mới cảm thấy ly cà phê đang rất nóng, nóng đến tay cô đỏ cả lên.

Cô nhẹ nắm tay mình, nước mắt rơi không ngừng.

Phòng nghỉ ngơi đột nhiên bị ai đó mở ra, Thời Phong Thụy đứng trước cửa, mặt dịu dàng nhìn cô: “Cố Thu, chúng ta về nhà đi.”

Lúc nào cũng duy trì hình tượng đôi vợ chồng hạnh phúc trước mặt người khác, lúc này ở trước mặt nhân viên mình anh làm ra một bộ dạng vô cùng dịu dàng.

Nhưng lần này cô không để ý đến Thời Phong Thụy, mà cứ ngồi im cúi thấp đầu, để cho nước mắt rơi đầy trên má.

Thời Phong Thụy tiến vào trong phòng, vừa nhìn đã phát hiện nước mắt Cố Thu đang chảy không ngừng, trong mắt có chút lạnh lùng, vừa định nói chuyện, nhưng thấy sau lưng có ai đó gọi “Chào Tổng tài” rồi chạy vào trong phòng nghỉ ngơi, pha một ly cà phê.

Nhẹ nhàng thở dài, Thời Phong Thụy đi về phía trước, một tay ân cần nâng tay cô lên: “Sao em lại bất cẩn như vậy, đau không? Để anh thổi cho em?”

24. Chương 24

Thẳng tay hất tay của Thời Phong Thụy ra, Cố Thu sợ hãi đẩy anh ra, đứng dậy nhưng bất cẩn làm ly cà phê trên bàn rơi xuống sàn, rớt xuống cái “bùm”.

Trong mắt Thời Phong Thụy ánh lên sự giận dữ, nhưng lại cố nhịn, anh hít một hơi thật sâu, đưa tay đỡ Cố Thu: “Thôi, anh dẫn em đến bệnh viện kiểm tra thử.”

Nói xong, kéo Cố Thu về phía trước.

Cố Thu không phản kháng, cứ im lặng đi theo sau của Thời Phong Thụy, ngồi lên xe, hai người cùng đi về hướng biệt thự.

Khi ngồi trên xe, sắc mặt Thời Phong Thụy bỗng trở nên lạnh lùng, đôi mắt dịu dàng khi nãy bỗng trở nên sắc lạnh, toàn bộ trong xe đều là tiếng kêu nhè nhẹ của chiếc xe.

Cố Thu vội kéo tay cầm cửa xe lại, sợ hãi cúi thấp đầu.

Cố gắng nhìn suốt dọc đường không nổi giận, trực tiếp chạy thẳng về biệt thự, Thời Phong Thụy mạnh bạo kéo tay Cố Thu, hung hăng kéo cô vào trong phòng, rồi dúi đầu cô xuống dưới sàn nhà.

Đôi chân Cố Thu mềm nhũn, té nhào xuống nền nhà, Thời Phong Thụy nắm lấy cằm cô, ép cô ngửa mặt lên, nhìn vào mắt cô, lạnh lùng nói: “Tôi nói cho cô nghe, cô nên nhớ, bất kể trước đây cô và Thời Thiếu Tu từng có quan hệ tình cảm như thế nào, nhưng nếu như giờ đây cô dám có chút quan hệ gì với hắn, tôi nhất định sẽ khiến cô hối hận, cô biết tôi chuyện gì cũng có thể làm ra mà!”

Bị dọa đến run hết cả người, Cố Thu nhìn Thời Phong Thụy nước mắt tuông rơi, cằm cô bị nắm chặt đến đau rát, nhưng cô lại không dám đẩy Thời Phong Thụy ra.

“Tôi nói cho cô biết, bất kể chúng ta có thù hận to lớn như thế nào, trước mặt người ngoài nhất định phải giả làm một đôi vợ chồng ngọt ngào, ân ái, chẳng lẽ những lời này, cô đã quên hết rồi sao?” Thời Phong Thụy tiến gần Cố Thu, cắn chặt hai răng nhìn cô, đôi mắt bùng đỏ: “Hôm nay cô ở trong phòng nghỉ, bị người khác thấy như vậy, cô muốn chết sao!”

Hắn đột nhiên hét lớn thành tiếng, khiến Cố Thu toàn thân run lên, hô hấp khó khăn: “Thời Phong Thụy, tôi giả bộ như thế rất cực khổ, xin anh đừng ép tôi nữa.”

“Ép cô?” Thời Phong Thụy cười lạnh một tiếng: “Lúc đầu không phải tự cô quyết định gả cho tôi sao? Sao? Giờ chẳng lẽ cô hối hận rồi, không thoải mái sao?”

Cố Thu lắc đầu không ngừng, nước mắt lại rơi.

(***Lời của dịch giả: Cố Thu ơi Cố Thu, sao cô nhu nhược vậy, sao không mạnh mẽ giống lúc mà cãi nhau với Thẩm Giai Vân, chỉ biết khóc và chịu đựng. Nhu nhược là quá hèn_Hai Li- App inovel).

“Chỉ cần cô gả cho tôi, tôi sẽ dựa vào quan hệ của mình sớm ngày cứu Thời Thiếu Tu ra khỏi tù, lời hứa này chẳng phải tôi đã thực hiện rồi sao? Cho nên giờ rốt cuộc tại sao cô nhất định phải như vậy?” Thời Phong Thụy vô cùng tức giận, hỏi.

“Thời Phong Thụy!” Âm thanh Cố Thu càng lớn hơn nữa, nhưng âm thanh run rẩy đó dường như mang theo nỗi sợ cực lớn: “Là anh uy hiếp tôi gả cho anh! Giờ tôi đã gả cho anh, phối hợp diễn xuất theo yêu cầu của anh rồi! Anh còn muốn thế nào!”

“Bốp” một tiếng, một cái tát thật mạnh giáng xuống mặt của Cố Thu, lời nói bị chặn lại, chỉ nghe thấy tiếng đáp trả dữ tợn của Thời Phong Thụy: “Tôi muốn gì? Tôi khuyên cô nên sớm từ bỏ chấp niệm với Thời Thiếu Tu đi, giờ cô là vợ tôi!”

Má cô bị đánh đến sưng đỏ lên, miệng cô còn dính chút máu, nhìn thẩm không chịu được, cô cúi thấp đầu, đầu tóc rối vờ nói: “Thời Phong Thụy, sẽ có ngày anh biết rằng, anh không thể khống chế được tất cả mọi thứ.”

“Giờ tôi nói cho cô biết, Cố gia của cô hiện giờ trong mắt tôi chẳng là gì cả, cho nên cô nên cẩn thận chút, nếu cô nói năng lung tung, tôi nhất định khiến cho Cố Gia phá sản!”

“Thời Phong Thụy, anh đừng có mà quá đáng!” Cố Thu cảm thấy mình không thở nổi, trong dạ dày khó chịu, cô ợ lên một tiếng, bò dậy chạy vào phòng tắm.

25. Chương 25

Cảm giác như cô đã nôn hết toàn bộ mọi thứ trong bụng ra bên ngoài, nhưng Cố Thu vẫn cứ thấy buồn nôn, cô cứ ngồi cạnh bồn vệ sinh, ới liên tục.

Cúi cùng cô thấy dạ dày mình ổn hơn ít nhiều, cô mới từ dưới đất bò dậy, chỉ cảm thấy đầu óc mình cứ quay cuồng, trước mắt cô là một mảng tầm tối.

Đột nhiên, cả người cô mềm nhũn ngã xuống, đầu đập mạnh vào bồn cầu, té xuống đất không phát ra âm thanh gì.

Nghe thấy trong nhà vệ sinh có tiếng động, Thời Phong Thụy vốn định chuẩn bị rời khỏi, đột nhiên ngừng lại, quay đầu nhìn vào cửa nhà vệ sinh, đột nhiên lúc này, anh đập mạnh cánh cửa nhà vệ sinh, đi vào bên trong.

Cố Thu bị té ngã xuống đất, trên trán còn có chút máu, lúc này còn có máu chảy ra, Thời Phong Thụy bỗng nhận thấy, hiển rõ trong ánh mắt có chút gì bối rối, đi đến bên Cố Thu, cúi đầu nhìn, sau đó đứng dậy gọi điện thoại: “Vợ tôi bị té ngất đi rồi, mong ông nhanh chóng đến biệt thự dãy số 21 đường Kinh Thành.”

Cúp điện thoại, Thời Phong Thụy hít một hơi thật sâu, nhìn Cố Thu đang nằm dưới nền nhà lạnh như băng, rồi anh quay người rời khỏi phòng vệ sinh.

Ngồi im lặng trên ghế sofa hút một điếu thuốc, Thời Phong Thụy lặng lẽ nhìn đồng hồ, mặc chiếc áo khoác chuẩn bị rời khỏi, nhưng cảm thấy có gì đó không ổn, thế là lại ngồi xuống, những ngón tay thon dài của anh gõ nhẹ lên đùi, hiển thị sự bất an lo lắng.

Ngoài cửa vọng vào tiếng xe cấp cứu, cánh cửa lớn của biệt thự bị người khác gõ liên tục.

Thời Phong Thụy nấn nấn mặt mình, đứng dậy đi mở cửa, bộ mặt nhanh chóng chuyển sang biểu hiện sốt ruột: “Các anh đến chậm quá!”

Các bác sĩ không kịp giải thích tình huống, nhanh chóng đưa Cố Thu lên giá đỡ, rồi đi khỏi biệt thự.

Thời Phong Thụy nhìn bác sĩ và y tá lên xe cấp cứu, bước chân cứ đứng trước cửa không động dẩy, đợi đến lúc các bác sĩ và y tá hướng về anh tỏ vẻ nghi hoặc, mới làm bộ đau khổ nói: “Tôi phải đi lấy giấy tờ của cô ấy, sau đó sẽ lái xe theo sau.”

Cánh cửa xe cấp cứu đóng lại, sau đó rời khỏi.

Thời Phong Thụy nhìn xe rời khỏi, ngồi lên xe mình rời khỏi biệt thự.

Đợi đến khi Cố Thu ở bệnh viện tỉnh dậy, cả phòng bệnh chỉ có mình cô, bên cạnh lại không có bất kỳ ai đi cùng.

Môi cô không còn chút sắc hồng, trong mắt chứa đầy sự mệt mỏi, trên trán còn miếng băng gạc, lâu lâu lại đau lên.

Nhẹ nhàng quay đầu nhìn xung quanh, ánh đèn mờ, trên tay còn có cây kim truyền nước thuốc, dung dịch trong suốt theo ống dây chạy vào trong huyết thanh của cô.

Cửa phòng đột nhiên bị ai đó mở ra, một y tá đặt máy đo huyết áp bên cạnh Cố Thu, đo lượng huyết áp của cô, sau đó nhìn vào ánh mắt Cố Thu, lệ tràn khóe mắt, kinh ngạc, quay đầu hét lớn: “Bác sĩ Lưu! Bệnh nhân tỉnh rồi!”

Bác sĩ Lưu rất nhanh từ bên ngoài chạy vào, nhìn thấy bộ dạng của Cố Thu, thở dài nhẹ nhõm rồi cười thật tươi: “Tốt quá cuối cùng con cũng tỉnh.”

Cố Thu nhấc mày lại, nhìn bác sĩ Lưu, những thứ trước mắt cô trở nên mơ hồ, dạ dày lại trào lên, cô ợ lên một tiếng.

“Không sao, con đừng lo lắng, lần té ngã này của con không có chuyện gì lớn hết, chỉ là đầu con đập vào bồn cầu nên bị chấn thương nhẹ, nhưng con đừng lo.” Bác sĩ cười nhìn cô bảo cô thả lỏng ra: “Sau đó nói cho cô một tin mừng.”

Cố Thu còn có chút lo lắng, nhìn bác sĩ nhưng ánh mắt vẫn còn rất mơ hồ.

“Con có thai rồi.” Bác sĩ vui vẻ nói, rồi để tờ giấy xét nghiệm vào tay cô: “Sau này cẩn thận tí, đừng để đụng vào đâu nữa cả, trong bụng con giờ đã có một sinh mạng bé nhỏ khác.”

26. Chương 26

“Cô nói gì!” Cố Thu kinh ngạc mở to đôi mắt, đồng tử co lại.

“Có phải con quá kích động không, con yên tâm, đứa trẻ trong bụng con vẫn rất ổn, nhưng sau này con phải cẩn thận hơn, bên cạnh lúc nào cũng có người chăm sóc con là tốt nhất.” Bác sĩ thở dài, nhìn xung quanh, thấy trong phòng chỉ có mỗi mình cô: “Chồng con còn chưa qua đây sao?”

Cố Thu vẫn còn chưa tiêu hóa hết lời bác sĩ, thần thờ cả buổi mới hoàn hồn lại.

Nhìn Cố Thu như vậy, bác sĩ cũng không làm phiền, quay đầu dặn y tá vài câu, quay người hướng ra ngoài, nhưng lúc ông ta từ trong phòng bệnh đi ra, cổ áo ông ta đột nhiên bị người nào đó giữ chặt, rồi toàn thân bị người đó ép vào góc tường, người đàn ông đầy phần nộ nói: “Ông nói gì!”

Bác sĩ run rẩy nhìn anh ta, nuốt nước bọt, âm thanh run rẩy: “Cái, cái gì?”

“Ông nói cô ta làm sao? Có thai rồi?” Thời Phong Thụy cắn chặt răng vặn hỏi.

Bác sĩ nuốt nước bọt, úp úng nói: “Anh, anh là gì của bệnh nhân...”

“Tôi là chồng cô ấy!”

Bác sĩ vừa nghe, thở phào, rồi cười lên nói: “Thì ra là vậy, đúng đó, không sai, vợ anh có thai rồi.”

Thời Phong Thụy đẩy bác sĩ ra, quay người đi vào trong phòng bệnh.

Còn chưa tiêu hóa hết sự thật gây sốc đó, cả đầu Cố Thu đều đang ngừng chuyển động.

Cánh cửa lớn bị ai đó đẩy mạnh ra, tiếp sau đó, Thời Phong Thụy hung hăng nắm lấy cổ áo của Cố Thu nhắc cô lên.

Vốn dĩ cô còn đang nhúc nhúc đầu sắp ới ra ngoài, nhưng lại nghe thấy tiếng hét lớn vặn hỏi đầy hung hăng của Thời Phong Thụy: “Cô có con với ai!”

Cố Thu cười đau khổ, cố chịu nén tiếng ợ vào trong: “Tôi có con với ai, liên quan gì đến anh? ”

“Cô có biết cô là vợ ai không hả?” Thời Phong Thụy đột nhiên bóp cổ cô, đôi mắt đỏ rực.

Bị bóp đến không thở nổi, cô vội đập tay của Thời Phong Thụy, mở to miệng hít thở, má cô đỏ bừng lên.

Nhìn thấy Cố Thu sắp ngất đi, Thời Phong Thụy mới nhẹ buông cổ cô ra, ném cô xuống đất, đột nhiên đập mạnh lên bụng cô.

(***Lời dịch giả: Thằng này ác mà giả tạo quá nên từ nay xưng là hần luôn_Hai li- App inovel)

Sức của đàn ông rất mạnh, khiến cô không chịu được nôn hết ra ngoài, ôm bụng rồi co người lại: “Phải bỏ

đứa trẻ này cho tôi! Nghe rõ không!”

Hắn gần như phát điên, không ngừng đánh Cố Thu, Cố Thu vô cùng sợ hãi, chỉ biết ôm bụng mình, không dám bỏ ra.

Thời Thiếu Tu, đây là con của anh, em nhất định sẽ giữ nó lại, đây là sự quyến luyến cuối cùng em dành cho anh.

“Có phải tôi từng nói qua! Cô không được có quan hệ lãng nhăng với người khác! Cô tưởng cô là thứ gì! Cô có biết như vậy ảnh hưởng lớn như thế nào đối với hình tượng của tôi không!” Mỗi một chân đạo, Cố Thu cảm thấy đau đến muốn ngất đi, nhưng cô không dám buông tay, cắn chặt răng, đôi mắt tối lại, nhanh chóng mất đi ý thức.

Thời Phong Thụy đột nhiên sợ hãi sẽ đánh chết người, rồi từ từ ngừng động tác của mình lại, chỉnh quần áo ngay ngắn, quay người rời khỏi bệnh viện.

Cố Thu nằm dưới đất, cuối cùng cũng thở được, cô nhẹ gỡ tay ra khỏi bụng, khoe miệng móc lên tạo thành một nụ cười nhẹ, nước mắt vô thức rơi xuống.

Thời Thiếu Tu, em biết làm như vậy rất ghê tởm, nhưng, em nguyện vì anh, mà phạm lỗi lầm như vậy.

Cánh cửa lại bị mở ra thêm lần nữa, Thời Phong Thụy đột nhiên chạy đến mở miệng cô, cho vào một viên thuốc phá thai, rồi đổ nước khoáng vào trong miệng của cô.

27. Chương 27

Cố Thu bị sắc đến ho không ngừng, dùng sức ngẩng đầu lên, vẫn không thể thoát khỏi sự khống chế của Thời Phong Thụy, cho đến khi nuốt viên thuốc vào trong, Thời Phong Thụy mới bỏ cô ra, mặt đầu sự tức giận: “Tôi nay xuất viện về nhà, đừng có mà tạo ra những chuyện động trời nữa.”

Nói xong, đi thẳng không thèm quay đầu nhìn.

Cánh cửa lớn của phòng bệnh bị đóng lại bằng một lực rất mạnh, trong phòng lại trở nên yên tĩnh.

Cố Thu nằm dưới đất run cầm cập, trong khoảng khắc đó, đột nhiên nhảy lên, xông vào phòng vệ sinh, móc họng mình để ói toàn bộ đồ trong bụng mình ra.

Cho đến khi thấy viên thuốc đó được nôn ra, cô mới nhẹ nhõm cả người, ngồi bệt xuống nền nhà vệ sinh bệnh viện, mở miệng thở từng hơi lớn.

Cho cho rằng mình đã thành công ới viên thuốc ra ngoài, liền bò dậy đi vào phòng, nhanh chóng dọn dẹp đồ đạc, rồi vội vàng rời khỏi phòng bệnh.

Do đầu óc còn quay cuồng khiến cô đứng không vững, cứ đi loạng choạng khiến người xung quanh không thể không đến đỡ cô.

Cô chỉ muốn rời khỏi chỗ này, cô chỉ muốn bảo vệ đứa con duy nhất của Thời Thiếu Tu.

Cô lau nước mắt, tiếng nấc nhỏ dần, răng run đập vào nhau, cô lấy điện thoại gọi cho luật sư: “Luật sư Lưu đúng không, tôi muốn ly hôn.”

Cô run đến cắn chặt hàm răng mình lại, nước mắt chảy dọc theo má rơi xuống, quay đầu cẩn thận nhìn xung quanh, sợ thấy Thời Phong Thụy.

“Phu nhân, bà đang nói đùa phải không?” Luật sư bên đầu điện thoại vẫn cứ bộ dạng cung kính ấy, nhưng lời nói anh ta lại theo theo sự lạnh lùng, trong lòng Cố Thu thấy ngượng lạnh.

Tay cô bắt đầu run liên tục, ánh mắt đầu sự tuyệt vọng: “Ý anh là sao?”

“Không có ý gì.” Luật sư cười nhẹ, khuôn mặt tỉnh bơ: “Chỉ có điều cô biết không, cuộc hôn nhân này rất khó ly hôn, tôi cảm thấy nếu cô là một người thông minh, nhất định sẽ không lựa chọn ly hôn.”

Cả người Cố Thu thất thần, suýt nữa té ngã, cố gắng giữ thăng bằng cơ thể, cảm thấy lồng ngực đau tức, nhìn về mặt xanh xao và tiều tụy của cô, không khỏi khiến mọi người xung quanh đến hỏi thăm cô.

Nhưng cô dường như không nghe thấy gì hết, cứ lặng lẽ đi thẳng.

Ngoài trời tối đen như mực, cô cầm lấy túi xách, toàn thân đau nhức, đầu óc quay cuồng, cảm thấy mắc ới, cứ đi thẳng về phía trước.

Nhưng không ngờ, ở trước cửa bệnh viện, Cố Thu đã thấy bọn thuộc hạ của Thời Phong Thụy đang tìm kiếm mình toàn thân run rẩy, liền vội quay người đi.

Cả bệnh viên đâu đâu cũng là người của Thời Phong Thụy, Cố Thu biết việc mình trốn khỏi bệnh viện đã bị Thời Phong Thụy biết được, hấn vốn dĩ không thể bỏ qua cho cô dễ dàng như thế.

Cứ lùi vào cửa sau, cuối cùng thấy cửa sau không có người, nhẹ thở một hơi, nhanh chóng ôm túi xách mà chạy.

Bên ngoài im tĩnh không một bóng người, chỉ có bóng cây đang đung đưa, và tiếng lá rơi tích tách.

Toàn thân Cố Thu lạnh đến run lên, cứ đi thẳng trong đêm tối.

Đột nhiên, cô nhìn thấy phía trước cửa, đang có một chiếc xe Bugatti Veyron, chiếc xe này trong nước rất hiếm, mà Thời Phong Thụy thì có một chiếc.

Toàn thân cô bỗng cứng đờ, dựa vào tường, cổ gồng nín thở, sợ bị phát hiện.

Đột nhiên, cô nghe thấy ở một góc nào đó, vọng lại một âm thanh băng lạnh: “Tôi đã nói với cô như thế không được.”

Là Thời Phong Thụy! Mặt Cố Thu biến sắc, quay đầu lại nhìn.

28. Chương 28

Nhưng lại nghe thấy một giọng nói quen thuộc khác: “Thời Phong Thụy, lúc đầu tôi đã từng nói với anh, không được phép làm hại Thời Thiếu Tu, tôi chỉ muốn có được anh ấy, nhưng tôi không muốn anh ấy có gì ngoài ý muốn!”

Đó lại là giọng nói của Thẩm Giai Vân.

“Muốn đạt được thì phải gánh chịu hậu quả.” Thời Phong Thụy không khách khí ngắt lời cô ta: “Lần này là cô nhờ tôi làm dậy lên làn sóng dư luận, vậy cô cũng phải gánh chịu hậu quả thân bại danh liệt.”

“Tôi không sợ thân bại danh liệt.” Thẩm Giai Vân nói kèm theo tiếng khóc: “Tôi chỉ muốn được vui vẻ ở chung với Thời Thiếu Tu.”

(Lời dịch giả: Thẩm Giai Vân nói cho cùng cũng là một người tội nghiệp, nhưng người dám yêu dám làm mình rất thích__ Hai li- App inovel)

Cố Thu khẽ nhăn trán, cô khẽ rút điện thoại ra, mở nút ghi âm.

“Nếu đã nói như vậy, hôm nay cô lại đến tìm tôi làm gì?” Âm thanh của Thời Phong Thụy không chút thương tình: “Chuyện ba năm trước tôi buộc phải làm như vậy, nếu Thời Thiếu Tu không vào tù, thì tập đoàn Thời Phong sẽ không thuộc về tôi.”

“Tập đoàn Thời Phong vốn không thuộc về anh!” Lời nói Thẩm Giai Vân có vẻ không không chế được cảm xúc của mình: “Đó đều là thứ thuộc về Thời Thiếu Tu.”

Thời Phong Thụy nhẹ hắng một tiếng, từ trong góc tối đi ra, đốt một điếu thuốc: “Thật sao? Lúc đầu đã

nói là chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ, tôi chỉ cần công ty của Thời Thiếu Tu, cô cần con người cậu ta, cho nên chúng ta mới lên kế hoạch này, giờ cô sắp có được Thời Thiếu Tu rồi, sao, còn chê Thời Thiếu Tu không có gì trong tay đúng không?”

Nói xong, Thời Phong Thụy đi về hướng chiếc xe, Thẩm Giai Vân chạy sau kéo anh ta lại, ánh mắt đầy phần nộ: “Anh không được động vào Thời Thiếu Tu, nếu không, tôi nhất định bắt anh phải trả giá!”

Thời Phong Thụy cười khinh bỉ nhìn cô, trên mặt mang một nụ cười xảo trá: “Vậy sao? Cô có thể làm gì khiến tôi trả giá? Tôi chống mắt lên đợi.”

Nói xong, quay người kéo cửa xe rồi ngồi lên xe.

Cố Thu tắt ghi âm, nhẹ nhàng thở một hơi, cô nhìn Thời Phong Thụy ngồi trên xe, im lặng đợi cho đến khi hần lái xe đi khỏi.

Nhưng đột nhiên, tiếng điện thoại của cô vang lên.

Mặt không còn giọt máu, Cố Thu vội tắt điện thoại, nhưng ấn thế nào cũng không tắt được, tay cô run run làm rớt điện thoại xuống đất, cô vội vàng lúng túng nhặt điện thoại lên rồi quay đi.

Đột nhiên tóc cô bị ai đó nắm lại, tiếp đó, cô bị người ta kéo ngã xuống đất.

Một tiếng “a”, cô đau đến nước mắt cô sắp chảy ra, nhưng tóc cô bị người khác nắm chặt vốn không thể động đậy được, cô ngẩng đầu lên, thì nhìn thấy khuôn mặt tàn ác mang theo sự tức giận của Thẩm Giai Vân: “Cố Thu, cô ở đây làm gì?”

Bên đó, Thời Phong Thụy đang chuẩn bị chạy xe thì thì đột nhiên chạy xuống xe, nhìn thấy Cố Thu ở đó, miệng mồm lên tạo thành một nụ cười lạnh: “Thì ra cô ở đây, để tôi khỏi tìm.”

Cố Thu dùng sức để hất tay của Thẩm Giai Vân ra, nhưng Thẩm Giai Vân lại không lung lay tay mình, tát mạnh vào mặt Cố Thu: “Cô vừa nghe thấy gì? Nói tôi nghe!”

Nước mắt Cố Thu không ngừng rơi, nhưng nhìn bộ dạng của Thẩm Giai Vân, ánh mắt đầy sự tức giận nói: “Điều cô nói tôi đều nghe thấy hết! Cô còn dám hỏi tôi? Cô nên hỏi Các người đã làm những gì kia!”

Sắc mặt hai người âm u như giếng không đáy, Thời Phong Thụy khuỷu gối xuống, tiến gần mặt của Cố Thu, nhưng ánh mắt vốn không xem cô là người vợ đã kết duyên của mình, mà giống nhìn một con thú săn: “Cô muốn làm gì? Tổ cáo? Hay là nói với Thời Thiếu Tu cô có con với anh ta?”

Cố Thu sợ hãi toàn thân run lên, bất giác lùi lại phía sau, nhưng tóc vẫn cứ bị Thẩm Giai Vân nắm chặt, chạy đâu cũng không thoát.

29. Chương 29

Có thai! Đôi mắt Thẩm Giai Vân đột nhiên mở to, tay càng dùng sức hơn nữa, Cố Thu chỉ có thể liều mạng ngẩng đầu lên, nước mắt theo má chảy xuống.

“Cô lai dám có con với Thời Thiếu Tu!” Biểu hiện của Thẩm Giai Vân vô cùng hung dữ, cô mở to hai mắt nhìn Thẩm Giai Vân, bộ dạng như một ăn thịt cô ấy vậy.

Cố Thu lại run lên, hòng cô cứng lại, nhưng lại không thể nói ra bất kỳ lời nào, Thẩm Giai Vân tưởng cô không dám lên tiếng, càng thêm hống hách, lại giơ tay tát vào mặt cô: “Từ lúc Thời Thiếu Tu ra tù cô và anh ấy rốt cuộc đã làm những gì? Cô đừng cho rằng tôi không biết mấy trò lẳng lơ của cô, cô là loại người gì tôi còn không biết sao?”

Cố Thu run cầm cập, sắc mặt trắng bệch, cuối cùng cũng mở miệng nói, nhưng âm thanh lại không kiềm được sự run rẩy: “Cô tưởng cô là đồ tốt lành gì!”

Lời nói chưa kịp nói xong, một tát giáng trời lại vào mặt cô, khóe miệng cô bị đánh đến xước ra, cô lấy tay lau miệng, lau vệt máu khóe môi, nhưng Thẩm Giai Vân lại tát cô thêm một tát.

(***Lời dịch giả: Cố Thu sao mà tội thể, toàn bị đánh, không thể chống lại, chỉ biết run và khóc_Hai li-App inovel)

Chiếc nhẫn trên tay của Thẩm Giai Vân cào xước mặt Cố Thu, khiến cô đau rất, đôi giày cao gót của ả ta, nắm đấm của ả ta, đều đánh lên người Cố Thu, khiến cô đau đến nỗi không hét nên lời.

Nhưng bất luận hai người đó đánh nhau mạnh tay thế nào, Thời Phong Thụy vẫn cứ hai tay khoanh trước ngực, ánh mắt lạnh lùng bàng quang, vốn không thấy Thẩm Giai Vân đánh vợ của mình có gì đó không thỏa đáng.

Trong lòng Cố Thu càng nhìn càng nguội lạnh, nhưng giờ cô mắt mờ đầu quay cuồng lại thêm buồn nôn, vốn không có sức để đánh trả.

Thẩm Giai Vân xả tức đủ rồi, cuối cùng cũng ngồi dậy, giọng nói không có chút tình cảm gì: “Tốt nhất canh chừng kĩ con đàn bà của anh, đừng để cô ta cắn người lung tung, anh biết sẽ có kết cục gì rồi chứ.”

Thời Phong Thụy cười lạnh, nắm tóc của Cố Thu, kéo cô từ cửa bệnh viện lên trước cửa xe, ném vào đó, Cố Thu giờ bất lực, vốn đã không còn nhìn rõ đường trước mặt, cảm thấy tóc mình cứ bị kéo về phía trước, trái tim đau buốt.

Chỉnh lại quần áo, Thời Phong Thụy cúi đầu nhìn Cố Thu, giống như nhìn một con chó đã chết vậy, không có chút tình cảm nào: “Tôi khuyên cô nên yên phận một chút, nếu không không phải chỉ là đánh cô, không

đơn giản thế đâu.”

Sau khi ném cô lên xe, đóng cánh cửa lại, lái xe rời khỏi bệnh viện.

Thẩm Giai Vân nhìn thấy bóng xe hai người đã rời khỏi, trong mắt chứa đầy sát khí.

Về đến biệt thự, Cố Thu nhìn giống một đồng rác bần ở đâu kéo về, bị Thời Phong Thụy ném xuống đất, đầu bị ném mạnh xuống, lại quay cuồng.

Thời Phong Thụy đóng cánh cửa biệt thự lại, bảo mẫu đã về hết, biệt thự chẳng còn ai, anh hít một hơi sâu, rồi đặt mông ngồi lên ghế sofa, lộ ra đã không thể nhịn được nữa.

Móc thuốc ra hút một hơi sâu, Thời Phong Thụy đã không thể nhịn nổi, hắn cúi thấp đầu nhìn Cố Thu đang nằm dưới đất hấp hối, lạnh lùng nói: “Sao? Cô đã biết kết cục của việc chống đối tôi chưa?”

Tai Cố Thu ù ù, vốn không nghe thấy gì hết, cô nhắm mắt, nước mắt tuông rơi.

“Đừng hòng thách thức giới hạn chịu đựng của tôi.” Thời Phong Thụy lạnh lùng cười nói: “Cô rõ ràng biết tôi sẽ không ly hôn với cô, cho dù tôi thật sự ghét cô, nhưng vì công ty và sự nghiệp, cô vốn không thể rời xa tôi.”

“Những ngày tháng như vậy, chẳng lẽ còn chưa đủ cực khổ sao?” Cố Thu nằm đó, nước mắt rơi như suối.

30. Chương 30

Thời Phong Thụy nở một nụ cười tàn nhẫn, lạnh lùng nói: “Cô sống đau khổ chỉ có thể trách cô, ai bảo cô vì cứu Thời Thiếu Tu mà bỏ rơi anh ta.”

Hai từ bỏ rơi thốt ra, trong lòng Cố Thu đau như xé tim gan, cô ôm lấy ngực mình, nằm đó để nước mắt tuông rơi.

Tôi không bỏ rơi, chỉ là tôi không thể kiên trì tiếp được nữa, cô không kiềm được nước mắt.

Thời Phong Thụy đi về phía trước, từ trong lòng cô móc ra chiếc điện thoại, vứt xuống đất, một chân đạp nát: “Từ nay về sau cô không cần ra khỏi cửa, đừng để tôi phát hiện bụng cô to lên, nếu không tôi sẽ dùng trăm phương ngàn kế khiến cô sống không bằng chết.”

Nói xong, mạnh tay đóng cửa cái “bùm”, trong phòng không còn âm thanh gì nữa.

Tiếng nước trong phòng bếp nghe vô cùng rõ ràng, Cố Thu nằm im dưới đất, giống như một con búp bê bị vứt bỏ.

Toàn bộ biệt thự tối om không có ánh sáng, đâu đâu cũng đầu hơi thở lạnh băng.

Cô từ từ bò lên khỏi mặt đất, ngồi trên ghế sofa, đặt điện thoại đã nát đó trong tay.

Gả cho Thời Phong Thụy được Thời Phong Thụy nắm, nhưng cô chưa từng đổi qua điện thoại, vì ở đó có lưu giữ những hồi ức ngọt ngào giữa cô và Thời Thiếu Tu.

Cô sờ điện thoại đã bị nát vụn đó, ánh mắt lại rơi không kiềm lại được.

Vô số lần tự hỏi lựa chọn ba năm trước là đúng hay sai, nhưng giờ cô lại đột nhiên bắt đầu nghi ngờ quyết định khi đó của mình.

Nếu lúc đầu cô lựa chọn đợi Thời Thiếu Tu ra tù, thì giờ sẽ không rơi vào tình cảnh như thế này.

Nhắm mắt ngưỡng đầu lên, Cố Thu cố nuốt nước mắt vào trong bụng.

Từ trong tủ rượu lấy ra một bình rượu đỏ, rót vào ly, uống từng ngụm, cố cúi đầu, để nước mắt rơi.

Cô gái trong quán bar đang nhảy những điệu múa sexy trên sàn nhảy, Thời Thiếu Tu im lặng ngồi dưới ghế sàn nhảy, cúi đầu nhìn điện thoại.

Từ lúc sáng, điện thoại của Cố Thu đã ở trong trạng thái tắt máy, dù Thời Thiếu Tu không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng cứ gọi cho cô suốt, Thời Thiếu Tu cũng không biết tại sao.

(***Lời dịch giả: Truyện khác là nam chính đến kịp lúc để cứu nữ chính, còn truyện này nữ chính bị đánh đến thê thảm_Hai li- App inovel)

Dương Thạc ngồi bên cạnh nhìn dáng vẻ của Thời Thiếu Tu, bắt giác thở dài, nhẹ vỗ vai anh, thở dài nói: “Mình biết cậu vẫn còn thích người phụ nữ đó, nhưng cô ta đối xử với cậu như vậy, cậu không hận cô ta chút nào sao?”

Thời Thiếu Tu quay đầu khẽ liếc nhìn anh ta, lại cúi đầu, cầm ly rượu lên uống, không hề muốn trả lời câu nói của Dương Thạc.

“Mình biết giờ lòng cậu vô cùng khó chịu, dù gì công ty và người đàn bà của cậu đều không còn, nhưng cậu không thể cứ trầm luân như thế mãi.” Dương Thạc cụp ly với anh, uống một ngụm: “Nếu anh cứ không trấn chỉnh lại...”

Còn chưa nói xong, đột nhiên thấy có một ánh nhìn băng lạnh xuyên qua mình.

Dương Thạc nuốt nước bọt, sợ đến nỗi nửa câu nói sau cũng không dám nói tiếp.

Không biết vì sao trong lòng mình có dự cảm như vậy, Thời Thiếu Tu lại quay ra bấm điện thoại, anh cứ suy tư, do dự, nhưng lại không động đậy.

Dương Thạc đã uống đến nửa tỉnh nửa say, mơ hồ kéo một cô vũ nữ lên sàn nhảy chung, trên ghế chỉ còn lại mình Thời Thiếu Tu.

Thời Thiếu Tu cúi đầu, ánh mắt lạnh lùng mơ hồ, không biết đang nghĩ gì.

Cuối cùng, không thể chịu được nữa, anh đứng dậy quay người đi ra.

“Á!” Dương Thạc vội đẩy cô vũ nữ ra, vội chạy theo hỏi: “Thời thiếu gia, cậu đi đâu vậy?”

31. Chương 31

Thời Thiếu Tu đốt một điếu thuốc, nhả khói không thèm quan tâm, bắt xe rời khỏi hộp đêm.

Trên đường phi thăng đến khu biệt thự cũ của mình, sắc mặt Thời Thiếu Tu càng lúc càng băng lạnh, quay đầu nhìn thấy trời tối đen như mực, xe càng ngày càng tiến gần biệt thự.

Xuống xe đi vào hướng biệt thự, ngay đến ngoại quan của biệt thự cũng bị người khác thay đổi mất, ánh mắt của Thời Thiếu Tu càng thêm lạnh lùng.

Chạy đến trước cửa lớn, Thời Thiếu Tu đứng bên ngoài hút thuốc, trầm mặc rất lâu, cuối cùng anh cũng gõ cửa lớn của biệt thự.

Cả biệt thự đều tối om, không có chút ánh sáng, đem đến cho người ta cảm giác biệt thự này không có chút sinh khí.

Anh đi thẳng, gõ cửa phòng.

Cô Thu đã uống rất say, đột nhiên nghe tiếng gõ cửa thì tỉnh dậy, cô vội bò từ dưới đất lên, vịn vào bàn nhảy lên cái, nuốt nước bọt, vốn đang mê man, đột nhiên tỉnh hơn nhiều.

Cô sợ hãi nuốt nước bọt, kinh ngạc nhìn trước cửa, giống như gặp ma vậy.

Cô nhẹ nuốt một hơi khí, vỗ vỗ gương mặt đang nóng bừng của mình, từ từ đi qua đó.

Xuyên qua lỗ trên cánh cửa, Cố Thu đột nhiên thấy người trước mắt mình lại là Thời Thiếu Tu, cô vội che miệng, vòm mắt đỏ bừng, dựa vào cánh cửa, không dám lên tiếng.

Tại sao Thời Thiếu Tu lại qua đây! Nước mắt Cố Thu lại rơi thêm lần nữa.

Toàn thân cô run lên, nhưng cô không dám lên tiếng, vì cô vốn không muốn Thời Thiếu Tu thấy bộ dạng thê thảm của mình lúc này.

Cô cúi người xuống, đầu dựa vào tường, toàn thân không ngừng run lên, sắp không nén được nước mắt và tiếng khóc của mình.

Thời Thiếu Tu, có thể cả đời em sẽ không thể có được anh nữa rồi, nhưng bụng em có đứa con của anh, đây là sự quyến luyến cuối cùng của em đối với anh.

Gõ cửa rất lâu không thấy ai mở cửa, Thời Thiếu Tu có chút bực mình, hơi rượu bốc lên, khiến anh có chút đau đầu, anh quay người nói với tài xế taxi: “Về thôi.”

Cố Thu đột nhiên toàn thân mềm đi, ngồi dưới nền nhà trước cửa, khóa òa lên.

Lựa chọn không gặp mặt, là vì sợ không nhịn nổi mà nhào vào anh.

Nghe thấy âm thanh chiếc xe bên ngoài đã không còn, Cố Thu cuối cùng cũng từ dưới đất đứng lên, đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài.

Cũng không thấy nhức đầu nữa, cô dựa vào tường mà lên lầu.

Từ từ đi lên lầu hai, mắt cô bỗng dừng ngay trước phòng sách của Thời Phong Thụy.

Bước chân đã bước đến cửa lớn của phòng sách, cô đứng đó, nhìn vào đó mà ngơ người ra.

Chỗ này, là chỗ mà Thời Phong Thụy hết năm lần bảy lượt bảo cô không được vào trong.

Nghĩ đến cuộc đối thoại giữa Thời Phong Thụy và Thẩm Giai Vân trong bệnh viện, Cố Thu có chút do dự, từ bên cạnh bồn hoa tìm thấy chìa khóa, nhẹ mở cửa, rồi bỏ chìa khóa lại chỗ chậu hoa, sau đó khẽ đóng cửa.

Cả phòng sách được dọn dẹp không một hạt bụi, những tủ sách cao, đó từng có hình bóng giữa cô và Thời

Thiếu Tu.

Cô yên lặng nhìn xung quang, những kỷ niệm cũ bỗng hiện về.

Cô đột nhiên nhớ đến cảnh cô và Thời Thiếu Tu đang cùng nhau đọc sách trong phòng sách, Thời Thiếu Tu ngồi trước máy tính xử lý văn kiện, còn cô nằm trên chiếc ghế sofa màu gỗ bên cạnh giá sách đọc sách.

Khi tới nửa đêm, lúc đang mơ màng ngủ cô đều được Thời Thiếu Tu ẵm vào trong phòng ngủ, động tác Thời Thiếu Tu nhẹ nhàng như đang đỡ một đứa con nít.

Mà giờ đây, chiếc ghế sofa đã bị vứt đi, trong phòng sách chỉ còn uy nhất một chỗ có thể ngồi.

Những chuyện từng xảy ra, đến giờ đều trở thành hồi ức buồn, giờ đây, cô và Thời Thiếu Tu, đã không thể cùng nhau vui vẻ đi trên một con đường nữa.

32. Chương 32

Nước mắt lại rơi, cô cúi đầu sờ bụng mình, giờ mới nhớ ra mình đang mang thai, nhưng lại uống không ít rượu, nhẹ nhàng nói câu xin lỗi chính mình, cô ngồi cạnh bàn, mở ngăn kéo cửa Thời Phong Thụy ra.

Ngăn kéo cửa Thời Phong Thụy được dọn dẹp vô cùng sạch sẽ, không một chút bụi, nhìn vào vô cùng thoải mái, cô cẩn thận lật trong ngăn kéo, sau khi đảm bảo không làm xáo trộn mọi thứ xong, cô mới mở từng thứ ra xem, nhưng chỉ phát hiện một số hợp đồng đơn giản, những thứ có vẻ như không gây ra bất cứ sự tò mò gì cho người khác.

Cố Thu hít một hơi sâu, nhẹ nhàng đóng ngăn kéo lại, đứng dậy đến bên giá sách, lật sách trên đó xem.

Giá sách cao gần bằng hai người, bao trùm xung quanh phòng sách, nhìn cao vô cùng.

Cố Thu lật đi lật lại, nhưng cũng không phát hiện ra điểm gì hay đồ gì quan trọng.

Trong lòng có chút lạc lõng, cô leo xuống cầu thang ở giá sách bên cạnh, đến trước bàn làm việc.

Nhìn xung quanh một lượt, cô phát hiện trong phòng sách này ngoài sách ra, không có bất cứ gì đặc biệt.

Định quay người bước đi, nhưng đột nhiên, cô quay đầu nhìn trên bàn làm việc.

Cô đã bỏ quên cái máy tính trên bàn làm việc.

Máy tính trên bàn làm việc có vẻ đã lâu không dùng, bám đầy bụi, cô không dám lâu đi, đến trước máy tính ngồi xuống, mở máy lên.

Trong máy toàn là file vi tính, nhưng văn kiện được xếp theo thứ tự cô cùng ngay ngắn trên đó, điều này khiến Cố Thu thấy rất lạ.

Cô cẩn thận sử dụng chuột, sợ đụng vào bất cứ thứ gì, mở các văn kiện máy tính.

Đột nhiên, sắc mặt cô vô cùng khó coi.

Tiện tay mở một văn kiện, bức hình đầu tiên là hình khỏa thân của Thẩm Giai Vân.

Cô che miệng lại, lại mở tất cả các văn kiện ra.

Trong đây toàn là những bức ảnh khỏa thân của Thẩm Giai Vân và một số phụ nữ khác, không chỉ là ảnh, còn có clip, nhìn vô cùng ghê tởm.

Sắc mặt Cố Thu càng khó coi hơn, cô thấy mình may mắn khi chưa từng làm bất cứ điều gì với hắn.

Trong một clip, hai tay Thẩm Giai Vân bị cột lại, một người đàn ông bỏ bột gì màu trắng lên mũi cô.

Trước đó cô vùng vẫy dữ dội, sau đó bị ép ngưỡng đầu lên, đưa bột đó vào trong mũi.

Biểu hiện của Thẩm Giai Vân vô cùng đau khổ, sau đó lại trở nên mê mang, sau cùng, cô ta hét lên điên dại, nhưng trong ánh mắt lại đầy sự mê mang.

Cố Thu mở hai mắt to lên, không dám tin vào mắt mình.

Sau đó thân thể đang khỏa thân của Thẩm Giai Vân bị một người đàn ông kéo về phía sau giường, sau đó là bao người đàn ông nữa, cùng nhau tiến vào.

Sau đó, đều là những thứ mà không thể khó coi hơn, khiến Cố Thu không thể xem tiếp được nữa.

Cô nhắm mắt lại, cảm thấy thân thể mình đang run, Thời Phong Thụy rốt cuộc là người như thế nào, sao hắn lại làm những việc như vậy!

Trong clip âm thanh của Thẩm Giai Vân còn vang lên, sự đau khổ và bất lực của cô khiến toàn thân Cố Thu không ngừng run lên.

Cô hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lại, quay đầu bắt đầu tìm kiếm đồ vật, cuối cùng, cũng tìm thấy một USB đã lâu không sử dụng, cô cắm USB vào máy tính, định copy mọi thứ trong đó ra.

Nhưng đột nhiên, cô nghe thấy dưới lầu có tiếng mở cửa.

Sắc mặt Cố Thu trắng bệch, cô vội rút USB ra, giấu vào trong túi, nhẹ nhàng đi ra đóng cửa lại, đi về hướng phòng ngủ của mình.

33. Chương 33

“Cố Thu” đằng sau cô vọng lại một âm thanh, khiến Cố Thu toàn thân run rẩy, liền vội quay đầu lại nhìn.

Thời Phong Thụy nhìn dò xét cô một hồi, bộ dạng lạnh lùng nhìn có vẻ như muốn nuốt sống Cố Thu vậy.

Cố Thu nuốt nước bọt, iền vội cúi thấp đầu.

Thời Phong Thụy nghi ngờ bước ra phía trước, nhìn mặt Cố Thu, sau đó quay đầu lại nhìn con đường cô vừa đi qua, nhăn trán lại hỏi: “Cô vừa đi đâu vậy?”

Toàn thân Cố Thu đầy sợ hãi, nhưng vẫn ép mình trấn tĩnh lại: “Tôi vừa mới đi vệ sinh.” Cô hốt hoảng không dám nhìn thẳng vào mắt của Thời Phong Thụy, nhưng Thời Phong Thụy đã tiến lên phía trước, một tay nắm lấy tay cô.

Bị động tác của Thời Phong Thụy làm cho hoảng sợ giật mình lùi lại một bước, Cố Thu vội vàng rút tay lại, cúi thấp đầu: “Đừng đụng vào tôi.”

Khóe môi Thời Phong Thụy móm lên, lại tiến gần thêm một bước: “Cô có phải đã làm chuyện gì mà không dám cho người khác thấy được rồi không? Mới sợ sệt trốn tránh tôi như thế?”

Cố Thu ngàng cao đầu lên, ánh mắt hiện lên sự hốt hoảng, sau đó lại quay đầu né mắt nhìn chỗ khác.

Thời Phong Thụy hung hăng nắm lấy cổ cô, mạnh bạo nâng đầu cô lên: “Cô nói mau!”

Cố Thu sợ hãi run lên, nhìn Thời Phong Thụy không dám hít thở, cô nắm chặt lấy góc áo, các ngón tay thon nhọn của mình đang run run.

Thời Phong Thụy đột nhiên mở to hai mắt, đột nhiên chuyển đầu nhìn phòng sách bên đó, sau đó kéo Cố Thu đi về hướng phòng sách.

Cố Thu bị kéo lê lê, sợ hãi khi thấy mình càng ngày càng tiến gần phòng sách.

Mạnh bạo mở cửa phòng, Thời Phong Thụy vút Cố Thu vào trong, đóng cửa phòng lại, Thời Phong Thụy quay đầu nhìn xung quanh.

Hắn sờ xung quanh kệ sách, sau đó lại mở ngăn kéo ra xem, sau đó hắn ta mở máy tính ra, mở file xem rất lâu.

Không khí trong phòng đột ngột hạ nhiệt, hắn lặng lẽ tắt máy tính, sau đó tiến đến bên Cố Thu, từ từ cúi người xuống: “Cô nói xem, có phải đã vào đây?”

Cố Thu nuốt nước bọt, nước mắt sắp chảy ra, cô lắc đầu liên tục: “Tôi không có.”

Thời Phong Thụy cười khinh bỉ, anh đột nhiên tát một tát lên mặt Cố Thu, cái tát giáng trời đó khiến Cố Thu hoa cả mắt, ngã xuống đất, hai tai nghe ù ù, cô che mặt mình lại, trườn trên sàn mà toàn thân run run.

Nhưng khi cô còn chưa hoàn hồn lại, thì đột nhiên tóc cô bị giữ chặt, kéo về phía sau.

Cố Thu hốt hoảng kêu lên, nước mắt phun ra như mưa, cô giữ tóc trên đầu mình, nhưng vì đầu cô bị kéo rất đau nên không dám cự quậy.

Thời Phong Thụy kéo cô đến trước bàn vi tính, rồi đặt đầu cô lên bàn, để cô nhìn, lạnh lùng nói: “Đây không phải cô sao?”

Cô ngơ người ra, không ngờ, trong lúc cô đang mở máy tính, toàn bộ camera trong phòng sách bỗng hoạt động, tất cả các hành động của Cố Thu, đều được quay lại một cách vô cùng rõ ràng.

Cố Thu cảm thấy sau lưng mình đổ mồ hôi lạnh, cô run run nhìn vào màn hình camera giám sát trên máy tính: “Anh, anh giám sát tôi!”

Trên màn hình, không chỉ là phòng sách, còn phòng ngủ, nhà vệ sinh, nhà bếp, đại sảnh, thậm chí vườn hoa.

(**Lời dịch giả: Thằng nam phụ này biến thái qua. Ai làm vợ hắn chết chết_Hai li- App inovel)

Cả căn nhà này không có chỗ nào không bị giám sát.

Thời Phong Thụy cười lạnh, lại mở một màn hình camera khác, màn hình đó, là hình ảnh cô và Thời Thiếu Tu đang trong nhà vệ sinh, cả hai đều trong trạng thái không mặc đồ.

Mặt Cố Thu không còn giọt máu, cô thất thần ngồi dưới nền nhà, đến thở cũng trở nên nặng nề.

“Cố Thu, cô đừng hòng lừa tôi.” Thời Phong Thụy trầm tĩnh cuối mặt, mới lỏng cà vạt của mình, rồi tháo nó xuống cột tay Cố Thu về phía sau: “Hôm đó cô vốn không làm theo những gì tôi nói.”

34. Chương 34

Cố Thu sợ hãi, cúi đầu nhìn bụng mình, đột nhiên chống trả quyết liệt: “Không được! Đó là con của tôi, anh không có quyền động vào con tôi!”

Ánh mắt của Thời Phong Thụy từ từ lạnh lùng, hắt tát cho Cố Thu một tát thật mạnh: “Cô là vợ tôi, cô lại dám có con với kẻ khác!”

Bị tát đến hai má đỏ lên, Cố Thu nằm dưới đất bất lực rơi nước mắt, lại bị Thời Phong Thụy kéo ra khỏi biệt thự.

- —

Thời Thiếu Tu đỗ xe ngừng trước đại sảnh của buổi yến tiệc, sau đó đỡ Thẩm Giai Vân xuống xe.

“Thiếu Tu.” Thẩm Giai Vân khoác cổ anh, cúi thấp đầu, nét mặt đầy sự lo lắng: “Lần này em đến đây có thật không sao không? Em có chút sợ.”

Thời Thiếu Tu quay đầu nhìn cô, nhẹ cười, nắm lấy tay cô: “Không sao, có anh đây.”

Đôi tay vốn đang run đó, sau khi nghe lời này, liền trấn an lại, Thẩm Giai Vân ngẩng đầu nhìn anh, khẽ cười.

Trước hội trường của buổi tiệc từ thiện, đâu đâu cũng là phóng viên, khi nhìn thấy Thời Thiếu Tu và Thẩm Giai Vân đến, tất cả các máy quay đều hướng về hai người.

“Xin hỏi là cơn sóng gió vừa qua đi, cô Thẩm Giai Vân đến tham gia ngay bữa tiệc từ thiện, có phải cô muốn thông qua cách thức này để chứng minh sự trong sạch?”

“Cô Thẩm Giai Vân, hôm nay cô tính quyên bao nhiêu tiền?”

“Cô Thẩm này và quý ngài đây tính bao giờ cử hành hôn lễ.”

Thẩm Giai Vân thấy tình trạng đó, chỉ dám cúi đầu, toàn thân đều run, nắm chặt lấy tay áo của Thời Thiếu Tu.

Thời Thiếu Tu bảo vệ cho Thẩm Giai Vân, ôm cô vào trong lòng mình, đẩy mọi phóng viên xung quanh ra, trực tiếp đi thẳng vào trong đại sảnh của buổi yến tiệc.

Những tiếng ồn áo đằng sau anh, dần dần biến mất, họ đã bị bảo vệ cản lại trước cửa.

Âm thanh trầm bổng của buổi tiệc vang ra đại sảnh, cuối cùng đã lấn áp được âm thanh của đám người bên ngoài, Thẩm Giai Vân nhẹ nhàng thở một hơi, sắc mặt vẫn còn khó coi, ngẩng đầu đau khổ nói: “Cảm ơn nhé.”

Thời Thiếu Tu nhẹ cười, không nói chuyện, hai người khoác tay nhau vào trong.

Toàn bộ buổi tiệc từ thiện đêm nay, không chỉ có người trong giới giải trí, mà những người thượng lưu có tiền của xã hội đều có mặt.

Thẩm Giai Vân vừa đi vào đại sảnh, thì đột nhiên phát hiện người trong đại sảnh, ánh nhìn của họ đều dồn vào người của Thẩm Giai Vân.

Sắc mặt Thẩm Giai Vân bỗng tối sầm, khoác tay của Thời Thiếu Tu, tiếp tục đi về phía trước.

Đột nhiên nghe thấy bên cạnh có người đã bắt đầu bàn ra tán vào: “Đây không phải là cái cô Thẩm Giai Vân mà đây scandal hay sao? Sao cô ta lại đến đây?”

“Loại người này còn dám vác mặt đến đây à.”

“Người bên cạnh cô ta có phải là tổng tài trước kia của tập đoàn Thời Phong không?”

Trong lòng Thẩm Giai Vân cảm thấy bất an, biết là không có chuyện lành, thì đã thấy có người đi đến trước mặt họ, cầm ly rượu, cười nhìn về hướng Thời Thiếu Tu: “Ồ, hân hạnh hân hạnh, đây chẳng phải tổng tài trước kia của tập đoàn Thời Phong sao?”

Ánh mắt của Thời Thiếu Tu đã trở nên cực kì lạnh lùng, nhưng mặt anh ta vẫn nở một nụ cười xã giao, nâng ly rượu cụng vào ly người kia, uống một ngụm.

“Nghe nói Thời Tổng mới ra tù, những bạn làm ăn với anh trước kia, chắc còn chưa kịp đến chào hỏi anh nhỉ.” Người đàn ông với một vẻ mặt hiền lành, nhưng trong mắt lại không thể che đi sự khinh bỉ: “Không ngờ Thời Tổng bị phán 7 năm, vậy mà mới 3 năm đã ra tù, thật là đáng mừng.”

Thời Thiếu Tu nhếch môi, nhìn anh ta một lượt: “Lưu Tổng, ba năm nay tôi nghe nói anh và anh trai tôi hợp tác khá tốt, hy vọng sau này cũng sẽ tiếp tục duy trì như vậy.”

35. Chương 35

Sắc mặt Lưu Tổng hơi có sự thay đổi, khê ho một tiếng, cười nhìn Thời Thiếu Tu gật đầu, sau đó quay người đi chỗ khác, rồi đi kính rượu người khác.

Thời Thiếu Tu cười lạnh, nhìn bóng dáng phía sau người đó, liền uống hết ly, rồi đặt ly lên bàn, đi về phía trước.

Thẩm Giai Vân nhìn thấy dáng vẻ lạnh lùng của Thời Thiếu Tu, biết tâm trạng của anh giờ vô cùng tệ, trong lòng không chịu được, thở dài, nhẹ ôm lấy cổ anh, nhẹ nhàng nói: “Thiếu Tu, anh yên tâm, cho dù cả thế giới này nói anh không tốt, em cũng sẽ đứng về phía anh.”

Thời Thiếu Tu nhẹ cúi đầu, mắt anh đột nhiên sáng lên, sau đó anh cười rồi ôm Thẩm Giai Vân vào lòng: “Anh cũng vậy.”

Thẩm Giai Vân hạnh phúc tựa đầu vào vai anh, cùng anh đi về phía trước.

Cố Thu ngồi trên xe, đôi tay bị cột phía sau, làm cách nào cũng không động đậy được, cô kiềm chế không để mình rơi nước mắt, nhìn Thời Phong Thụy tức giận chửi: “Anh thả tôi ra! Anh có tin tôi báo cảnh sát không?”

Thời Phong Thụy quay đầu liếc cô, nhưng lại coi như không có gì tiếp tục lái xe: “Cô cho rằng giờ mình còn khả năng báo cảnh sát sao? Cho dù là báo cảnh sát, cô nghĩ cảnh sát sẽ quan tâm vụ này sao?”

Cảm thấy việc đòi co cũng không có kết quả, Cố Thu tranh đấu một hồi thì thấm mệt, tựa vào ghế, cúi đầu, để nước mắt rơi: “Thời Phong Thụy, bao giờ anh mới tha cho tôi được đây, tôi xin anh, để tôi rời khỏi anh, tôi thật sự không chịu nổi nữa.”

Thời Phong Thụy làm như nghe được chuyện gì đó rất nực cười, nhìn không nổi cười thành tiếng: “Cả đời cô cũng không thể rời khỏi tôi, Cố gia nhà cô cũng không thể, nếu cô còn dám tự ý ly hôn, cô biết, tiền vi phạm hẹn ước sẽ khiến nhà cô đủ đèn cả gia sản cũng không đủ không.”

Cố Gia, nói cho cùng, không thể làm lung lay sự tồn tại của Thời Gia.

Cô nghiêng đầu, tuyệt vọng nhìn cửa sổ, gương mặt nhìn mình càng ngày càng gần bệnh viện.

Thời Phong Thụy quay người khoác chiếc áo khoác của mình lên người Cố Thu, như vậy có thể che được

việc hẳn đang trối cô lại, rồi đẩy cô về phía trước.

“Sao, anh cũng có lúc ngại ư?” Cố Thu nhin không được quay đầu cười nhạo báng: “Anh cho rằng anh đối xử với tôi như thế cả thế giới này không một ai biết sao?”

Thời Phong Thụy không phản ứng, tiếp tục đi thẳng: “Có liên quan gì đến tôi? Dù biết, thì họ có thể làm gì tôi?”

Trong mắt Cố Thu có chút tuyệt vọng, cả người dường như không còn sức lực, cứ mặc cho Thời Phong Thụy đẩy cô về phía trước.

Bước đi loạn choạng, cả mặt Cố Thu xanh lè, bước đi kỳ lạ của cô, thu hút sự chú ý của người xung quanh.

Cố Thu cúi thấp đầu, nhìn vào chân mình, không để ý đến ánh nhìn kỳ lạ của người khác.

“Tôi khuyên cô lần này tốt nhất đừng giả trò gì nữa.” Thời Phong Thụy đột nhiên tiến đến bên tai cô, người ngoài nhìn vào, giống như một người đàn ông đang nói lời nhẹ nhàng ầm áp với vợ mình, nhưng với Cố Thu, đó lại là đòn chí mạng. “Cô biết giờ này Thời Thiếu Tu không còn gì cả, tôi sẽ đối phó với nó ra sao chứ?”

Cố Thu chỉ cảm thấy khó thở, nhưng không dám làm càn, cô nhìn thấy mình càng ngày càng tiến đến chỗ có ba chữ “Khoa sản phụ”, chỉ thấy lòng mình càng ngày càng đau.

Chẳng lẽ, đứa con đầu tiên, phải chết như thế sao? Vừa nghĩ vậy, nước mắt Cố Thu lại rơi, cô cúi thấp đầu, khiến nước mắt mình rơi xuống đất.

“Lần này tôi sẽ phái người canh chừng cô.” Thời Phong Thụy lạnh lùng nói không còn tình người nào: “Tuyệt đối không để xảy ra vấn đề gì.”

36. Chương 36

Lúc buổi tiệc từ thiện kết thúc, đã là nửa đêm, nhưng ngoài cửa vẫn đầy phóng viên, âm thanh chụp hình vẫn vang lên không ngừng.

Thẩm Giai Vân lúc này khoác tay của Thời Thiếu Tu, cười vô cùng hạnh phúc.

“Cô Thẩm Giai Vân ra rồi!” Có người đột nhiên hét lớn, sau đó, vô số các phóng viên đều tập trung lại, chẳng mấy chốc đã chặn kín ngoài cửa của buổi từ thiện.

“Cô Thẩm Giai Vân, lần này cô quyên bao nhiêu tiền?”

“Cô Thẩm Giai Vân, nghe nói lần này cô tính quyên cho quỹ dành cho học sinh tiểu học, không biết thật không?”

Vô số phóng viên bắt đầu nói không ngừng, khiến lòng của Thẩm Giai Vân rất bức bối khó chịu, cô cúi đầu, lùi sau lưng của Thời Thiếu Tu, né tránh đám phóng viên đang bao quanh kia.

Đột nhiên, có một phóng viên phía sau, vô cùng tức giận hét lên, rồi mấy người khác cũng đồng loạt hét: “Thẩm Giai Vân! Con đàn bà ghê tởm!”

Thẩm Giai Vân khẽ hoảng sợ, còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, quay đầu thì lại nhìn thấy có người hét lớn, đòi nhường đường, rồi vô số phóng viên nhường thành một con đường nhỏ, cứ trơ mắt nhìn người đàn ông đó, tay cầm theo cái chai, tạt thẳng về hướng của Thẩm Giai Vân.

Sắc mặt Thẩm Giai Vân trắng bệch, nhìn một dung dịch gì đó đang tạt về hướng mình, sợ đến không động đậy gì nữa.

Thời Thiếu Tu nhăn trán, nói nhỏ: “Cẩn thận!” Một tay kéo Thời Thiếu Tu, rồi ôm cô, lấy thân sau đỡ cho cô, rồi lấy quần áo che cả hai lại.

Một mùi chua nồng nặc, thoát chốc đã tỏa ra ngoài không khí, sau đó, đám người xung quanh hét lên.

Thời Thiếu Tu có thể cảm nhận được dung dịch đó đang phát tiếng “Xùy xùy”, một sự đau đớn dữ dội khiến anh nhanh chóng cởi bỏ áo khoác ngoài ra.

Dù là cách hai lớp áo khoác và sơ mi, nhưng cánh tay của Thời Thiếu Tu vẫn có thể thấy vết máu mờ mờ.

Mồ hôi lạnh trên trán Thời Thiếu Tu chảy ra, nhấc bàn chân, ôm lấy cánh tay rồi né ra.

Sau đó bảo vệ ở khu vực đó mới xông đến giữ chặt người đàn ông kia dưới đất.

Chỉ nghe thấy tiếng kêu to gần như xé cả ruột gan ra: “Cô lại dám quen với người đàn ông khác sau lưng tôi! Con đàn bà ghê tởm! Thật uổng công tôi thích cô như thế!”

Thẩm Giai Vân sợ đến phát run, liền vội kéo Thời Thiếu Tu, nhưng bị Thời Thiếu Tu cản lại: “Em đừng đụng vào anh, em sẽ bị thương đó.”

(***Lời dịch giả: Nam chính chưa bao giờ bảo vệ nữ chính, sao mà cứ bảo vệ nữ phụ hoài vậy. Haizz__Hai li- App inovel)

Tiện tay cướp trai nước lọc của phóng viên, nhịn đau đổ nước lên đó, đau đến nổi Thời Thiếu Tu cắn chặt

rằng.

Không biết là ai đã kêu xe cấp cứu, chẳng mấy chốc, xe cấp cứu đã ngừng trước cửa.

Thẩm Giai Vân hai mắt đỏ cả lên dìu Thời Thiếu Tu lên xe, đi về phía xe cấp cứu.

Hai người nhanh chóng lên xe, rồi chạy một mạch đến bệnh viện.

Thẩm Giai Vân ngồi bên cạnh Thời Thiếu Tu, toàn thân run lên, muốn đụng vào anh, nhưng lại sợ làm anh đau, nước mắt chảy như suối: “Thiếu Tu, đau không?”

Thời Thiếu Tu nhắm mắt, cắn chặt môi, để cho bác sĩ xử lý cho anh, day đến môi chuyển sang màu trắng.

Điện thoại bỗng reng lên, Thẩm Giai Vân nhìn một cái, là ông bầu Tĩnh gọi, liền vội nghe máy: “Alo, anh Tĩnh, đã bắt được người đó chưa? Có hỏi ra là chuyện gì không? Tại sao lại làm vậy?”

A Tĩnh bên kia chỉ thở dài: “Người đàn ông đó mắc bệnh hoang tưởng, trong lòng hắn luôn coi cô là vật sở hữu của hắn, thấy cô thích người đàn ông khác, cho nên mới....”

“Tôi nhất định phải bắt hắn trả giá!” Thẩm Giai Vân quay đầu nhìn vết thương trên cánh tay Thời Thiếu Tu, cắn chặt răng nói.

37. Chương 37

“Cô hai của tôi ơi, cô làm ơn đừng có làm loạn nữa, cô biết giờ tình trạng cô nguy hiểm ra sao không, cô biết là những scandal trên mạng sẽ gây ra hậu quả gì không?” A Tĩnh ở bên kia đau khổ khuyên ngăn.

Thẩm Giai Vân không để ý lời anh ta, cúp máy.

Thời Thiếu Tu quay đầu liếc cô một cái, nhưng vết thương trên cánh tay quá đau, cho nên Thời Thiếu Tu lười mở lời nói chuyện.

Sau khi bác sĩ băng bó vết thương xong, Thời Thiếu Tu đứng ở hành lang bệnh viện hút điếu thuốc, những chất trong thuốc lá làm dịu cơn đau ở cánh tay anh.

Thời Thiếu Tu nhìn vào bầu trời tối đen như mực ấy, bỗng thất thần, không biết đang nghĩ gì.

“Xin lỗi.” Thẩm Giai Vân đứng kế bên, cuối cùng chịu không được phải mở miệng nói nhỉ, âm thanh có

chút ghen lại: “Đều là vì em, nếu không phải em, sao anh lại bị thương nặng như thế.”

Thời Thiếu Tu tắt thuốc đi, nhẹ nhàng hít một hơi cười nhẹ, nhưng Thẩm Giai Vân nhìn ra đó không phải là một nụ cười: “Em không sao là được.”

Thẩm Giai Vân lặng lẽ cúi đầu đứng bên cạnh anh, bộ dạng buồn buồn: “Em có thể cảm nhận được anh rất quan tâm em, em cũng biết anh rất thích em.” Nước mắt Thẩm Giai Vân sắp chảy ra: “Nhưng tại sao cứ nhắc đến việc em muốn gả cho anh, anh lại rất buồn phiền, khiến em không hiểu được, trong lòng anh rốt cuộc có em không?”

Thời Thiếu Tu có chút phiền muộn, ánh mắt lại trở nên lạnh lùng, quay người dựa vào lan can, âm thanh mang theo chút gì đó lạnh lẽo: “Sau này đừng hỏi anh vấn đề này nữa.”

Một thoáng thất vọng, khiến Thẩm Giai Vân cuối cùng chịu hết nổi, lớn tiếng hét: “Nhưng Thời Thiếu Tu, rốt cuộc anh muốn trốn tránh đến bao giờ hả?”

Sắc mặt Thời Thiếu Tu bỗng trầm lại, nhìn Thẩm Giai Vân, khe nắm chặt nắm tay.

“Anh đừng quên, là ai đã cực khổ ngày đêm tìm hết các mối quan hệ để đưa anh ra tù! Nếu không phải em, giờ anh còn ngồi tù kia!” Thẩm Giai Vân nước mắt tuông rơi, khóc đến trôi lớp trang điểm.

Trong mắt có chút sát khí, nhưng đều bị sự im lặng của Thời Thiếu Tu nén lại, anh hít một hơi thật sâu, buông lỏng tay ra: “Chúng ta đi thôi.”

Nói xong, cũng không đợi Thẩm Giai Vân trả lời, tự mình rời khỏi trước.

“Người đàn bà ở khoa sản thật tội nghiệp, chồng cô ta lại có thể trói cô ta đến phá thai, nếu là chồng tôi, tôi không muốn ở bên anh ta dù chỉ một giây.”

“Không hiểu sao cô ấy không ly hôn với hắn nhỉ? Lúc này tôi khám bệnh bác sĩ nói với tôi, đó là tổng tài của tập đoàn Thời Phong, Tổng tài cô biết là gì không? Người ta có tiền lắm!”

Ngọn lửa trong mắt Thời Thiếu Tu càng bùng cháy dữ dội, anh nhanh chóng đi nhanh hơn.

Từ rất xa đã thấy hai người quần lầy nhau, người xung quanh không ít, nhưng không ai dám đứng ra giúp đỡ.

“Tôi xin anh!” Cổ Thu khóc đến tắt tiếng, quỳ dưới đất, đôi tay bị cột phía sau, nhìn thê thảm đến đáng thương.

Thời Phong Thụy mặt bộ đồ tây, cứ đứng yên trước mặt Cố Thu, không chút thương tình: “Người đâu, kéo cô ta vào.”

Nói xong, hai người đàn ông mặt bộ đồ tây đen, mỗi người một bên trái phải nâng Cố Thu vào trong.

Đám người kia lại ồn ào.

Đột nhiên, một cánh tay kéo chặt lấy vai Cố Thu, ép hai người đàn ông đó dừng bước.

Cố Thu vội quay đầu nhìn, thì thấy Thời Thiếu Tu đứng bên cạnh, sắc mặt trắng đến thê thảm, nhưng tay anh vẫn nắm chặt vai của Cố Thu.

38. Chương 38

“Thời Thiếu Tu! Em muốn làm gì?” Thời Phong Thụy đi về phía trước, tay đẩy Thời Thiếu Tu ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn anh ta: “Em đừng làm loạn nữa!”

Cả đám người không ai lên tiếng, đều tránh đường.

Thời Thiếu Tu buông tay ra, cúi thấp đầu, cơn đau khiến sắc mặt anh trắng bệch, góc trán chảy mồ hôi, anh bỏ hai tay đang nắm chặt Cố Thu ra, nhìn Cố Thu cứ yếu đuối nằm dưới đất.

Lùi sau một bước, Thời Thiếu Tu nhẹ nhàng nuốt một hơi, khẽ giữ lấy cánh tay đang bị thương, cúi xuống tháo cả vạt khỏi tay Cố Thu.

“Thời thiếu gia của tôi ơi! Cậu lại gây ra họa gì thế này?” Âm thanh Dương Thạc từ xa vọng tới, sắc mặt tối sầm lại.

Anh đứng dậy, quay đầu nhìn Thời Phong Thụy: “Tôi đã từng nói đừng đụng vào cô ấy.”

Cảm giác biến mất rất lâu ấy bỗng tràn về, Cố Thu lại nhớ lại thời còn đi học, cô cũng bị một đám côn đồ nhỏ chặn ngay cổng trường.

Thời Thiếu Tu đỡ trước mặt Cố Thu, góc trán chảy máu, tay anh cầm lấy chai thủy tinh bị nứt kia, ánh mắt dù có chút sợ hãi, nhưng lại chỉ vào đám côn đồ to lớn kia, lạnh lùng nói: “Tôi đã từng nói đừng đụng vào cô ấy.”

Những năm tháng đẹp đẽ đó, đột nhiên tràn về, nước mắt Cố Thu lại tuông rơi.

Thời Phong Thụy nhìn bộ dạng đó của Cố Thu, ánh mắt sắc lạnh, một tay đẩy Thời Thiếu Tu ra, đứng trước mặt Cố Thu: “Người phụ nữ của tôi, liên quan gì đến cậu.”

Thời Thiếu Tu bị đẩy lùi về một bước nữa, ánh mắt anh vẫn cứ nhìn chăm chăm vào Cố Thu, hai tay nắm chặt, khiến vết thương cánh tay càng đau, máu chảy ra ướt cả gạc băng vết thương.

Cố Thu một tay nắm lấy chân quần của Thời Thiếu Tu, nhịn không được khóc hét lên: “Em xin anh! Cứu em! Đứa con trong bụng em là của anh!”

Đột nhiên, ánh mắt Thời Thiếu Tu đầy sự kinh ngạc, càng thêm hoảng loạn, sau đó, vô cùng băng giá, anh từ từ cúi người, một tay đỡ lấy cằm Cố Thu, ép cô ngưỡng mặt lên nhìn mình: “Cô có con của tôi? Cô lại diễn vở kịch nào nữa?”

Cằm Cố Thu bị nắm đến đau rất, chỉ có thể ngẩng đầu nhìn Thời Thiếu Tu, nước mắt rơi, một bộ mặt thành khẩn, cô ấp úng nói: “Thiếu Tu, đứa trẻ trong bụng em là con của anh, em xin anh, cứu em, cứu con!”

Một tay hất mặt Cố Thu ra, Thời Thiếu Tu nhịn không được cười lớn: “Con của tôi, ai cho phép cô có con với tôi?”

Ánh mắt Cố Thu bỗng chốc mất cả ánh sáng duy nhất, cô mở miệng, định nói gì đó, nhưng toàn bộ đã bị chặn ngay họng, cô nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay bị trói đến đỏ hết của mình, cúi mắt nhìn xuống, cười thâm.

(**Lời dịch giả: Đọc đoạn này tức muốn chết, tự nhiên ghét Thời Thiếu Tu ghê gớm_Hai li- App inovel)

Cô vịn vào khung cửa, rồi bò dưới đất dậy, quay đầu nhìn Thời Phong Thụy, ánh sáng duy nhất của cô bị dập tắt hoàn toàn: “Thời Phong Thụy, tôi làm, đừng làm loạn nữa, chúng ta vào trong.” Cô cúi đầu, từ từ đi về hướng khoa sản.

Nhìn bóng dáng cô xa dần, tay của Thời Thiếu Tu bất giác ôm lấy ngực mình, có một nơi rất đau, khiến Thời Thiếu Tu bất giác nhăn trán.

“Chúng ta đi thôi.” Dương Thạc đứng đằng sau nói với Thời Thiếu Tu.

Thời Thiếu Tu đột nhiên quay đầu, lạnh lùng nhìn Thời Phong Thụy, khóe miệng móm lên, ánh mắt đầu sát khí: “Là của tôi, sẽ có ngày tôi phải lấy lại.”

Thời Phong Thụy quay đầu lại, ánh mắt bất lực, dường như là một người anh tốt vô cùng cưng chiều em trai mình.

39. Chương 39

6939.

Dương Thạc cầm áo khoác khoác lên người, cùng anh đi về hướng cổng bệnh viện, không thèm nhìn mặt Thời Phong Thụy.

Thẩm Giai Vân vội từ trên lầu xuống, nhìn thấy bóng dáng Thời Thiếu Tu đang xa dần, vội chạy lên phía trước: “Thiếu Tu, chờ em với!”

Một tay giữ lấy tay Thời Thiếu Tu, Thẩm Giai Vân quay đầu nhìn, thấy Cố Thu từ từ đi về phía trước, nhìn thấy hai đôi mắt đỏ ngầu của Thời Thiếu Tu, sắc mặt cũng rất khó coi, Thẩm Giai Vân đi lên phía trước, kéo tay Cố Thu lại, lạnh lùng nói: “Có phải cô lại làm gì Thời Thiếu Tu không?”

Cố Thu bị giữ lại đến xem khuỷu xuống đất, quay đầu nhìn Thẩm Giai Vân, chỉ thấy một đôi mắt vô cảm, trên mặt còn có vết tích của nước mắt.

Dáng vẻ như không có chút sức sống, khiến Thẩm Giai Vân ngây người ra.

Một tay hất tay của Thẩm Giai Vân ra, Cố Thu nghiêng đầu, môi cô tím ngắt, nhìn vô cùng thảm: “Tôi làm gì, liên quan gì đến cô.”

Thẩm Giai Vân mở to hai mắt, cô không ngờ một Cố Thu luôn yếu đuối là thế, lại đột nhiên cứng rắn như thế, quay đầu thì bắt gặp ánh nhìn của Thời Phong Thụy, cười nhạo báng: “Rõ ràng là đã là người có chồng, còn dám đi quyến rũ người khác, thật là loại người thế nào thì làm ra chuyện thế đó.”

“Bốp” một tiếng, một cú tát vô tình như núi vào mặt của Thẩm Giai Vân, điều đó khiến cho rất nhiều người đều kinh ngạc.

Thẩm Giai Vân vốn là người của công chúng, nên nhanh chóng thu hút sự chú ý của người xung quanh, nhưng cô hoàn toàn không để ý đến việc mọi người đều đang cầm điện thoại quay, chỉ kinh ngạc và tức giận nhìn Cố Thu: “Cô lại dám đánh tôi!”

Cố Thu cười nhẹ một tiếng, quay đầu nhìn thấy Thời Thiếu Tu đã đứng đằng sau của Thẩm Giai Vân, ánh mắt càng thêm lạnh lùng: “Anh tưởng ba năm anh trong tù đều do Thẩm Giai Vân tìm người giúp anh? Anh cho rằng Thẩm Giai Vân thật lòng yêu anh? Lần rồi, Thời Thiếu Tu trái tim và con mắt anh đã bị vài câu nói của cô ta làm cho lú lẫn rồi! Đều là em! Người yêu anh là em! Người giúp anh cũng là em!”

Nước mắt cô rơi như suối, quay đầu nhìn Thời Phong Thụy, cắn răng nói: “Anh nói xem anh và Thẩm Giai Vân đã cấu kết thâm độc như thế nào, đây toàn là bẫy của bọn chúng!”

Sắc mặt Thời Phong Thụy nhanh chóng biến sắc, ngẩng đầu nhìn Thời Thiếu Tu, ánh mắt ánh lên một sự tàn nhẫn, hần quay đầu nhìn Thẩm Giai Vân.

Sau đó, Thẩm Giai Vân đôi mắt đỏ hoe, xông đến bắt lấy Cố Thu, kéo vào phòng bệnh: “Giờ cô còn bắt đầu nói năng lung tung rồi đúng không! Cô cho rằng như vậy có thể xóa hết được sự lạnh lùng không hề hối hận đến anh ấy trong ba năm qua sao?”

Cố Thu liều mạnh đẩy Thẩm Giai Vân ra, xông đến trước mặt của Thời Thiếu Tu, nhìn Thời Thiếu Tu, cắn răng nói: “Em đối với anh như thế nào anh không thấy sao, bất luận chúng ta đã từng có những hồi ức tốt đẹp như thế nào anh đều không biết! Anh cho rằng vì sao em lại phải lấy Thời Phong Thụy, còn không phải vì...”

Chữ “Anh” còn chưa nói xong, Thẩm Giai Vân ở đằng sau đã kéo Cố Thu lại, mà Cố Thu thì như một tên điên, một tay hất ra, không hề quan tâm.

Chỉ nghe thấy tiếng Thẩm Giai Vân kêu lên, Thời Thiếu Tu quay đầu lại, Thẩm Giai Vân đã bị té xuống lầu.

Cố Thu bỗng tỉnh ra, nhưng Thời Thiếu Tu đã không còn ở trước mặt.

Thẩm Giai Vân bị té xuống cầu thang, nằm dưới lầu một bất động.

Thời Thiếu Tu một tay ôm lấy Thẩm Giai Vân, nhẹ nhàng lắc Thẩm Giai Vân: “Em tỉnh dậy đi! Giai Vân!”

Cố Thu sợ hãi vô cùng, ngây người ra nhìn Thẩm Giai Vân đã bị ngất đi ấy, hốt hoảng không biết làm gì.

40. Chương 40

“Cố Thu” sắc mặt Thời Thiếu Tu trở nên lạnh lùng, ánh mắt tràn đầy thù hận: “Cô muốn tất cả mọi người vì sự bi thương của cô mà trả giá sao?”

Hô hấp bỗng bị ngừng lại, Cố Thu mở to hai mắt, kinh ngạc nhìn Thời Thiếu Tu.

Thời Thiếu Tu ôm Thẩm Giai Vân đứng dậy, người phụ nữ trong lòng anh dựa vào ngực anh mà hôn mê: “Cố Thu, tình cảm tôi đối với cô, e rằng đến đây là hết.”

Đến đây là hết! Lòng Cố Thu đột nhiên như bị một mũi tên băng xuyên qua lồng ngực, lạnh đến thấu xương, cô nắm chặt áo trước ngực mình, nghẹn họng: “Thời Thiếu Tu, tại sao mình yêu nhau nhiều năm như vậy anh cũng không tin tôi, lại tin những người ngày đêm bên anh ám toán anh.”

Thời Thiếu Tu không để ý đến lời Cố Thu, vết thương bỗng chảy máu, ướt hết cả tay áo, anh ôm lấy Thẩm Giai Vân, đi xuống dưới lầu.

Chỉ còn Cố Thu và Thời Phong Thụy đứng đó, còn có một đám người đang nhìn.

Cố Thu cảm giác đầu óc quay cuồng, cô đã mất tinh thần, quay đầu đi về hướng Thời Phong Thụy.

Nhưng đột nhiên nhìn thấy, trong mắt Thời Phong Thụy lúc này, toàn là sát khí.

Cả người cô bỗng ngừng lại, cô ôm lấy ngực, lùi về một bước.

Thời Phong Thụy nắm lấy tay cô, kéo cô vào khoa sản, đóng cửa cái “rầm”.

Một tay hất cô xuống đất, Thời Phong Thụy nắm lấy cổ cô, bóp đến cô không thể thở được: “Cô có biết nếu cô nói thêm một câu nữa, tôi sẽ nghĩ cách khiến cô sống không bằng chết không?”

Cố Thu bị bóp đến sắc mặt đỏ cả lên, cô đập vào tay Thời Phong Thụy, không ngừng ho.

“Tôi hy vọng cô biết, đây là giao dịch, không phải tôi ép cô làm.” Thời Phong Thụy tiến gần bên tai cô, nói với âm thanh chỉ hai người nghe được: “Cho nên cô nên tự giác chút, vì Thời Thiếu Tu mà cô thích, còn vì người nhà cô.”

Mạnh tay đẩy Cố Thu xuống nền nhà, Thời Phong Thụy quay đầu nói với bác sĩ: “Nếu con trong bụng cô ta vẫn còn, phá nó cho tôi.”

Bác sĩ chần chừ một hồi, liền gạt đầu, nhìn hai người đàn ông mặc đồ tây đen dần Cố Thu lên trên giường.

Những sợi dây nịt lạnh lùng trói chặt tứ chi, hai chân cô bị người khác tác ra nằm trên giường, toàn thân Cố Thu bắt đầu run lên.

Bác sĩ dùng máy dò đi dò lại, mang theo một cơn gió lạnh.

Trong lòng không còn chút kỳ vọng, cô im lặng nhìn bác sĩ cầm theo máy móc tiến đến trước mặt mình, mặt có chút thương hại: “Cô phải ngủ một giấc, tỉnh dậy đứa trẻ sẽ không còn nữa.”

Đợi đến khi cô tỉnh dậy, đứa con đầu tiên, đã hoàn toàn nói lời từ biệt mình, Cố Thu ngẩng đầu nhìn lên rồi nhìn vào bụng mình, trong lòng càng thêm đau nhói, cô hít một hơi thật sâu, nhắm đôi mắt lại, cảm nhận từng mũi kim tiêm đâm vào cánh tay mình, một lúc sau, mọi thứ đều trở nên mơ hồ, vô thức.

Đợi đến khi cô tỉnh dậy lần nữa, đã nằm tring bệnh căn phòng trắng xóa.

Trong phòng bệnh chỉ có mình cô, yên tĩnh đến nỗi có thể nghe được tiếng thở của mình, nghe được tiếng tim mình đang đập, tay còn treo miếng băng có kim tim, xương tay tê lạnh, đau nhói.

Cô khó khăn lắm mới ngồi dậy được, cảm thấy thân thể mình nặng nề và kiệt sức, trong lòng cô đã biết, đứa trẻ mất thật rồi.

Cửa bị ai đó đẩy ra, một y tá đi vào, nhìn kim đang dính trên tay cô, cười nói: “Cô gái à, cô tỉnh rồi? Cơ thể có chỗ nào không khỏe không? Nếu có nên nói ngay với tôi.”

41. Chương 41

Cố Thu cười gượng, khuôn mặt trắng bệch, nhẹ gật đầu: “Phiền mở ti vi giúp tôi.”

Y tá cười nói ok, mở ti vi xong liền ra ngoài, nụ cười trên gương mặt cô, dần dần biến mất.

Ánh sáng le lói bên cửa sổ chiếu vào, thành một vùng vàng rực rỡ, những chiếc lá vàng bị gió thổi rụng cả, trên cành chỉ còn vương lại vài chiếc lá.

“Ngày mai, không khí lạnh sẽ tràn vào bên trong thành phố, hơi lạnh đến từ khu vực Siberia sẽ làm nhiệt độ trong nước giảm xuống, dự đoán trong 13 ngày tới, sẽ có trận tuyết lớn đầu mùa.

Nhắm mắt, lắng nghe tiếng gió lạnh thổi ngoài cửa ỏ, nghe âm thanh phát ra từ ti vi, cảm giác toàn thân như có luồng gió lạnh.

Từ trên bàn cô lấy ly nước, phát hiện nước đã lạnh cả rồi, dù nhiệt độ bình thường lúc sờ vào cảm giác không đến nỗi quá lạnh, nhưng hôm nay sờ vào, tay lạnh đến run cả lên.

Rút tay về, nằm co ro trên giường bệnh, nhắm mắt lại, sau khi phá thai mà không ai bầu bạn, khiến Cố Thu có cảm giác vô cùng cô độc và tuyệt vọng.

Cô cắn lấy cánh tay, không cho mình bật khóc.

Cửa phòng bị ai đó mở ra nhẹ, người đang núp dưới chăn Cố Thu ấy, nghe thấy tiếng động, bỗng ngừng nấp thở, khẽ lấy chăn lau khô nước mắt.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng đến bên giường bệnh, sau đó có ai đó lấy một ấm trà rót nước, một người ngồi bên cạnh, dù cách một tấm chăn, nhẹ nhàng sờ vào lưng Cố Thu.

Toàn thân Cố Thu căng thẳng hết lên, sau đó, nghe thấy bên ngoài có một giọng nói nhỏ nhẹ: “Con gái chúng ta sao lại tội nghiệp đến thế, khó khăn lắm mới có một đứa con, thì đột nhiên lại bị vậy.”

Toàn thân đang run lên, Cố Thu mở to hai mắt, che miệng mình lại, nước mắt thuận khoeo mắt rơi xuống.

Mẹ, sao mẹ lại đến! Tim cô vốn đã tuyệt vọng, đột nhiên lại nổi sóng.

Bây giờ cô hy vọng ngồi dậy ôm mẹ cô khóc một trận cho thật đã, nói toàn bộ uất ức của mình ra hết.

Nhưng cô không thể, mẹ cô tuổi đã cao, tuy gia cảnh giàu có nhưng do luôn lao lực vì ba, nên đã có nhiều tóc bạc, sức khỏe cũng không tốt lắm.

Cô không nhẫn tâm.

“Thời Phong Thụy thăng nhóc này, dù có bận hơn nữa cũng không thể để một sản phụ mới sẩy thai một mình ở bệnh viện thế chứ.” Tiếng của ba cô lại vọng vào, khiến Cố Thu càng không kiềm được nước mắt.

Cô che miệng, ép mình không được khóc thành tiếng.

“Thôi, hay là đứng làm phiền con gái mình ngủ nữa, chúng ta nên đi thì tốt hơn.” Mẹ cô nhẹ nhàng nói.

“Không dễ gì đến thăm con gái được một lần, sao có thể đi như thế được?” Ba cô thở dài: “Thời Gia nói rồi, nếu chúng ta tiếp tục đầu tư, bọn họ sẽ tiếp tục đối tốt với Cố Thu nhà ta, tôi nghĩ, bọn họ nhất định giữ lời hứa.”

Cố Thu vội lau nước mắt, mở chăn ra, làm ra bộ dạng như vừa thức dậy, mơ mơ hồ hồ nhìn ba mẹ: “Sao ba mẹ đến đây?”

Ba Cố ngạc nhiên nhìn Cố Thu, cười nói: “Con tỉnh rồi à, cảm thấy sức khỏe sao rồi?”

Mẹ cô vội đỡ Cố Thu dậy, lấy một cái gối để sau lưng Cố Thu.

“Con không sao. Cố Thu nhìn cha mẹ, ánh mắt sáng long lanh: “Chỉ là gần đây quá bận, cho nên mệt đến sẩy thai.”

“Thật là bất cần quá.” Mẹ cô trách móc liếc cô một cái, liền đưa cốc nước ấm đã nguội hẵn cho Cố Thu: “Uống chút đi.”

Sờ vào nhiệt độ của nước, nước mắt Cố Thu suýt rơi ra, cô cúi thấp đầu, che đi nước mắt, cười lên nói:

“Cảm ơn mẹ.”

“Còn khách sáo với ba mẹ cơ à.” Ba cô xoa đầu cô: “Ba mẹ là người thân duy nhất của con đấy.”

42. Chương 42

Ánh mắt Cố Thu bỗng trở nên ấm áp, đưa tay ôm lấy mẹ, đầu dựa vào vai mẹ: “Con biết là con yêu mẹ nhất trên đời.”

Mẹ cô không biết nói gì sờ tóc cô: “Đứa con ngọc, mẹ cũng yêu con nhất, gần đây con và Thời Phong Thụy có tốt không?”

Ánh mắt Cố Thu lộ ra sự hốt hoảng, cô cúi thấp đầu, né ánh nhìn của mẹ: “Khá tốt, chúng con vẫn như vậy.”

“Aida, vậy là không tốt.” Mẹ cô đập nhẹ đầu cô: “Nếu đã lựa chọn ở bên cạnh nó, thì nên cố gắng hòa hợp với nó, con xem ban đầu lúc con ở bên Thời Thiếu Tu, ngọt ngào biết bao.”

Nghe tới Thời Thiếu Tu, lòng Cố Thu lại đau thêm lần nữa, cô ôm quần áo trước ngực, mắt đỏ lên, thì nghe tiếng mẹ cô tự nói: “Lúc đầu nếu không phải Thời Thiếu Tu xảy ra chuyện, có phải người kết hôn với con là Thiếu Tu rồi không?”

Cố Thu nghiêng đầu, chỉ cảm thấy khó thở.

Nhìn thấy Cố Thu đau khổ như vậy, mẹ cô che miệng mình lại, mắt hơi đỏ: “Thôi, mẹ không nói nữa, cô yên tâm dưỡng bệnh, đợi con khỏi bệnh xuất viện, đến chỗ mẹ, mẹ chăm sóc con.

Cố Thu nhẹ gật đầu, nước mắt lại lần nữa rơi.

Con mất rồi, tình yêu cũng mất rồi, may mắn thay, người thân nhất vẫn còn.

Cô nhẹ nhàng sờ vào bụng mình, lòng Cố Thu không thể yên được.

Đột nhiên bên ngoài có tiếng bước chân vọng vào, sau đó, một người mặc bộ đồ tây đen quen thuộc từ ngoài đi vào.

Trong phòng bỗng trở nên bị đè nén lại, Cố Thu gần như nín thở, gương mặt hơi trắng ra nhìn Thời Phong Thụy, toàn thân khấn trương lên.

Thời Phong Thụy đi vào, thì thấy ba mẹ Cố Thu đang ngồi bên giường bệnh, trên mặt đột nhiên nở một nụ cười ấm áp, cười gật đầu nói: “Ba, mẹ, ba mẹ đến rồi.”

Ba Cố vừa thấy thế, vội đứng lên, cười nhẹ giơ tay ra: “Lâu rồi không gặp, con rể.”

Thời Phong Thụy làm theo lễ nghi, đưa tay ra nắm lấy tay ba Cố, nhẹ cúi người: “Thật là ngại quá, thời gian này thực sự quá bận, không có thời gian về thăm ba.”

“Tập đoàn của con rể lớn như thế đương nhiên là bận rồi.” Ba Cố nhẹ cười: “Cho nên đừng để ý mấy chuyện nhỏ đó.”

Thời Phong Thụy cười, quay người chào hỏi mẹ Cố, đi đến ngồi bên cạnh nhẹ nhàng sờ lên trán cô: “Em đỡ chưa? Tối qua anh hộp trẻ quá, thật xin lỗi.”

Theo bản năng cô sẽ hướng người về phía sau, nhưng khi thấy ánh mắt cảnh cáo của Thời Phong Thụy nhìn mình, Cố Thu trở nên cứng đờ, buộc mình ngừng động tác né tránh đi.

Thời Phong Thụy quay đầu ra, tiến đến trước cô hôn nhẹ lên trán: “Không sao, sau này chúng ta vẫn có thêm đứa con nữa.”

(***Thằng này giả tạo đến mức đề tiện__Hai li- App inovel)

Cố Thu nắm chặt nắm tay, cảm giác cái hôn đó như lưỡi dao vậy, làm rách cả tim can cô, cô nuốt nước bọt, cứng họng đáp: “Ừ.”

Nhìn hai đứa ân ái yêu thương như vậy, mẹ cô vội chọc ba Cố, ý là bảo ông ấy đi ra ngoài.

Ba Cố vội vỗ tay của mẹ Cố, cười nói với Thời Phong Thụy: “Vậy thôi ba mẹ không làm phiền đôi vợ chồng trẻ tụi con, đi trước nhé.”

Thời Phong Thụy đứng dậy cúi người cung kính: “Con tiễn ba mẹ.”

Quay đầu lại hôn Cố Thu lần nữa, đứng dậy ra ngoài.

“Ba, mẹ, qua thời gian nữa chúng con đến thăm ba mẹ nhé.” Cố Thu thấy trong lòng đau nhói, nhìn hai người, mắt đỏ hoe.

Thời gian ba năm, số lần về nhà đếm trên đầu ngón tay, vì cô không dám về, mỗi ngày trên người cô đầy vết tích, cô sợ ba mẹ thấy bộ dạng thê thảm đó của cô.

43. Chương 43

Tiếng đóng cửa “bùm” cái.

Cố Thu hoàn thần lại, Thời Phong Thụy đã trở lại.

Hắn đứng trước mặt Cố Thu, khuôn mặt lạnh lùng trở lại, chỉnh lại quần áo, nhìn dáng vẻ Cố Thu, nhẹ nhàng nói: “Hôm nay biểu hiện của cô không tệ.”

Cố Thu hít một hơi, đến cả tiếng thở cũng run lên, không nhìn mặt Thời Phong Thụy, quay đầu nhìn tivi, đôi tay đang ở dưới chăn kia cũng đang không ngừng run.

Một cô y tá trẻ gõ cửa, vào để đo huyết áp cho Cố Thu, Thời Phong Thụy cười nói: “Hôm nay trời khá lạnh, mai anh kêu người mang thêm chút áo dày qua cho em nhé.”

Cô y tá nhìn mặt Thời Phong Thụy, không thể không mở lời khen: “Thời Tổng thật quá cưng chiều vợ mình.”

Đo huyết áp xong, cô y tá trẻ dọn đồ đi khỏi, cả phòng, lại lần nữa chỉ còn Thời Phong Thụy và Cố Thu hai người.

“Vỡ kịch như thế, rốt cuộc muốn diễn đến bao giờ hả?” Cố Thu cúi đầu, trầm mặc hỏi.

Thời Phong Thụy đang chuẩn bị rời khỏi phòng kia, bỗng ngừng bước chân lại, hắn quay đầu, ánh mắt âm u lạnh lẽo nhìn cô, không nói nữa lời.

“Hôm qua ở khoa sản, đã bị rất nhiều người nhìn thấy rồi, anh cảm thấy, giả vờ có tác dụng không?” Cố Thu nở một nụ cười lạnh, nhưng vẫn sợ hãi không dám ngắt đầu: “Như vậy rất mệt, Thời Phong Thụy, chúng ta có thể dừng ở đây không?”

“Dừng ở đây?” Thời Phong Thụy hỏi lại, hướng mắt nhìn Cố Thu, đột nhiên cười lớn: “Cố Thu, từ ngày cô đồng ý gả cho ta, ta đã nói với cô, quan hệ của chúng ta sẽ không bao giờ kết thúc.”

Cố Thu tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, yếu ớt nằm xuống giường.

Cánh cửa lại “bùm” đóng lại.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mơ, điện thoại cô đột nhiên reng lên, khiến Cố Thu tỉnh dậy, cô vội ngồi dậy, sợ đến toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Âm thanh thở gấp, trong lòng thấy không yên, cô quay đầu nhìn ra ngoài thấy một trời đen tối, vội cầm điện thoại.

Chữ Mẹ hiện lên trên màn hình, không biết tại sao mới ba bốn giờ sáng mẹ đã gọi cho cô, như vậy khiến cô thấy vô cùng sợ hãi.

Cô ngơ người ra một hồi lâu, rồi cầm điện thoại lên: “Alo mẹ, sao vậy?”

“Chào cô, đây là bệnh viện Tỉnh Lập, cha mẹ cô xảy ra tai nạn trên đường Thanh Viễn, mời cô qua đây một lát có được không?”

Gần như ngay lúc đó, trong lòng cô rối lên, cô mở to miệng, đột nhiên chạy xuống giường, xông khỏi giường bệnh, giày còn chưa kịp mang.

Cứ chạy vội ra ngoài, làm cho mọi người đều chú ý đến, nhưng cô mặc kệ, vội đi xuống thang máy.

Ở lầu 1 đại sảnh của bệnh viện, đâu đâu cũng là bệnh nhân chờ khám bệnh, Cố Thu sợ hãi nhìn xung quanh, vội tìm vị trí của phòng cấp cứu.

Nhưng càng hoảng loạn, càng không tìm ra.

Cuối cùng, thấy trước mặt có một y tá đang cầm tờ giấy bệnh, vội đi lên phía trước, cứng giọng nói: “Phòng cấp cứu! Phòng cấp cứu ở đâu!”

Y tá ngơ người nhìn bộ dạng của Cố Thu, đột nhiên có chút sợ, đưa tay chỉ về hướng bên cạnh, lo lắng nói: “Bệnh nhân ơi, cô chảy máu rồi.”

Cố Thu đã không còn lo được nhiều thế, vội chạy đến phòng cấp cứu, sau lưng cô, còn in lại bước chân dính máu, quần của cô đều nhuộm màu máu đỏ.

Đẩy cánh cửa lớn phòng cấp cứu, Cố Thu nhìn thấy mẹ cô đang nằm trên giường bệnh, toàn thân đều là máu, còn mang theo ống thở.

Trong đầu cô đột nhiên hiện lên hình ảnh lúc rời khỏi của mẹ, nụ cười ấm áp của mẹ, cô không thể chịu được, khóc lớn thành tiếng, nhào đến trước giường bệnh của mẹ.

44. Chương 44

“Mẹ!” Cố Thu khóc lớn đầy đau khổ, nắm chặt lấy bàn tay mẹ, cả người run liên tục.

Y tá vội đi lên phía trước, đỡ Cố Thu dậy: “Cô ơi, cô chảy máu rồi, có phải vừa xảy thai không, cô không được kích động như vậy đâu!”

Cố Thu nắm lấy tay của y tá, nước mắt như suối: “Tôi xin cô! Cứu mẹ tôi! Cứu mẹ tôi!”

Y tá nhẹ vỗ vai của Cố Thu, đỡ cánh tay cô, nhẹ nhàng an ủi: “Cô ra ngoài trước đi, chúng tôi đang cấp cứu cho mẹ cô.”

“Mẹ!” Lòng Cố Thu như nát tan, khiến người xung quanh không thể không đau lòng ngược mặt đi chỗ khác.

Đột nhiên, cô nhớ ra gì đó, quay đầu nắm lấy y tá, vội hỏi: “Vậy ba tôi đâu? Ba tôi đâu!”

Trong mắt y tá ánh lên nỗi bi thương, quay đầu nhìn bác sĩ bên cạnh.

Vị bác sĩ tháo mắt kính ra, đi đến bên cạnh, đỡ cánh tay Cố Thu, thở dài nói: “Lúc chúng tôi đến, cha cô vì bảo vệ cho mẹ cô, đã mất tại chỗ.”

Cố Thu nghe xong không thở được, gần như chịu không nổi, suýt nữa ngã xuống đất, cũng may bác sĩ đỡ cô, cô mới không ngã.

Cứ ngồi im ở trên hàng ghế chờ, Cố Thu nhìn những bác sĩ và y tá đang bận rộn chạy ra chạy vào ánh mắt lắc lư, toàn thân cô mềm đi ngồi dưới đất, không cất nên lời.

Bác sĩ y tá bên cạnh đều rất kinh ngạc vội qua đó.

Thời Thiếu Tu đang ngồi im lặng ở quán bar, mắt nhìn Dương Thạc và mấy cô gái đang uống rượu, uống hết ly này đến ly khác, trong tay cầm điều thuốc, xung quanh đầy mùi thuốc lá.

Rất nhiều người đàn bà muốn đến gần anh, nhưng lại sợ không khí lạnh lùng cứ bao quanh anh, đều do dự không dám tiến về phía trước.

Điện thoại anh reng lên, Thời Thiếu Tu cúi đầu nhìn, cầm điện thoại đi ra ngoài.

Ở một chỗ đen như mực, đâu đâu cũng là kẻ say, Thời Thiếu Tu tìm chỗ không có người, nghe điện thoại.

“Ông chủ, chuyện đã sắp xếp xong hết rồi, còn một kẻ khá khó xử lý, sợ rằng ngày mai anh phải ra mặt mới

được.”

Thời Thiếu Tu miệng móm lên, hăng nhẹ giọng: “Vất vả rồi!”

Tắt điện thoại, điện thoại bỗng tít rồi hiện lên một tin nhắn, anh mở ra xem, miệng lại móm lên, gọi điện thoại đi: “Luật sư Dương, mai sắp xếp một hiệp nghị chuyển nhượng cổ phần.”

Cúp máy, một Thời Thiếu Tu luôn nhăn mày kia, bỗng hé nở một nụ cười.

“Alo!”

Đang sau có một tiếng hét lớn, Thời Thiếu Tu quay đầu, Dương Thạc đang vẫy tay với anh: “Thời thiếu gia, anh làm gì đó! Mau vào uống rượu đi!”

Tâm trạng Thời Thiếu Tu vui vẻ, cười nhẹ, đốt một điếu thuốc, đi qua đó.

Nhưng không ngờ, điện thoại lại reng lên lần nữa, anh nhăn mày, nhận điện thoại.

“Đại ca, nhận được tin tức báo, ba của Cố Thu qua đời, giờ mẹ cô đang hôn mê không tỉnh.”

Bước chân đang đi về hướng Dương Thạc bỗng ngừng lại: “Người nói gì?”

“Dạ, hai người đó xảy ra tai nạn, tài xế chết tại chỗ, đã xác định là do ngoài ý muốn.” Người trong điện thoại nói.

Thời Thiếu Tu khẽ nắm lấy nắm tay, ánh mắt đỏ lên, trầm mặc một hồi, lạnh nhạt đáp: “Tôi biết rồi.”

Cúp điện thoại, hút mạnh điếu thuốc, trong ánh mắt có gì đó bi thương, anh lại lần nữa rời khỏi quán bar.

Ngày thứ hai, trời u ám, trông có vẻ như, sắp có một cơn mưa.

45. Chương 45

“Hôm qua trên đường Thanh Viên xuất hiện một tai nạn xe nghiêm trọng, tài xế chết ngay tại chỗ, người đi trên xe một mất một bị thương.”

Âm thanh của phát phát thanh viên trên tin tức lạnh lùng nói, bỗng chốc, trong đầu Cố Thu có chút nghi

vấn: “Cha mẹ cô, xảy ra tai nạn trên đường Thanh Viễn...”

Toàn thân cô đột nhiên run lên, Cố Thu vội leo ra khỏi giường, xem ti vi.

Chỉ thấy trên đó, đưa lên ảnh chụp rất rõ ràng của hai nạn nhân, mà người trong số đó, là cha cô!

Cô kêu kên một tiếng, giữ chặt lấy đầu mình, thấy đầu mình đau dữ dội, đột nhiên cô nhớ ra, hôm trước lúc mà cô nhào đến trước giường bệnh của mẹ, bác sĩ đã nói với cô, ba cô đã mất.

Bên ngoài truyền lại tiếng bước chân vội vã, một y tá đẩy cửa ra, lo lắng hỏi: “Bệnh nhân ơi, cô không sao chứ?”

Cố Thu mở to hai mắt, một tay vội nắm lấy y tá, gần như dùng toàn bộ sức lực: “Ba tôi, ba tôi không sao chứ!”

“Cô ơi!” Y tá bị nắm đến đau, liền vội đẩy Cố Thu ra: “Cô đừng kích động! Mẹ cô giờ đã không còn gì đáng ngại, chỉ cần qua thời kỳ nguy hiểm này sẽ không sao.”

Mẹ! Hai mắt Cố Thu đỏ lên, nhìn y tá, cô mở to miệng, muốn nói chuyện, nhưng không thốt nên câu nào cả.

Cô gỡ kim tiêm ra, vội chạy ra ngoài.

Y tá cản không được, chỉ đành đi theo sau.

Mẹ cô đang nằm im trên phòng chăm sóc đặc biệt, mà Cố Thu chỉ có thể đứng bên ngoài nhìn vào.

Nhìn thấy mẹ mình bị cạo sạch tóc, đeo nón bệnh nhân, hô hấp yếu ớt.

Cô vội che miệng, nhưng không thể che đi giọt nước mắt đang rơi không ngừng, toàn thân run lên ghê gớm.

“Tuy mẹ cô đã làm xong phẫu thuật, nhưng do vụ tai nạn này đã tổn hại nghiêm trọng đến thần kinh não bộ, cho nên chúng tôi không thể đảm bảo bao giờ mẹ cô có thể tỉnh dậy.” Bác sĩ đi qua nói với Cố Thu.

Cả người Cố Thu không còn sức sống, cô khuỷu người xuống, xém té, nhưng được người bên cạnh đỡ, bác sĩ bảo y tá đỡ cô về phòng bệnh: “Giờ sức khỏe cô không tốt, phòng chăm sóc đặc biệt cũng không thể tùy tiện vào được, cho nên cô nên cố gắng dưỡng bệnh.”

Toàn thân Cố Thu đã không còn sức lực, cô lại lần nữa được bác sĩ dìu về phòng bệnh.

Nhịn không được âm thanh khóc không thành tiếng của cô, dường như không còn sức, y tá rất đau lòng, nhẹ nhàng rời phòng bệnh, để cô yên tĩnh một lát.

Trên ti vi lại vọng ra âm thanh lạnh lùng của phát thanh viên: “Hôm qua, cố người ở bệnh viện Tỉnh Lập chụp được hình ảnh của vợ Tổng Tài tập đoàn Thời Phòng Cổ Thu, đã có tranh chấp với em trai tổng tài, nghe ngờ là có con với em trai tổng tài, anh hậu Thẩm Giai Vân cũng có mặt tại đó.”

Cổ Thu nghe trên đó, nước mắt rơi hướng nhìn lên màn hình, chỉ thấy trên đó, không biết ai đã ghi hình lại cuộc tranh chấp hôm đó, cuối cùng còn có hình của Thẩm Giai Vân té xuống cầu thang.

Trong đầu ù ù, cô ngơ ngơ nhìn lên ti vi, bên tai vọng lại tiếng bước chân, cô nghiêng đầu thì thấy Thời Phong Thụy đang nổi giận xông vào, nắm lấy cổ cô.

Cô bị đè chặt trên giường, không thở được, tại cô dần dần phục hồi thính lực, cô nghe thấy bên tai cô là âm thanh độc địa của Thời Phong Thụy: “Đều tại con tiện nhân cô!”

Dường như tỉnh lại, cô liều mình chống trả, dùng hết sức đập vào tay của Thời Phong Thụy.

“Ai cho cô làm càn bên ngoài!” Thời Phong Thụy hoàn toàn mất đi hình ảnh nho nhã thanh lịch thương thấy, giờ đây như một con dã thú.

46. Chương 46

Cổ Thu bị bóp cổ đến không thấy gì trước mắt cả, cô mở miệng ra nhưng không thể thở được.

Thời Phong Thụy nhìn sắc mặt Cổ Thu dần dần đổi sang màu trắng, cuối cùng cũng từ từ bỏ tay khỏi cổ cô, ngồi bên giường thở mạnh.

Chuông điện thoại teng lên, Thời Phong Thụy nuốt cơn giận, cầm điện thoại đi đến bên cửa sổ, để điện thoại trên tay.

“Chủ tịch, không hay rồi, vì chuyện lần này, cổ phiếu của chúng ta rớt giá mạnh, các phóng viên đang chặn đầy trước cổng.”

Thời Phong Thụy sắc mặt càng lạnh lùng hơn, đầu quay lại liếc Cổ Thu, âm thanh đầy sự uy hiếp: “Tôi đi ra một lát, cô ở đó mà đợi đi!”

Quay đầu nhìn Cổ Thu còn đang thất thần ngồi đó, cắn răng mà rời đi.

Cánh cửa phòng lại bị đóng lại cái bùm, cả phòng lại lần nữa trở nên yên tĩnh.

Điện thoại lại rung lên, Cố Thu nhìn một hồi, là từ nhà tang lễ gọi đến: “Xin hỏi cô có phải con gái của Cố Trường Thanh không? Tang lễ của cha cô, tình khi nào tổ chức? Theo quy định, di thể phải...”

“Ngày mai.” Cổ hợm Cố Thu cứng lại nói không nên lời: “Ngày mai tôi sẽ đi xử lý.”

Bên đó nói thêm vài câu an ủi, rồi tắt máy.

Cố Thu nằm trên giường, đôi mắt mở to, muốn khóc, nhưng nước mắt đã cạn khô.

Cô lặng lẽ bò dậy, run run mặc đồ vào, từng bước đi xuống lầu.

Thân thể cô quá suy nhược, cả người run lạch bạch trong cơn gió lạnh, cô khó khăn lắm mới đến bên đường, sắc mặt đã bị lạnh đến tái xanh.

Gọi một chiếc xem đi thẳng đến nhà tang lễ.

Nhà tang lễ cách thành phố rất xa, đợi đến khi đến nhà tang lễ, toàn thân Cố Thu đã bị đông cứng.

Cô quay đầu nhìn cánh cửa lớn của nhà tang lễ, xuống xe, nước mắt lại chảy dài xuống.

Người của nhà tang lễ đã biết nguyên nhân cô đến, đưa cô đến phòng xác.

Mở một hòm ra, thấy ba mình Cố Trường Thanh đang nằm trong đó, đôi mắt nhắm lại, nếu không phải vết máu trước ngực và đầu u lên, cô còn tưởng rằng ba cô đang ngủ.

“Cô bé, đừng đứng đây quá lâu, sẽ bị bệnh đó.” Nhân viên làm việc ở đó có lòng tốt nhắc nhở, sau đó quay người đi.

Dưới ánh đèn trắng đó, Cố Thu cúi đầu nhìn di thể của ba, nước mắt rơi không ngừng.

Cô từ từ quỳ xuống, kéo tay của ba, nhưng tay ba giờ đã đông cứng, lạnh xé tim can cô.

“Ba ơi, bao lâu rồi chúng ta mới được gặp một lần, sao ba lại đi như thế? Ba có thể mở mắt nhìn con thêm lần nữa không? Xin ba đấy, không có ba, sao con sống nổi?”

Âm thanh cô yên lặng trước thi thể đã đông cứng đó rất lâu, đến nỗi khàn khàn cả hợm, mắt lơ mơ không

nhìn rõ, cô nhẹ nhàng sờ lên mặt ba cô, thở ra hơi lạnh.

Cô ngậy ra đó nhìn ba mình, trèo lên cổ quan tài, nằm bên cạnh ba, nhắm mắt: “Ba ơi, con thật muốn rời khỏi thế giới này, nhưng giờ con không thể đi, vì mẹ vẫn còn, con còn phải chăm sóc cho mẹ thật tốt.”

(Lời dịch giả: đọc đoạn này không kiềm được nước mắt, các truyện khác nữ chính được bảo vệ, ít nhất có cha mẹ, có nam chính, có cô bạn thân gì đó, con Cố Thu chỉ có một mình, chỉ biết khóc và sống trong nước mắt, bao giờ mới hết ngược.__Hai li – App inovel)

Cô nằm trên giường đã đóng băng, sờ vào ngực đã không còn nhịp tim của ba mình, hít thở sâu.

“Ba đi rồi, con cũng mất rồi, người đàn ông con yêu hận con, mà người con gả vốn không yêu con, mẹ thì chưa rõ sống chết.” Cố Thu tự nói chuyện: “con nên làm sao để đối diện với cuộc sống sau này của mình, ba ơi, có phải con không nên sống trên đời này không?”

Nhưng đáp án câu hỏi này, không một ai có thể trả lời cho cô.

47. Chương 47

Tang lễ được cử hành vào lúc 10h sáng ngày thứ hai.

Cố Thu im lặng ngồi trước linh đường, cứ nhìn vào di ảnh của ba cô treo trên tường, nhìn với vẻ vô cùng thân thương hiểu kính.

Cô quỳ dưới đất, cúi thấp mắt mình, tay ôm bộ áo vest ba mặc lần cuối.

Vì cha cô cũng được coi là người có tiếng trong giới doanh nghiệp, nên những người đến đây nhiều vô kể, đón tiếp không kịp.

Lúc 10h hơn, vô số những ông chủ từng làm ăn với ba cô, vẫn cứ tiếp tục đến viếng thăm.

Không một ai có thể giúp Cố Thu, giờ chỉ có mình cô một mình đảm đương tất cả.

“Chia buồn, đối với tang lễ của cha con chúng ta đều vô cùng buồn.”

Người đến bắt tay với Cố Thu không ngừng nghỉ, cứ nhẹ nhàng an ủi.

Mấy ngày nay đều là mình cô một mình gánh hết mọi việc, cái cảm giác như người đã chết từ lâu, đột

nhien giờ đây khi nhìn thấy vô số người nối tiếp đến viếng thăm, Cố Thu cuối cùng cũng cảm nhận được hơi thở của mình_một người còn sống.

Cô cứ ở đó, bắt tay từng người, có muốn khóc cũng khóc không được.

Đột nhiên, trong tầm mắt cô, có một người mang đôi giày da từ từ đứng trước mặt mình.

Cố Thu đưa tay ra, cứng đơ tại chỗ.

Cô nuốt nước bọt, đầu cứng đơ ngược lên nhìn người đứng trước mặt đó.

Thời Thiếu Tu mặc một bộ đồ tây đen, bên trong mặc một chiếc áo sơ mi đen, đeo cà vạt đen, cả người như đi từ trong bóng đen ra.

Mà bên cạnh là Thẩm Giai Vân, đang khoác vai anh, góc trán nổi vết bầm, có thể thấy hôm đó té không nhẹ.

Nhìn thấy mặt Cố Thu, trong phút chốc, Thẩm Giai Vân dường như có chút sợ, cô lùi về một bước, nấp sau lưng của Thời Thiếu Tu, nhìn bộ dạng như đang sợ.

Thời Thiếu Tu xoa đầu của Thẩm Giai Vân, bảo vệ cô phía sau: “Tôi đến thăm bác trai.”

Một tiếng bác trai, khiến Cố Thu mơ màng nhớ về khi đó, cô nhớ đến cảnh anh vô cùng lịch sự cúi đầu cung kính cười chào gọi ba cô một tiếng bác trai, mà ba cô thì rất vui mừng vỗ vai anh, kéo anh vào phòng khách uống vài ly trà.

Cô ngây người nhìn gương mặt không chút tình cảm của Thời Thiếu Tu, trong lòng quạnh đau.

“Sao, không hoan nghênh tôi vào sao?” Thời Thiếu Tu thấy cô không nói gì, điềm đạm hỏi.

Cố Thu hoàn hồn lại, liền vội lùi một bước, cúi người nhẹ: “Mời”

Thời Thiếu Tu móc miệng lên, chỉnh lại quần áo, hướng vào trong, không quay đầu nhìn.

Thẩm Giai Vân vẫn cứ khoác lấy tay anh, vội đi ngang qua Cố Thu, trong mắt nở một cái cười lạnh lẽo, nhưng vẫn bị Cố Thu phát hiện.

Cô ngây người ra, trong lòng có cảm giác kỳ lạ.

Đội hai người cúng bái xong, Cố Thu còn cúi thấp đầu tiếp khách, do vừa mới sẩy thai, rõ là không đủ sức, nhìn có vẻ suy nhược.

“Thời Phong Thụy bận thật đấy, thời gian lâu vậy mà không đến giúp cô một tay.” Thời Thiếu Tu điềm đạm nói một câu.

Cố Thu né mắt nhìn chỗ khác, không tính toán với anh, nhẹ gật đầu: “Cảm ơn quan tâm.”

Nhưng trong mắt của Thời Thiếu Tu dường như có ý khác, nhưng bị Thẩm Giai Vân tinh ý biết được, cô có chút không vui, đột nhiên che trán lại, đau khổ nói: “Thiếu Tu, em đau đầu, bị gì vậy ta?”

Thời Thiếu Tu liền vội cúi người, nhẹ nhàng sờ trán của cô ta, lo lắng nói: “Bác sĩ nói không bị chấn thương đầu hay là mai chúng ta đi kiểm tra lần nữa.?”

Thẩm Giai Vân dựa vào lòng của Thời Thiếu Tu, ra vẻ yếu đuối: “Nhưng giờ đầu em đau lắm.”

48. Chương 48

Lúc này Thời Thiếu Tu cũng không nhìn Cố Thu thêm nữa, ôm lấy Thẩm Giai Vân, quay người rời khỏi linh đường: “Anh dẫn em về, thời gian này cũng đừng đến phim trường nữa.”

Âm thanh ấy dần xa cửa lễ tang.

Cố Thu nhìn hai người đó rời khỏi, lại cúi đầu xuống.

Điện thoại reng lên, Cố Thu phản ứng lại, cầm điện thoại lên, nhìn thấy số điện thoại lạ, nghi hoặc nhận điện thoại.

“Chào cô, đây là phòng pháp vụ của tập đoàn Cố Thị, chúng tôi rất lấy làm tiếc về việc của ba cô, nên đặc biệt thông báo cho cô, mời cô ký hiệp nghị liên quan đến thừa kế tài sản.” Bên đó truyền đến một giọng nói đầy tính nghi thức, khiến Cố Thu ngây người ra.

“Được, được rồi.” Cố Thu hơi cứng giọng, mắt khẽ đỏ lên: “Nhưng mẹ tôi vẫn còn sống, theo lý mà nói, không đến lượt tôi thừa kế?”

“Chúng tôi đã hỏi bác sĩ phụ trách bệnh viện, bọn họ đã trả lời rằng, mẹ cô hiện trạng đã là người thực vật, hiện tại chúng tôi vốn không có biện pháp xác nhận rằng mẹ cô có khả năng thừa kế tài sản không?”

Trong lòng Cố Thu đau nhói, cô che ngực mình lại, cảm thấy thở không nổi.

“Cô Cố?” Bên đó lại vang lên một âm thanh nghi hoặc: “Cô Cố Thu còn đó không?”

“Được.” Cố Thu hít thở sâu, cổ đờ nén âm thanh run rẩy của mình: “Tôi biết rồi, sáng mai tôi sẽ đi một chuyến.”

Bên đó không nói gì, tắt điện thoại.

Cố Thu hai tay run run, nhìn điện thoại, thần thờ ngồi xuống đất.

Đợi đến khi mọi người rời khỏi, ở linh đường, chỉ còn lại mình cô Cố Thu.

Nhân viên làm bên tang lễ đi lên phía trước, nhẹ nhàng vỗ vai của Cố Thu, nhỏ tiếng nói: “Thi thể không được để quá lâu, có thể bắt đầu hỏa thiêu không? “

Phản ứng Cố Thu chậm lại rất nhiều, ngẩng ngơ hồi lâu mới đứng dậy, đến trước nhân viên cúi đầu, nói lời cảm ơn.

Nhân viên đưa ra ký hiệu tay “mời”, dẫn cô đến phòng thiêu.

Trong phòng thiêu, còn có những tiếng kêu ai oán khác, nơi đây, chắc là gần với địa ngục nhất.

Cố Thu nhin không được rơi nước mắt, nhìn di thể của cha bị người khác bỏ lên giàn thiêu, cô không khống chế được mình xông lên phía trước.

Nhân viên ở đó vội vã lên phía trước cản cô lại, bắt lực nói: “Theo truyền thống của chúng ta, nước mắt người sống không được rơi trên thi thể người đã mất, xin nín bi ai.”

Cố Thu bị người khác giữ tay lại, cô liều mạng xông lên phía trước, khóc lớn tiếng: “Tôi xin ông! Cho tôi nhìn thêm lần nữa nhé! Chỉ một lần!”

Đây là lần cuối cùng cô nhìn thấy mặt ba cô, từ nay về sau, trên thế giới này, sẽ không nhìn thấy mặt ba cô lần nữa.

Cô khóc đến người mềm nhũn cúi xuống đất, trơ mắt nhìn ba mình bị người khác đẩy vào trong lò lửa.

Cô ngã xuống, cúi thấp đầu, nước mắt rơi.

Từ trong nhà tang lễ đi ra, tay Cố Thu cứ ôm lấy hài cốt của cha, dựa vào hành lang gỗ đi ra, ánh mắt cô thất thần, nước mắt cứ rơi mãi.

Chỉ có một người ở tang lễ, không có ai để dựa vào, nhìn bộ dạng lúc này của Cố Thu, khiến người xung quanh ai cũng đồng cảm.

“Một phần ở bên này.” Nhân viên có lòng tốt nhắc nhở.

Cố Thu không nói gì, đi theo nhân viên.

Sáng ngày thứ hai, cô đã hẹn sẵn với luật sư Lưu bên bộ pháp vụ, đúng 9h, cô đã đến cửa lớn của tập đoàn Cố Thị.

49. Chương 49

Khi lần nữa về tới Cố Thị, nhìn thấy luật sư Lưu đang đứng trước cửa chờ, mặc một chiếc đầm đen, cứ đứng im đợi cô.

Vừa nhìn thấy cô, Luật sư lưu đã đi lên phía trước, đưa tay chào Cố Thu: “Lâu rồi chúng ta không gặp nhau.”

“Đúng vậy, đã lâu không gặp, chị Lưu.” Cố Thu cười nhẹ, mặt cô nhợt nhạt giọng khàn khàn.

“Vào trước đi.” Luật sư Lưu thở dài, kéo cô vào trong: “Vì chủ tịch đột ngột qua đời, bộ phận pháp vụ chúng tôi có quá nhiều việc để xử lý, hoàn toàn không thể đến thăm chủ tịch, mong cô thông cảm.”

Bao nhiêu năm nay đều là cô một mình chịu sự giày vò đau khổ, cho đến lúc cha mất cũng không ai bên cạnh, giờ thấy chị Lưu, đột nhiên cảm thấy vô cùng thân thiết.

“Không sao, tôi biết mọi người đều bận.” Cố Thu vỗ vai luật sư Lưu, cùng cô ta vào thang máy.

Luật sư Lưu vốn không dẫn cô đến phòng pháp vụ trước, mà dẫn cô đến phòng làm việc của chủ tịch.

Vừa vào trong phòng, đã thấy tấm bảng có ba chữ “Cố Trường Thanh” đang để im trên bàn, bên trái của bàn, còn để một ly trà, trên ghế còn để một cái áo khoác.

Cảm giác đó, giống như cha cô chưa từng rời khỏi.

“Mọi người đều cảm thấy nên đợi cô qua đây thu dọn di vật của chủ tịch, cho nên, cứ giữ nguyên hình dạng lúc chủ tịch rời khỏi văn phòng ngày hôm đó.”

Cố Thu nhẹ cúi đầu nói tiếng cảm ơn, quay đầu nhìn toàn bộ văn phòng.

Trên văn phòng làm việc còn để hình của gia đình ba người cô, nụ cười của ba người ấy rực rỡ như thế, Cố Thu nhẹ cười, cầm tấm hình lên, cô có thể hình dung được, hình dáng ấm áp của ba cô khi cầm tấm hình này.

Luật sư Lưu nhìn Cố Thu cứ tình thâm như thế, không dám quấy rầy, quay người lặng lẽ rời đi.

.....

“Thời tổng, tin tức hôm nay nhận được, Cố Thu đã về tập đoàn Cố Thị, đã kế thừa toàn bộ tài sản Cố Gia.”

Trong văn phòng tổng tài, Thời Phong Thụy nhẹ nhàng bỏ điện thoại xuống, chớp mắt miệng móm lên cười thanh lạnh, hắt sờ miệng mình, rồi tự nói: “Không tệ.”

Cánh cửa văn phòng bỗng mở ra có người xông vào, chỉ nghe bên ngoài có tiếng hét hoảng hốt: “Tổng tài, thực sự xin lỗi, tôi không ngăn được cô ta!”

Một bóng người cứ loạng choạng xông vào văn phòng, rồi đột nhiên quỵ xuống nền nhà.

Thời Phong Thụy cúi đầu nhìn cô ta, nhẹ nhàng cười, hất tay bảo mọi người đi ra ngoài.

Từ từ đứng trước mặt người đó, nhưng không nói câu gì.

Người đó toàn thân run rẩy, mặt trắng bệch, một tay ôm lấy chân của Thời Phong Thụy, run rẩy nói: “Thời Phong Thụy, tôi xin anh, cho tôi một chút, một chút là được.!”

Thời Phong Thụy nhẹ cười, từ từ nhấc chân lên, rút chân mình ra, đột nhiên một chân đạp tay cô, rồi từ trên cao nhìn xuống cô: “Thẩm Giai Vân, cô cuối cùng đã tới cầu xin tôi? Tôi thấy gần đây cô nhịn giỏi thật.”

Thẩm Giai Vân đã sắp chịu không nổi, mồ hôi rơi đầu trên trán, cô hoàn toàn không còn chút đáng vẻ hà quang oai nghiêm của ảnh hậu, giống như một tên ăn mày.

Cô đau đến nước mắt ứa ra, chỉ đành bò dưới đất, ôm chặt lấy giày của Thời Phong Thụy, gân trán nổi cả lên: “Thời Phong Thụy, tôi cầu xin anh, anh bảo tôi làm gì cũng được, tôi xin anh!”

Thời Phong Thụy nhịn không được cười lớn, hắt từ từ cúi người xuống, đưa tay nắm lấy tóc của Thẩm Giai Vân, ép cô ngẩng đầu lên, chớp hai mắt: “Nếu cô lúc nào cũng ngoan như thế, sao tôi lại có thể trừng phạt cô chứ?”

50. Chương 50

Thẩm Giai Vân toàn thân khó chịu, có chút sợ hãi, miệng cô mở to thở mạnh, nhưng hơi thở rất bất ổn.

“Vậy đi.” Thời Phong Thụy đột nhiên trở nên nhẹ giọng: “Giúp tôi làm việc này, tôi sẽ cho cô một phần, để cô giảm đau, sau khi xong việc, tôi sẽ bán nó với giá thấp cho cô, sao?”

Hắn đột nhiên tiến đến bên tai Thẩm Giai Vân, nhẹ tiếng nói: “Cô giết Cố Thu cho tôi, nếu cô ta chết, cái gì tôi cũng có thể cho cô.”

Thẩm Giai Vân đã hoàn toàn mất ý thức, vốn không thể nghĩ được gì, gật đầu liên tục.

Thời Phong Thụy rút khăn tay ra lau tay rồi ném xuống đất, từ trong két sắt chỗ làm việc, lấy ra một túi nhỏ, ném trước mặt Thẩm Giai Vân.

Thẩm Giai Vân đã không còn chú ý đến hình tượng, giống con chó vậy bò qua đó, nhặt tui đó lên, bò dưới đất, móc ra một thứ bột, bỏ lên mũi ngửi rồi hít thứ đó vào.

Thời Phong Thụy nghiêng đầu, dựa vào bàn làm việc, miệng móc lên.

Cho đến khi Thẩm Giai Vân mê man, cả người nằm trườn dưới đất, Thời Phong Thụy mới đứng dậy, ngồi xuống ghế sofa bên cạnh của Thẩm Giai Vân.

“Những lời tôi vừa nói với cô, cô nhớ chưa?” Thời Phong Thụy uống ly cà phê, cúi đầu nhìn Thẩm Giai Vân đang nằm kế chân mình.

“Nhớ, nhớ rồi.” Thẩm Giai Vân cúi đầu, âm thanh hơi nghẹn lại, sắc mặt trắng ra, thở gấp.

“Cô phải làm cho tốt đó.” Thời Phong Thụy đưa tay ra chỉ vào đỉnh đầu cô: “Máy quay quay cận mặt cô đó, nhìn vô cùng rõ ràng, cô nên cẩn thận tí.”

Thẩm Giai Vân đôi mắt đỏ ngầu, cô ngẩng đầu lên, mắt nhìn phẫn nộ: “Thời Phong Thụy! Người thật vô liêm sỉ! Lúc đầu nếu không phải người ép ta, sao ta lại....”

Thời Phong Thụy cười một tiếng, sờ mũi: “Vậy thật xin lỗi.” Hắn chỉ vào tủ bảo hiểm: “Thứ trong tủ này đủ cho cô sử dụng vài năm, còn có thể cho cô hay không, còn phải xem biểu hiện của cô.”

Thẩm Giai Vân mắt đầy sự phẫn nộ, nhưng cô biết, cô vốn không có cách chống lại Thời Phong Thụy, cô dựa lưng vào ghế sofa, từ dưới đất đứng lên, đôi chân còn run: “Khi tôi làm đúng theo lời anh nói, thì cũng

xin anh, làm đúng hẹn ước.”

Thời Phong Thụy nhún vai, cười rồi từ trên bàn lấy cái điều khiển mở ti vi lên.

“Hôm nay, Tập đoàn Cổ Thị mở cuộc họp báo, con gái của chủ tịch tiền nhiệm của tập đoàn Cổ Thị Cổ Thu, đã ký hợp đồng chính thức, chính thức trở thành chủ tịch mới của tập đoàn Cổ Thị.”

Thời Phong Thụy nhìn Thẩm Giai Vân, thấy Thẩm Giai Vân cũng đang xem tin tức, cười nói: “Thấy chưa? Giúp tôi đạt được Cổ Thị, đối với cô có lợi chứ không có hại, Thời Thiếu Tu của cô sẽ không yêu Cổ Thu nữa, còn tôi, cũng thuận lợi lấy được mọi thứ của Cổ Gia, nhất cử lưỡng tiện.”

Thẩm Giai Vân nhắm đôi mắt lại, nắm chặt tay thành nắm đấm, hô hấp cuối cùng đã trở lại bình thường,,: “Được, tôi biết rồi, vài ngày nữa tôi sẽ ra tay.”

Thời Phong Thụy dựa vào ghế sofa, đưa tay kiểu “mời”.

Thẩm Giai Vân cầm lấy túi màu trắng dưới đất lên, cho lại vào túi xách, rồi quay đầu đi, cô cúi mắt nhìn xuống, không thể nhìn thấy bất kỳ biểu hiện gì của cô.

Thời Phong Thụy ngồi im trên ghế, nhìn gương mặt hơi trắng nhợt của Cổ Thu trên màn hình ti vi, nhẹ lắc đầu, cười khê: “Cổ Thu, cô không thể cứ không nghe lời như thế, nếu không nghe lời, cô biết thủ đoạn của tôi ra sao mà đúng không?”

Cổ Thu đang ngồi trước bàn buổi công bố để ký hợp đồng, toàn thân run lên, cô che ngực mình, luôn có cảm giác, trong lồng không yên.

51. Chương 51

Sau khi kết thúc mọi chuyện, một mình Cổ Thu quay lại bệnh viện, áp thấp khiến toàn bộ nhiệt độ ở trong thành xuống thấp rất lạnh.

Đã vật vả và lao lực suốt mấy ngày liền, khiến cô không còn sức, ngồi trước giường bệnh của mẹ, nhìn màn hình băng điện tim mẹ đang chảy liên tục, trong lòng cô không biết nên vui hay nên buồn.

Cô kéo lấy tay mẹ, nhìn vết thương trên tay bà, hít một hơi sâu, rồi khước môi cố gượng cười: “Mẹ, con đã giải quyết xong mọi thứ, giờ chỉ đợi mẹ tỉnh dậy.”

Cô nhẹ nhàng sờ tay mẹ mình, nhìn bàn tay mẹ có vô số cái ống nhỏ, trong lòng vô cùng khó chịu, mắt cô đã khóc đến sưng lên, nhưng vẫn không kiềm được nước mắt rơi: “Mẹ, Con có thể không cần bất cứ gì, con không quan tâm đến gì nữa hết, con chỉ mong mẹ tỉnh dậy.”

Cô cúi thấp đầu, âm thanh đầy thành khẩn cầu xin và run rẩy: “Con chỉ có người thân duy nhất là mẹ.” Trước mắt khiến mọi thứ mờ đi: “Mẹ, Nếu lần này mẹ gắng gượng không nổi, con cũng không tiếp tục kiên trì nữa, cả nhà ba người chúng ta sẽ đoàn tụ phía dưới, được không?”

Nhưng mẹ cô nằm trên giường không chút phản ứng, chỉ có nhìn lòng ngực đang thở mới biết bà còn sống.

Nhớ lại những hồi ức ngọt ngào, trong lòng Cố Thu thấy chu chát, cô cúi thấp đầu, thất thần.

Điện thoại cô lại sáng lên, cô cúi đầu nhìn, là bảo mẫu của Cố Gia gọi, nghe điện thoại, âm thanh cô lộ rõ sự yếu ớt: “Alo, dì Lý.”

“Cô ơi, cô còn nhớ tôi không, giờ hai người đó đều xảy ra chuyện, di vật của ông phải xử lý như thế nào? Hay là cô về nhà một chuyến? Thuận tiện lấy cho phụ nhân ít đồ?”

“Được.” Cố Thu không suy nghĩ, liền nhận lời ngay: “Chút nữa tôi về.”

Âm thanh dì Lý kèm theo tiếng khóc, người già mà, ở với nhà Cố Gia gần mấy chục năm, giờ tuổi đã cao, đã có tình cảm với Cố Gia, chuyện đột nhiên xảy ra như thế, khiến người già cũng có chút chịu không nổi.

“Tiểu thư, hôm nay tôi gọi điện thoại cho cô, tôi muốn nói với cô tôi xin thôi việc, tôi đã già, giờ ông và bà cũng xảy ra chuyện, tôi ở trong nhà thấy đau khổ quá, tôi muốn, về quê nhà.” Giọng dì Lý kèm theo tiếng khóc nức, người dường như lại già đi một ít.

Trong lòng Cố Thu thấy chua xót, thở dài, nước mắt rơi trên khóe mắt: “Con biết rồi, đợi con về, chúng ta ngồi ăn bữa cơm nhé.”

“Ôi, tốt quá, vậy tôi đợi cô hai.”

Nói xong, dì Lý tắt điện thoại.

Cố Thu đứng dậy, hôn lên trán mẹ, rồi quay người đi ra.

Mấy ngày liền không ngủ không nghỉ, Cố Thu vừa đi hai bước, xém tí đã té xuống đất, cũng may đỡ được thành cửa, mới có thể đứng vững.

Cô nhẹ nhàng ấn nguyệt thái dương, chỉnh lại bộ đồ, rời khỏi phòng bệnh.

Nhưng cô không thấy, Thời Thiếu Tu đã đứng ở một góc tối trước lan can, im lặng nhìn cô.

(Lời dịch giả: Hai anh chị cứ yêu nhau như thế làm người khác đau lòng quá, yêu nhau lắm cần nhau đau mà_Hai li- app inovel)

Gọi một chiếc xe, đứng trước cửa biệt thự yên tĩnh nhà họ Cố, đã trải qua mấy chục năm tuổi kia, đã có chút cũ kĩ.

Cố Thu thở dài, nắm lấy tay áo kéo kéo, rồi đi vào trong.

Bên trong đèn vẫn sáng, còn chưa vào trong phòng, đã ngửi thấy mùi đồ ăn nhẹ nhẹ.

52. Chương 52

Cô lại ngây người đa, mùi vị này, là mùi vị mà cô yêu thích nhất từ nhỏ đến lớn.

Quay đầu qua bên cạnh, chính là bên cạnh không xa nhà cô mấy, biệt thự của Thời Thiếu Tu cũng ở đó.

Đó từng là ngôi nhà chung của cô và Thời Thiếu Tu, nơi đó đầy ký ức ngọt ngào của hai người.

Cô nắm đến đỏ cả tay, ấn chuông cửa biệt thự Cố Gia.

Trong nhà vang lên tiếng bước chân, sau đó, một âm thanh của người già đầy quen thuộc từ nhà vọng ra: “Ai vậy?”

“Dì Lý, là con.” Cố Thu đứng trước cửa, nhẹ nhàng nói.

Gió lạnh thổi xào xạc, cô nắm chặt lấy áo mình, bắt đầu nghẹt mũi.

Cửa nhanh chóng được mở ra, một cơn gió lạnh tràn vào nhà, một khuôn mặt đã già đầy nét mệt mỏi, đứng dưới sảnh đèn, mặt đầy cung kính: “Cô hai, lâu rồi không gặp.”

“Đúng vậy, lâu rồi không gặp, dì Lý.” Cố Thu đi lên trước, ôm dì Lý.

“Mau vào đi, bên ngoài lạnh lắm.” Dì Lý kéo tay Cố Thu, dẫn Cố Thu vào trong nhà.

Trong biệt thự rộng lớn, lúc này vô cùng trống rỗng, trong nhà chỉ còn mỗi mình Dì Lý, dù trang trí sang trọng như thế nào, nhưng cũng không có chút sức sống sinh khí nào.

Đèn ngoài phòng khác vẫn sáng, mùi vị quen thuộc của thức ăn xông tới mũi.

“Cô hai, đói bụng chưa? Mau ăn cơm thôi.” Dì Lý dẫn Cố Thu vào trong nhà ăn, đứng cạnh bàn.

Ngồi xuống, Cố Thu nhìn xung quanh, có chút hiếu lý: “Dì Lý ơi, những người khác đâu rồi? Sao chỉ có mình dì?”

Dì Lý nghe thế, mắt đỏ hoe, nhìn không được lấy tay áo lau nước mắt, lắc đầu: “Mấy nay gia cảnh nhà ta có chút giảm sút, ông cũng nhìn ăn nhìn mặc, nghĩ rằng cũng không dùng đến họ, cho nên đều đã nghỉ việc, ông niệm tình tôi cô độc một mình, cho nên mới nói giữ tôi lại, nếu không, tôi có lẽ cũng đi rồi.

Cố Thu khẽ ngáy người, bất ngờ nhăn trán: “Mấy năm nay nhà ta không phải hợp tác với nhà họ Thời sao? Chẳng lẽ nhà họ Thời không thực hiện lời hứa của họ.”

Dì Lý lại thở dài, múc chén cơm cho Cố Thu, để trên bàn: “Sao tôi biết được, chỉ biết mấy năm nay, ông và bà càng ngày càng tiêu tụy, cả ngày mặt đau khổ buồn rầu.”

Cánh tay Cố Thu nắm lấy quần áo trước ngực, trong lòng lại đau, đúng, Thời Phong Thụy sao có thể đối tốt với Cố Gia? Anh ta nói nhiều điều kiện như thế, chỉ là muốn lấy lòng của cha.

Nhưng thực ra, hợp tác với Thời Gia, e rằng sẽ khiến Cố Gia càng ngày càng kiệt quệ.

Chính trong sáng nay lúc Cố Thu tiến hành nghi thức ký kết, những cổ phiếu được định giá, dường như bị trượt dốc rất mạnh.

Thì ra Thời Phong Thụy luôn không coi Cố Gia là gì cả.

Cô cầm đũa lên, ăn miếng nhỏ.

Dì Lý thấy bộ dạng của Cố Thu như thế, trên mặt đã già kia bỗng nở một nụ cười ấm áp, giống như đang nhìn con của mình vậy.

“Dì Lý, dì cũng ngồi xuống ăn đi, không cần đứng đó đâu.” Cố Thu ngẩng đầu, cố cười nhưng nụ cười đầy mệt mỏi: “Chúng ta là quan hệ gì chứ, dì giống như mẹ con vậy.”

Dì Lý hai mắt đỏ hoe, quay đầu đi lau nước mắt, cũng không từ chối, ngồi xuống, gắp thức ăn cho Cố Thu: “Ăn nhiều lên, sao ba năm không gặp rồi, con ốm đi nhiều thế, có phải đồ ăn nhà họ Thời không ngon không?”

Cố Thu không nói chuyện, cứ cúi đầu ăn, nhưng trong ngực có gì đó chặn lại, vô cùng khó chịu.

53. Chương 53

Cả nhà này đều có hơi và ký ức của cha mẹ cô, ăn cơm xong, Cố Thu muốn lên lầu coi thử.

Đẩy cửa vào phòng sách của bố, một mùi vị đầy quen thuộc của bố tràn về.

Phòng sách vẫn y như bộ dạng trước khi bố rời khỏi, chiếc đồng hồ trên bàn còn đó, còn kêu tí tách, trên bàn còn có cuốn sách đang coi dở, bên trong có kẹp một tấm hình hồi nhỏ của Cố Thu, một Cố Thu mặc bộ đồ thêu hoa, nhìn vô cùng đáng yêu.

Cố Thu ngồi xuống ghế mà cha hay ngồi, yên lặng nhìn tấm hình.

Bên phải còn có một chiếc kính của người già, nhìn có vẻ nhue đã dùng khá lâu.

Cố Thu hít một hơi, cảm giác ngực mình hơi thở nặng nề, đến khó thở.

“Cô hai, cô coi nên dọn dẹp di vật của ông làm sao, tôi không nỡ động tay vào, dù gì ông cũng đã không còn, nếu cứ để như vậy, đến lúc bà về, chắc là đau lòng lắm.”

Cố Thu ngẩng đầu nhìn về hướng dì Lý đang đứng, cười nhẹ: “Con biết rồi, con xem xú.”

“Ừ, được.” Dì Lý cúi người chuẩn bị đi, đột nhiên, bà quay người lại, nói với Cố Thu: “Đúng rồi, có một chuyện tôi nhất định phải nói, nhưng mong cô hai đừng trách tôi nhé.”

Cố Thu lại ngẩng đầu lần nữa, nhìn dì Lý.

“Ở trên phòng sách kệ sách thứ hai bên trái, có một phòng mật, đây là tôi có lần không thông qua sự đồng ý của ông mà tự ý đi vào, ông chưa từng một lần tức giận trách mắng ai lại trách mắng tôi rất nặng. Tôi nghĩ trong đó chắc có vật gì đó rất quan trọng.” Dì Lý cúi thấp đầu, mặt đầy áy náy.

Trong lòng của Cố Thu lạch lạch, cô đứng dậy, quay đầu nhìn tủ sách đằng sau.

Nghi ngờ nhìn Dì Lý, rồi hướng nhìn chỗ mà bà ấy vừa nói.

Mở cánh cửa lớn của tủ sách ra, trong đó có vô số sách, cô nhìn hoa cả mắt, chỉ đành quay đầu cầu cứu: “Dì Lý, dì qua đây mở giúp con.”

Dì Lý ngậy người ra, đột nhiên hất tay hoảng hốt: “Tôi không được đâu! Tôi không được làm thế, đó là

tôi bất cần phát hiện, tôi không thể lại...”

“Không sao.” Âm thanh Cố Thu thay đổi quay đầu nói: “Con không trách dì.”

Dì Lý có chút sợ hãi, nhìn Cố Thu một hồi lâu, cuối cùng thở dài, đi lên phía trước, lấy hết đồng sách ra, rồi cánh cửa hiện ra trước mặt Cố Thu.

Cái cửa bí mật mà dì Lý nói, là một tủ bảo hiểm.

Cố Thu nhìn tủ bảo hiểm đang có mặt mã kia, nhấn mào, cô suy nghĩ một hồi, đi lên trước, vặn thử.

Nhưng cô thử mấy lần mặt khóa, sinh nhật ba, sinh nhật mẹ hay là sinh nhật mình, đều không đúng, trong lòng có chút kỳ lạ, tủ bảo hiểm này, mặt khóa sẽ là gì nhỉ?”

Cô nhấn mào, hướng nhìn dì Lý: “Bà có thấy ba tôi từ trong đó lấy ra thứ gì không?”

Dì Lý lắc đầu: “Lúc đó ông rất cảnh giác, tôi vừa mở cửa, ông đã quay lại, đưa tay đóng cửa lại, lúc đó tôi sợ lắm, cho nên nhanh chóng chạy ra ngoài.”

Cố Thu gạt đầu, ngồi trên ghế, nhắm mắt lại.

Dì Lý nhìn tâm trạng Cố Thu không tốt, không dám làm phiền, từ từ lui ra ngoài, đóng cửa lại.

Cố Thu quay đầu lại, cứ nhìn tủ bảo hiểm đó mãi, tủ này thật là quá lạ.

Mặt khóa tủ bảo hiểm của ba, thường là sinh nhật của người nhà mình, cơ bản đều sẽ không sai, nhưng tủ này, bất luận thử thế nào, cũng không đúng.

54. Chương 54

6954. Cố Thu vô cùng sốt ruột, cô cúi người lúc tìm ngăn kéo trong phòng sách của ba.

Ngăn kéo trong tủ ba đầy hợp đồng, có những cái chưa kì, chắc là mới đem qua gần đây.

Cố Thu từ lấy đồng hợp đồng trong đó ra, xem từng cái một.

Đột nhiên, cô nhìn thấy có bản hợp đồng được in lại, cô nhấn mặt lại.

Hợp đồng này, là hợp đồng cho thuê nhà với Thời Phong Thụy, đem toàn bộ nhà kho bao gồm cái cửa tàu dưới danh nghĩa của Cố Gia, toàn bộ cho Thời Gia thuê.

Mà Tập đoàn Thời Phòng dưới danh nghĩa là một công ty kỹ thuật gia công, trả tiền thuê cho nhà họ Cố.

Rõ ràng chỉ là một công ty gia công kỹ thuật, sao lại cần nhiều kho chứa như thế? Đây rõ ràng là một công ty nhỏ đến nghe cô cũng chưa từng nghe nói.

Trong đầu Cố Thu như nghĩ ra gì đó, cô đứng dậy đi về hướng tủ bảo hiểm, rồi vặn mặt khóa trên tủ là ngày ghi trên hợp đồng.

Đột nhiên, kết một tiếng, lòng của Cố Thu dựng đứng cả lên.

Chỉ là vô tình thử thôi nhưng đột nhiên phát hiện ra vấn đề của tủ bảo hiểm này, chẳng lẽ, hợp đồng này có vấn đề gì đó?

Cô hít một hơi sâu, phát hiện tay mình đang run, mở cửa tủ bảo hiểm ra, nhìn vào bên trong.

Chỉ thấy trong tủ bảo hiểm, để vài lá thư, trên mỗi lá thư đều có ghi một ngày, sờ tay vào đó, phát hiện bên trong có gì đó cứng cứng.

Hiếu kỳ mở một lá thư ra, chỉ thấy trên trogn có đựng một USB.

Cố Thu nuốt nước bọt, ngừng thở, cô đột nhiên hiểu rõ, đây có thể là USB có liên quan đến Thời Phong Thụy, thậm chí là cả tập đoàn Thời Phong.

Hít một hơi thật sâu, Cố Thu chấn chỉnh lại tinh thần, cắm USB vào máy tính, mở máy tính lên.

Trong USB đó là đoạn ghi âm, tên File là Thời Nhất.

Cô mím chặt môi, mở đoạn ghi âm ra, chỉ nghe bên trong có âm thanh hơi khàn, hình như là đang đeo khẩu trang để nói chuyện.

Âm thanh của Thời Phong Thụy vang lên trước: “Bác trai, hôm nay con đến tìm bác, thực ra là có chút chuyện muốn nói với bác, con muốn cầu hôn con gái bác, không biết Cố Thu có đồng ý không?”

Âm thanh ba cô, rất lâu mới vang lên, nhưng lại là tiếng thở dài: “Nhưng Cố Thu không phải luôn ở bên Thời Thiếu Tu sao? Giờ Thời Thiếu Tu vào ngục rồi, cậu cảm thấy vậy có được không? Anh em các cậu...”

“Con luôn thích Cố Thu, chỉ là do em con thích, nên con không dám mở lời, con luôn dành sự ái mộ đối với Cố Thu.”

“Nhưng cậu phải bàn với con bé, chúng tôi không có cách quyết định thay cho Cố Thu.”

“Bác trai yên tâm, Cố Thu nhất định sẽ gả cho con.”

Nghe lời của Thời Phong Thụy, toàn thân của Cố Thu bất giác run lên, chân đổ mồ hôi lạnh cô biết, đây là nơi khởi nguồn cho mọi ác mộng của cô.

Cuộc ghi âm kết thúc, cả phòng lại im lặng.

Mắt Cố Thu đỏ hoe, cô cắn chặt răng, đến sắp chảy máu, cô thở gấp, éo mình bình tĩnh lại, mở file thứ Thời Thiếu Tu.

File vừa mở đã xuất hiện tiếng tranh chấp, là giọng của Thời Phong Thụy: “Bác trai, nếu bác còn tiếp tục như vậy, con cũng không thể tiếp tục hợp tác với bác.”

Có thể nghe thấy âm thanh tức giận thở mạnh của Cố Trường Thanh, ông nói: “Người có biết người nói gì không! Giờ công ty ta đang chi viện cho công ty người, giờ người lại muốn quay lại cắn ta sao?”

55. Chương 55

“Nếu người không muốn tiếp tục hợp tác, người phải đền gấp 10 lần tiền vi phạm hợp đồng.” Một âm thanh vang lên, chắc là luật sư.

Thời Phong Thụy nở một nụ cười, khuôn mặt tỉnh bơ như không có gì: “Nhưng con phải làm sao? Dù gì con cũng đang nuôi con gái ba, ba nói đúng không?”

Đây rõ ràng là một câu uy hiếp, tiếng ba cô đột nhiên ngừng lại, âm thanh thay đổi: “Thời Phong Thụy, ta sớm đã thấy được người khác với Thời Thiếu Tu, thằng bé đó lương thiện, còn người thì không.”

“Đúng, tôi vốn không lương thiện, lương thiện có thể kiếm tiền không? Ký hợp đồng này, tôi sẽ suy nghĩ nên đối tốt với con ông, ông đem hết mấy chỗ đó thuê lại cho tôi, tôi có thể cho con ông yên tâm vui vẻ sống trong cuộc sống của mẹ hai.”

“Nhưng người mượn nhà kho nhiều vậy làm gì?” Cố Trường Thanh nghi ngờ hỏi: “Nếu người dám lấy nhà kho ta làm việc xấu, thì thật xin lỗi, tôi không tính cho cậu mượn nhà kho.”

Sắc mặt Cố Thu trắng bệch, cô cảm giác, những thứ cô sắp nghe đây, có thể khiến người khác giật mình.

Cô mở đoạn ghi âm số Thời Phong Thụy.

“Cậu dám dùng kho tôi buôn bán thuốc phiện!” Giọng Cố Thường Thanh vang lên đầy sự kinh ngạc.

Tay Cố Thu giữ chặt lại, cô nhớ lại, cảnh Thẩm Giai Vân bị cưỡng bức trong clip.

Sắc mặt của Cố Thu nhanh chóng trắng bệch, cô quay đầu nhìn xung quanh, cẩn thận dè dặt bỏ USB vào trong túi mình.

Cô không dám xem nữa, liền vội đem hết những USB trong tủ kia vào trong túi.

Cô nuốt nước bọt, để tim mình đập ổn định lại, Cố Thu cầm ly nước trên bàn của bảo mẫu, uống ừng ực cạn hết ly.

Nắm lấy áo trước ngực, Cố Thu như không đứng vững.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, Cố Thu sợ đến nhảy cả lên, liền cầm điện thoại, vừa xem, là điện thoại của cảnh sát, liền vội nghe máy.

“Alo, chào cô, xin hỏi cô có phải con gái của Cố Trường Thanh không? Ở đây chúng tôi có camera ghi lại hình ảnh chiếc xe ông ta đi lúc xảy ra tai nạn, phát hiện có một chỗ rất lạ, giờ tôi gửi cô xác nhận chút được không?”

Toàn thân Cố Thu căng thẳng, liền nói: “Được, cảm ơn ông.”

“Được, đợi xíu tôi sẽ gửi vào mail cô.”

“Đợi đã!” trong lòng Cố Thu có chút nghi ngờ: “Cảnh sát sao lại biết mail tôi?”

Bên đó không đợi cô nói, đã cúp máy.

Cố Thu ngây người nhìn điện thoại, có chút nghi ngờ, nhưng một lúc sau, điện thoại cô đã vang lên tiếng tít, trong mail cố đúng là có một clip từ hộp thư đến.

Cố Thu mở điện thoại ra xem, nhất thời, hai mắt mở to.

Chiếc xe này ngừng bên cạnh chiếc xe xảy ra tai nạn, Cố Thu có thể nhìn thấy rõ, ba mẹ cô sau khi xuống xe đã đi về hướng biệt thự, nhưng đó lại là con đường nhỏ không một bóng người, bị một chiếc xe chạy với tốc độ cao tông vào.

Tiếng kêu của phanh xe, khiến mắt Cố Thu đỏ hoe, cô không nhịn được che miệng lại, hô hấp khó khăn.

Hai người bị bay đi rất xa, không nhúc nhích.

Tài xế trực tiếp đâm vào tường trước mặt, một tiếng ầm, không còn động đậy.

Nước mắt Cố Thu tuông rơi, cô nhìn cảnh tượng đó, hô hấp ngừng lại, qua một hồi lâu, cảnh đó không động đậy, cũng không có bất cứ ai.

Có chút lạ, Cố Thu nhìn đường tiến độ clip phía dưới, vẫn còn khá nhiều.

56. Chương 56

Cô nhắm mày lại, im lặng chờ đợi.

Cố Thu nhìn thấy vô cùng rõ ràng trong đêm tối, đột nhiên, có người đàn ông xông ra.

Người đàn ông này đứng trước gương, hần đường như không phát hiện trên xe có máy ghi.

Sau đó hần móc điện thoại ra, nhìn hai người dưới đất kia, gọi: “Alo, sự việc đã giải quyết xong, tài xế đã chết.” Hần nhẹ nhàng ừ một tiếng, cúp máy, từ trong áo rút ra một văn kiện, rồi kéo tay của Cố Trường Thanh, đang còn dính máu tươi, ấn ngón tay ông lên đó.

Điện thoại rớt xuống đất, Cố Thu kinh ngạc che miệng lại, toàn thân run lên, ánh mắt đầy sự sợ hãi.

Trên tay hần rớt cuộc cảm thứ gì? Văn kiện gì khiến hần phải giết người cũng phải ký cho bằng được?

Cô cảm thấy lạnh đến tận xương tủy, lại nhớ tới những văn kiện ghi âm đó, bất giác run hơn nữa, tay chân lạnh băng.

Vội vàng xuống dưới lầu, cô mặc áo khoác lớn, đẩy cánh cửa lớn của biệt thự.

“Cô hai, cô đi đâu, trễ vậy rồi, hay là ở đây ngủ một đêm.” Di Lý lo lắng giữ Cố Thu lại.

Cố Thu hai mắt đỏ hoe, đẩy tay của Dì Lý ra: “Con phải ra ngoài xác nhận một chút, dì Lý, tối nay con không thể ở cạnh dì, mai con lại đến.

Nói xong, đã chạy ra cửa lớn của biệt thự.

Gió lạnh thổi ù ù, hoa tuyết rơi đầy trời, cơn tuyết đầu mùa đông đã về.

Những bông hoa tuyết bị gió thổi ngang mặt cô, giống một con dao vậy, khiến cô khê đau, Cố Thu dùng tay áo che mặt, đứng trước biệt thự gọi taxi.

Nhưng xung quanh khu biệt thự ngoại thành, rất khó bắt xe, nhiệt độ thấp khiến cô bị run lạnh đến đóng băng, run liên tục.

Kế bên biệt thự nhà Cố Gia, Thời Thiếu Tu cúi người ở phòng trên lầu 1, cẩn thận lục tìm từng cái một.

Một dãy cái kệ lớn, đầy ảnh và văn kiện, còn có một ít quần áo đồng hồ và những phụ kiện nhỏ, đó đều là di vật của ba anh, lúc đó ba anh ra đi đột ngột, mẹ anh cũng vì thế mà ra đi.

Thời Thiếu Tu một mình nén đau thương, chống đỡ cả một tập đoàn Thời Phong đang lâm vào phá sản.

Nhưng ai biết được rằng, trong biệt thự tư của anh, có một căn phòng như thế, đầy những di vật của ba anh.

Điện thoại của Thời Thiếu Tu lại vang lên, Thời Thiếu Tu nhấc điện thoại lên nghe, nhả mồm: “Anh nói cái di ngôn của mẹ tôi rốt cuộc ở đâu? Sao tôi không tìm thấy.”

“Thời Tổng, lúc đó trước khi mẹ anh qua đời, năm đó cha và mẹ anh có 10% cổ phần, điều ghi trong di chúc đó, toàn quyền giao cho anh, mẹ anh đã tính được sẽ có ngày này, nên bảo tôi lúc anh gặp nguy hiểm hãy nói cho anh nghe.” Người đàn ông mang âm thanh già dặn kia nói.

Thời Thiếu Tu có chút bức bối kéo kéo cà vạt, từ trong kệ sách lôi ra đồng tài liệu, tỉ mỉ lật xem: “Nhưng tôi đã tìm cả buổi chiều rồi.”

“Xin anh nhẫn nại tìm lần nữa, lúc đầu tôi kiến nghị anh khi giữ di vật hộ cho mẹ anh, đặc biệt cần dặn anh, di vật của mẹ, phải giữ cho cẩn thận.” Luật sư thở dài: “Cậu tìm lại đi, đợi cậu tìm được, tôi sẽ giúp cậu thắng trận này.”

Thời Thiếu Tu nhẹ nhàng nói tiếng “ừ”. Cúp máy, anh ngồi dưới đất, nhả mồm.

Đã qua bao nhiêu năm, anh sớm đã quên tâm trạng khi đó của mình, cứ mơ hồ nghe luật sư nói, nên giờ

thật ra đã không còn nhớ tình trạng khi đó.

Đột nhiên, anh nhớ ra gì đó, đứng dậy đi đến bên tủ.

57. Chương 57

Trong tủ để đầy ảnh cưới của cha mẹ anh, còn có thư tình của ba viết tặng mẹ, thậm chí là nhật kí của hai người, trong đó đều đầy tình yêu của họ đối với nhau.

Thời Thiếu Tu nhìn cuốn nhật ký đã cũ kĩ kia, ánh mắt lóe sáng, anh cầm lấy cuốn nhật ký của ba, mở ra đọc.

Một bức thư rơi xuống, trên đó có mấy chữ: Di ngôn, gửi Thiếu Tu.

Thời Thiếu Tu hơi thở trở nên nặng nề, anh cúi người nhặt lấy bức thư, cẩn thận mở ra.

Nhìn nét chữ quen thuộc của mẹ, Thời Thiếu Tu hai mắt đỏ hoe, anh ngồi xuống trước tủ, cúi bút áo sơ mi ra, gọi điện thoại: “Tìm được rồi, mai tôi đến tìm ông.”

Ngồi đó trầm mặc rất lâu, Thời Thiếu Tu mới từ từ đứng dậy, quay đầu nhìn nơi tràn đầy ký ức năm đó.

Đột nhiên, ngoài cửa sổ, Thời Thiếu Tu nhìn thấy một bóng hình quen thuộc, Cố Thu đang đứng dưới cơn tuyết lớn, đưa tay cản lấy xe, nhưng không có xe nào ngừng lại.

Ánh mắt Thời Thiếu Tu bỗng tối lại, anh lặng nhìn dáng vẻ yếu ớt của cô, nắm chặt nắm tay, quay người cầm lấy áo khoác, ra ngoài biệt thự.

Nhìn di chúc trên tay, Thời Thiếu Tu suy nghĩ một hồi, nhét nó vào túi áo.

Cố Thu đã bị lạnh đến mức mặt trắng bệch, không ngừng dậm chân, nhưng vẫn không cảm được cơn lạnh phía dưới kia.

Gió tuyết càng ngày càng lớn, xe trên đường càng ngày càng ít, xe taxi cũng chỉ có vài chiếc.

Cố Thu nhìn mấy bông hoa tuyết bay trong đêm, trong lòng thấy lạnh băng.

Cô hai tay áp mặt, kéo khăn choàng chặt hơn.

Đột nhiên đằng trước có chiếc xe ngừng lại, hần lái xe tốc độ cực nhanh về hướng cô.

Cố Thu bất ngờ che mắt lại, nhắm mày nhìn chiếc xe đó.

Nhưng không ngờ chiếc xe đó lại cứ xông thẳng về hướng cô.

Cố Thu hai mắt mở to, muốn né, nhưng thân đã bị sợ đến cứng đờ, không động đậy được.

Hai mắt nhìn chiếc xe đang đâm qua bên mình, trong lòng Cố Thu có cảm giác tuyệt vọng.

Đột nhiên có một bóng đen bay thẳng ra, một tay đẩy Cố Thu ra, người đó bị tông bay ra phía trước, bị té mạnh xuống đất.

Cả người Cố Thu ngậy ra, cô như một con diên chạy qua đó, ngã nhào dưới đất, nhìn người đang đầy máu dưới đất kia đang nằm đó, đầy bi ai khóc thành tiếng: “Thời Thiếu Tu, anh tỉnh dậy đi!”

Thẩm Giai Vân trong xe, từ từ quay tay lái lại, ngẩng đầu lên nhìn, sắc mặt trắng bệch nhìn về phía trước, đột nhiên cô mở to mắt, mặt không còn giọt máu.

“Thiếu Tu...” Thẩm Giai Vân đôi mắt đỏ hoe, vội vàng muốn mở cửa xe đi xuống, nhưng lại kéo cửa xe lại, đột nhiên hơi do dự, cô nuốt nước bọt, khóa chặt xe lại, chân đạp ga lùi về sau chạy khỏi đó.

Cố Thu đã khóc lên bờ xuống ruộng, nhưng lại nhìn thấy chiếc xe đã rời khỏi tầm mắt mình, cô vội móc điện thoại trong túi ra, gọi xe cấp cứu.

(Lời dịch giả: Truyện sắp hết rồi, mong một happy ending, cảm ơn đọc giả đã ủng hộ_Hai li-App inovel)

Thời Thiếu Tu hai mắt nhắm lại, tim dường như đã ngừng đập.

Cố Thu run rẩy nắm lấy tay anh, tay anh, còn lạnh hơn tay Cố Thu, nếu là ngày thường, đôi tay ấy vô cùng ấm áp và có lực.

Cô nhẹ cầm tay anh bỏ lên mặt mình. Nước mắt rơi xuống nhìn anh: “Sao anh lại cứu người phụ nữ như em, có đang không...”

Đột nhiên, cô thấy trong tay của Thời Thiếu Tu, có một góc bức thư hiện ra.

58. Chương 58

Ngây người ra, Cố Thu vươn tay lấy, cầm xem, trên đó ghi chữ di ngôn.

Xe cấp cứu đang ở phía trước, Cố Thu muốn đặt bức thư lại vào túi anh, nhưng thấy một góc thư đã dính máu, suy nghĩ một hồi, cẩn thận bỏ nó vào túi của mình.

Xe cấp cứu đến, đưa Cố Thu và Thời Thiếu Tu, hướng về bệnh viện.

Cố Thu toàn thân đầy máu, ngồi trên xe cấp cứu phát run lên, tay cô vẫn nắm lấy tay Thời Thiếu Tu không rời, nắm chặt đến nỗi, độ kết dính của máu làm tay hai người dính chặt vào nhau.

Các bác sĩ vội vã cấp cứu cho Thời Thiếu Tu, cả xe cấp cứu rất lộn xộn.

“Bệnh nhân, anh có thể nghe chúng tôi nói không! Bác sĩ không ngừng gọi Thời Thiếu Tu, nhưng Thời Thiếu Tu chỉ im lặng nằm đó, không có biểu hiện gì, anh mở một nửa mắt, nhưng dường như không còn ý thức.

Cố Thu nhìn đáng vẻ anh, trong lòng phiền não trách mình sao lại khiến anh trở nên như thế.

Thời Thiếu Tu rất nhanh được đẩy vào phòng phẫu thuật, Cố Thu toàn thân đầy máu tươi, vốn không quan tâm đến mình, ánh mắt như muốn xuyên qua cánh cửa phòng phẫu thuật.

Ở một góc cách phòng phẫu thuật không xa, Thẩm Giai Vân đang co rút ở đó, toàn thân run rẩy, cứ nhìn vào ba chữ “đang phẫu thuật”.

Điện thoại cô đột nhiên vang lên, Thẩm Giai Vân sợ hãi đến nhảy cả lên, cô vội cầm điện thoại, nhìn vào màn hình, là cuộc gọi của Thời Phong Thụy.

Cô lo lắng cực độ, vội từ góc ấy đi ra khỏi bệnh viện.

“Sự việc sao rồi?” Khẩu khí của Thời Phong Thụy lộ rõ sự hưng phấn: “Dù cô không nghe lời cho lắm, nhưng cô làm việc luôn khiến tôi rất hài lòng.”

Thẩm Giai Vân nắm chặt nắm tay, cắn răng đáp, hai mắt đỏ hoe, nói từng chữ một: “Sao anh cứ ép tôi làm mấy việc đó? Tại sao hả?”

Nghe câu nói đó Thời Phong Thụy bỗng cười lên, tỏ vẻ rất hài lòng: “Tôi biết cô nhất định sẽ thành công mà, ngày mai sẽ có bản tin mới, tôi nhất định sẽ thưởng hậu cho cô.”

Thẩm Giai Vân đau khổ ôm đầu cúi xuống đất, cắn răng phẫn nộ: “Tôi đâm vào Thời Thiếu Tu! Anh ấy vì bảo vệ Cố Thu mà tự chạy đến trước xe tôi!”

Đầu dây bên đó bỗng im lặng rất lâu, rất lâu đến tiếng thở cũng không nghe thấy.

Thẩm Giai Vân thở gấp, đôi tay không ngừng run lên: “Thời Phong Thụy, cuộc đời tôi đã bị anh hủy cả rồi! Anh cũng phải trả giá, hiểu chưa?”

Âm thanh bên kia của Thời Phong Thụy lặng lùng, không còn hưng phấn như lúc đầu: “Ai bảo cô làm hại Thời Thiếu Tu! Tuy tôi rất muốn giết nó, nhưng giờ chưa tới lượt nó chết.!”

Thẩm Giai Vân cười lạnh lùng: “Anh nói nghe hay thật, vậy lo mà quản tốt vợ anh!”

“Giờ cô đang ở đâu?” Người đối diện vọng lại âm thanh đang mặc đồ, âm thanh của Thời Phong Thụy ngày càng lạnh lùng.

“Tôi đang ở bệnh viện Tỉnh Lập.” Thẩm Giai Vân nói, rồi cúp máy.

Đợi trước phòng phẫu thuật một giây thôi mà như cả năm, Cố Thu toàn thân cứng đờ, cho dù là trong bệnh viện vô cùng ấm áp, cô cũng không cảm nhận được.

Ba chữ “đang phẫu thuật” cứ sáng mãi như thế, đêm đã dần tối, người ngoài hành lang ít dần, lâu lâu thì nghe thấy tiếng bệnh viện vọng lại tiếng khóc tiếng kêu, âm thanh khiến người khác đau lòng.

Qua rất lâu, phòng phẫu thuật bỗng có âm thanh vang lên.

Cố Thu ngẩng đôi mắt đã sưng của mình lên.

59. Chương 59

Chỉ khi nhìn thấy ba chữ “đang phẫu thuật” đã tắt hẳn, cửa lớn trong phòng phẫu thuật từ từ được mở ra.

Nước mắt Cố Thu lại rơi, đứng dậy đi về phía trước, nhưng lại thấy một bóng hình quen thuộc.

Thời Phong Thụy chỉnh lại cổ áo, từ từ đi về phía trước, sắc mặt Cố Thu trắng bệch ra, vừa định chạy qua đó thì lại đứng yên tại chỗ, sau đó lại lùi lại phía sau.

Không ngờ lùi về sau hai bước, chân cô lại đạp mạnh lên giày của một người nào đó.

Quay đầu lại nhìn, xin lỗi người đằng sau ấy: “Xin lỗi, tôi không cố ý.”

Nhưng không ngờ, một cái tát thật mạnh giáng xuống đầu cô, đánh mạnh đến nỗi má cô sưng đau.

Che mặt kính ngạc ngẩng đầu lên, thì bắt gặp Thẩm Giai Vân với đôi mắt đỏ ngầu.

Cố Thu ngừng thở, nuốt nước bọt, bị sợ đến không dám nhúc nhích.

“Không ngờ cô lại là con người độc ác đến thế.” Thẩm Giai Vân rơi nước mắt, cả người đều run lên: “Cô dựa vào đâu? Dựa vào đâu mà khiến Thời Thiếu Tu vì cô mà bị thương.”

(** Lời dịch giả: đến lúc này không thể bệnh con này được nữa, vừa ăn cướp vừa la làng, khổn nạn mà._Hai li – App inovel)

Cố Thu che miệng mình lại, toàn thân khuỷu xuống đất, nước mắt rơi không ngừng: “Xin lỗi, tôi sai rồi, xin lỗi.”

Đằng sau vọng lại tiếng bước chân vội vã, chỉ nghe thấy một âm thanh quen thuộc đi từ phía sau đến, cổ họng nghẹn ngào đầy bi thương: “Cháu tôi ơi, sao con vừa về lại bị thương thành thế này hả?”

Bà nội được dìu đi chập chững vào trong phòng phẫu thuật, cha mẹ của Thời Phong Thụy một người bên trái một người bên phải dìu bà lên phía trước.

Thời Thiếu Tu được đẩy từ phòng phẫu thuật ra, giường bệnh của anh bu đầy người.

“Bác sĩ, cháu tôi sao rồi? Nó có nguy hiểm không?” Bà nội vội hỏi trong khi nắm chặt lấy áo bác sĩ, khóc thất thanh.

“Bà nội, bà đừng hoảng trước đã.” Bác sĩ nhẹ nhàng sờ lên vai bà, nhẹ nhàng an ủi: “Bệnh nhân này hiện tại vẫn chưa qua cơn nguy hiểm, nhưng đã sống lại rồi.”

Thời Phong Thụy đứng bên cạnh bà, nhăn mày, anh dìu bà nội, đi lên phía trước: “Bác sĩ, vậy em tôi bao giờ mới tỉnh dậy?”

Bác sĩ khẽ nhăn mày, lắc đầu: “Không nói trước được, anh ấy bị thương nặng lắm.”

Thời Phong Thụy nhẹ thở dài: “Cảm ơn ông.” Anh cúi thấp đầu, nhìn Thời Thiếu Tu: “Vậy em tôi nhờ vào ông rồi.”

Bác sĩ gật đầu, quay đầu bảo y tá đẩy Thời Thiếu Tu đi về phía trước.

Cố Thu đứng ở một góc tối, nhìn Thời Thiếu Tu bị đẩy đi, nhưng không dám lên trước nhìn anh, chỉ im lặng nắm chặt áo trước ngực, đứng xa mà nhìn qua.

Thẩm Giai Vân nhìn thấy Thời Thiếu Tu bị đẩy ra ngoài, liền vội xông tới, ánh mắt buồn bã lao đến trước mặt Thời Thiếu Tu, nhìn Thời Thiếu Tu đang đeo ống thở nằm trên giường, hai mắt nhắm lại, sắc mặt không còn chút máu, đôi môi trắng bệch, trông giống như người đã chết.

Thời Thiếu Tu được đẩy thẳng đến phòng chăm sóc đặc biệt, tất cả mọi người đều bị đuổi ra ngoài.

Cố Thu đứng ở một góc, nhìn đám người kia từ từ bị đẩy ra ngoài phòng chăm sóc đặc biệt.

“Cố Thu chạy đâu rồi?” Bà nội quay đầu lại, đôi mắt đỏ hoe nhìn Thời Phong Thụy.

“Con cũng không biết, cô ấy chắc đang ở nhà nghỉ ngơi, dù gì mới mất đứa con, nên nghỉ ngơi cho khỏe.”

Bà nội lạnh lùng hắng một tiếng, không khách khí bói: “Con đàn bà này giỏi ăn lại lưỡi làm, khó khăn lắm mới có đứa con, lại bị mất, thật không biết, giữ nó lại làm gì!”

60. Chương 60

“Bà đừng nói thế.” Thời Phong Thụy cười cúi đầu: “Dù sao cô ấy cũng là người phụ nữ con yêu nhất, bà nội.”

Bà nội vỗ đầu mình, mệt mỏi nói: “Tối nay con ở lại canh chừng em trai con, cha mẹ nó mất rồi, chỉ có mình con là thân nhất.”

Động tác Thời Phong Thụy bỗng ngừng lại, rồi gật đầu: “Con biết rồi nội.”

Đột nhiên, chân anh lại khuỷu ngay tại chỗ, quay đầu, nhìn vào góc tối bên kia.

Cố Thu nít thở, tầm mắt cô và Thời Phong Thụy chạm phải nhau, toàn thân cô bỗng chốc lạnh băng, cả người tê cứng không thể động đậy.

Thời Phong Thụy hắng lạnh lùng một tiếng, quay đầu tiếp tục đi về phía trước.

Cả phòng chăm sóc đặc biệt chỉ còn mình Cố Thu, không còn áp lực từ Thời Phong Thụy, cả người Cố

Thu ngồi thẳng xuống đất, hít thở thật sâu.

Đôi chân cô dường như trở nên nặng nề sau khi đi một đoạn đường gần 10 cây số, cô dựa vào tường, từ từ đứng lên, từng bước từng bước đến trước cửa phòng chăm sóc đặc biệt.

Vừa đến cổng đã bị y tá ngăn lại: “Đây là phòng chăm sóc đặc biệt, giờ không phải là giờ thăm bệnh, cô không thể vào.”

Ánh mắt Cố Thu đỏ hoe, cúi đầu thấp giọng: “Tôi chỉ đứng trước cửa nhìn anh ấy thôi được không?”

Cô y tá trẻ quay đầu nhìn cửa sổ bằng kính, bắt lực thở dài: “Vậy cô đứng đây nhìn, tuyệt đối đừng vào trong, đừng làm phiền bệnh nhân.”

Cố Thu gật đầu, quay đầu nhìn vào.

Trong phòng chăm sóc đặc biệt, cô thấy Thời Thiếu Tu đang im lặng nằm trên giường, trên người còn cắm ống truyền dịch, trên mặt đeo máy thở, có bảng hiển thị điện tâm. Tiếng kêu tí tách, cô y tá bên cạnh cứ canh chừng mãi một khắc cũng không dám buông lỏng.

Thời Thiếu Tu trên trán quấn băng bông, trên người quấn băng bông dạng lưới, cắm ống truyền dịch, nhìn bộ dạng đó, khiến lòng Cố Thu quặn lại.

Thời Thiếu Tu quay đầu nhìn cô y tá bên cạnh, mắt đỏ nhỏ tiếng hỏi: “Xin hỏi tình trạng hiện tại của anh ấy sao rồi? Xin hãy nói thật.”

Cô y tá thở dài, lắc đầu: “ Cô không thấy độ bão hòa máu của anh ấy mới có 60 thôi sao? Điều này nói lên rằng anh ấy vẫn chưa qua nguy hiểm, nội tạng bị tổn thương nhiều, chân cũng bị gãy xương, có thể thấy khả năng hồi phục là rất thấp.”

Nghe cô y tá trẻ nói vậy, Cố Thu như rơi vào đáy giếng, mông từ ghế ngã xuống nền nhà, che mặt khóc lên đau đớn: “Đều tại tôi, nếu không phải vì cứu tôi, anh ấy sao có thể bị thương nặng đến thế.”

Cô y tá trẻ mặt đầy sự quan tâm nhìn cô: “Xem ra, anh ấy thật sự yêu cô.”

“Phu nhân.” Bên cạnh đột nhiên có một âm thanh truyền đến, rất quen thuộc, khiến Cố Thu sợ đến nỗi ngừng khóc, quay đầu lại, sợ hãi nhìn qua.

“Phu nhân vừa sẩy thai, sao có thể đau lòng đến thế được?” Thời Phong Thụy dịu dàng cười đi lên phía trước, ngồi bên cạnh Cố Thu, nhẹ nhàng vỗ vai cô, ôm cô vào lòng: “Phu nhân đừng lo lắng, em chồng không dễ dàng chết vậy đâu, cậu ấy phước lớn mạng lớn, nhất định có thể sống lại.”

Cô ý tá trẻ kinh ngạc nhìn hai người, dường như ý thức được mình nói lỡ lời, nhẹ vỗ miệng mình, rồi vội bỏ đi.

Trong hành lang chỉ còn có hai người họ.

Sắc mặt của Thời Phong Thụy dần chuyển từ ấm áp sang lạnh lẽo, hắt đẩy Cố Thu ra, cười lạnh lùng, nhẹ nhàng nói: “Tôi không hy vọng từ miệng người lạ nghe được những lời đó.”

Hắn đột nhiên nắm lấy tay Cố Thu, dùng lực thật mạnh.

61. Chương 61

Tay cô bị bóp đến đau, Cố Thu sợ hãi co rút lại, nhưng lại bị Thời Phong Thụy nắm chặt, không thể động đậy.

Toàn thân cô không ngừng chế được run lên, chỉ thấy Thời Phong Thụy tiến bên tai cô, nói với âm thanh chỉ có hai người có thể nghe được: “Tôi có từng cảnh cáo cô chưa, xa nó một chút, cô là vợ tôi, cô và em tôi cứ không rõ ràng như vậy, cô có phải muốn tôi kiện ra tòa không? Cô biết cô và cậu ta nếu đến tòa án sẽ gây ra ảnh hưởng gì không?”

Cố Thu sợ hãi cứng họng, nhưng sau đó lại cố ngẩng đầu, nhìn Thời Phong Thụy: “Vậy anh là thứ gì? Anh ngang nhiên ngoại tình thì được, anh dẫn tình nhân về nhà ăn ái thì được? Anh cho rằng anh là ai? Anh dựa vào cái gì?”

Trong mắt Thời Phong Thụy có sự lạnh lẽo, hắn nắm lấy tóc của Cố Thu, sau đó nắm mạnh, ép cô ngẩng mặt lên: “Tôi có thể, nhưng cô thì không được.” Hắn cười: “Cô biết tại sao không? Vì cô là đàn bà.”

Cố Thu đứng dậy, đưa tay tát mạnh lên mặt của Thời Phong Thụy: “Đàn bà? Anh cho rằng đàn bà là gì? Là vật phẩm của anh? Loại đàn ông ghê tởm.”

Thời Phong Thụy ngậy người ra nhìn cô, nhẹ nhàng sờ mặt mình, mắt đầy giận dữ cộng thêm sự kinh ngạc: “Cô lại dám đánh tôi?”

(Lời dịch giả: Đánh hay quá, lần đầu thích Cố Thu thế này đây__Hai li- App inovel)

Cố Thu cắn răng, run rẩy lùi về sau: “Thời Phong Thụy, anh là loại đàn ông ghê tởm.”

Cô quay đầu đi, không nhìn lại mà bước ra bệnh viện.

Thời Phong Thụy im lặng đứng giữa hành lang, nhìn bóng dáng Cố Thu, cười lạnh lùng, mắt đầy sát khí, anh quay đầu nhìn phòng chăm sóc đặc biệt, ánh mắt càng lạnh lùng, anh nắm chặt lấy nắm tay, nói thầm: “Bây giờ chưa phải lúc đụng vào mày.”

Cố Thu mặc cho gió lạnh, cứ đi thẳng một đường về phía trước, nước mắt bị gió thổi bay ra sau, cô lâu không liên tục, gió đông lại khiến má cô đau lên.

Chạy đến hoa cả mắt, đôi chân cô đột nhiên mềm nhũn, cả người cúi xuống đất, tiếng khóc thất thanh vang lên, đau đến không thể thở nổi, băng tuyết trên đường bay xuống, rơi trên mặt cô.

Thời Thiếu Tu, sao lại như thế? Cô đâm vào lòng ngực mình, cảm thấy sắp thở hết nổi.

Đột nhiên, trong đầu bỗng nhớ đến cảnh tượng gì đó, tờ di ngôn cô lấy từ trong túi của Thời Thiếu Tu.

Cô vội mở to hai mắt, lấy tờ di ngôn ra.

Tay cô bị đông đến tê lại, làm sao cũng không mở lá thư được, cô quay đầu nhìn thấy bên cạnh còn một quán cà phê vẫn đang mở cửa, đi vào trong, gọi ly cà phê.

Ngồi ở đó, cầm ly trên tay, mắt Cố Thu luôn không rời khỏi tờ di chúc.

Trên tờ di chúc đó có dính máu của Thời Thiếu Tu, giờ đã chuyển sang màu đen, cô nắm nắm tay, cẩn thận mở lá thư ra.

Chỉ thấy trong thư, có một phần văn kiện, trên đó là một lá thư, trên đó là chữ của mẹ Thời Thiếu Tu, Cố Thu vừa nhìn đã nhận ra.

Lúc Cố Thu và Thời Thiếu Tu ở bên nhau, cũng thường nhận được thư của mẹ Thời Thiếu Tu, đó là một trường bối vô cùng đáng kính.

Nhìn mãi, mắt Cố Thu đỏ lên, khi mẹ anh đang viết thư này, chắc đã biết chắc tiếp theo đó sẽ xảy ra chuyện gì, bà đem mọi chuyện ghi vào trong đó, đồng thời đã xử lý vấn đề một cách thỏa đáng.

Cố Thu cuối cùng cũng hiểu, trong di ngôn của bà, bà nói với Thời Thiếu Tu, bà đã dặn luật sư, lúc anh ấy gặp nguy hiểm, đưa lá thư này cho anh.

62. Chương 62

Trong mắt Cố Thu, ánh mắt đã sáng lên lấp lánh, trong đây, bà ủy thác cho luật sư đem 10% cổ phần toàn bộ cho Thời Thiếu Tu.

Không biết vì sao, đột nhiên lòng cô vui mừng thay cho Thời Thiếu Tu.

Mọi người đều biết, Thời Phong Thụy chiếm của Thời Thiếu Tu 5% cổ phần, lại thu mua cổ phần của các cổ đông nhỏ, nên đã có được 10% cổ phần trở thành một cổ đông lớn, nếu giờ Thời Thiếu Tu có trong tay 10% cổ phần đó, vậy thì có năng lực đầu lại Thời Phong Thụy.

Đột nhiên cô cảm thấy trong đêm tối tăm đó, cuối cùng cũng có một chút ánh sáng, mây đen đã bị ánh sáng xuyên qua.

Cô nhẹ cười, nhẹ sờ lá thư, nhẹ nói: “Bác gái, bác yên tâm, con nhất định sẽ giúp Thời Thiếu Tu, anh ấy nhất định sẽ lấy lại công ty, nhưng cũng xin người phù hộ cho anh ấy bình an.”

Nước mắt lại muốn rơi, cô cúi thấp đầu, cắn chặt môi, để nước mắt rơi tự do.

Ngày thứ 2 là một ngày đẹp trời hiếm thấy.

Cố Thu mới sáng đã thức dậy làm đồ ăn sáng, dừng trong hộp giữ ấm, mặc áo khoác lớn rời khỏi biệt thự.

Trong bệnh viện, phòng chăm sóc đặc biệt vừa đúng lúc vào giờ thăm bệnh, mà phòng bệnh rộng lớn ấy, lại không hề có ai, chỉ có mỗi Thời Thiếu Tu im lặng nằm trên giường.

Nhẹ nhàng vào trong phòng bệnh, cô nhẹ đi đến bên Thời Thiếu Tu, lấy cơm hộp ra.

Rất nhiều năm rồi cô không im lặng nhìn bộ dạng của Thời Thiếu Tu như thế, giờ ngồi đây nhìn anh, thấy anh đẹp như bức tranh.

Lông mi dài, sống mũi cao, anh như nằm từ trong tranh ra, ấm áp và chói lóa như ánh mặt trời đầy dịu dàng.

“Thiếu Tu, sao chúng ta lại thành như thế?” Cố Thu im lặng nhìn anh, rồi tự trả lời: “chúng ta đã từng rất yêu nhau, giờ lại đau khổ ra sao anh biết không?”

Cô thở dài, lại nói thêm: “Em còn cho rằng hôm nay anh sẽ dậy cơ đấy, anh vẫn còn chưa dậy, em vẫn muốn....” Tay đưa lên ngực, muốn lấy di chúc ra.

Sau lưng cô cánh cửa bỗng mở ra, khiến Cố Thu sợ đến lại đặt bức di chúc vào trong ngực mình, quay đầu nhìn, thấy bà nội cầm gậy bước vào, khi nhìn thấy Cố Thu, sắc mặt trầm tư.

“Sao cô lại ở đây?” Bà nội đột nhiên đập mạnh cây gậy trước mặt cô: “Cô nhìn xem giờ cô giống gì!”

Cố Thu vội đứng dậy, lau khô nước mắt trên mặt, cúi đầu chào bà: “Bà ơi, bà đến rồi.”

“Chả lẽ cô còn quyến luyến tình cũ với Thiếu Tu nhà chúng tôi.” Bà nội muốn hét lên, nhưng nhìn thấy Thời Thiếu Tu đang hôn mê nằm đó, lại kiềm giọng: “Cô và cháu lớn của ta đã kết hôn, lại không chịu từ bỏ cháu út của ta, cô rốt cuộc là người phụ nữ không biết giữ phụ đạo đến khi nào nữa hả?”

Cố Thu nuốt nước bọt, lùi sau hai bước, nhưng lại vì chột dạ mà cúi đầu, không dám lên tiếng.

“Tôi có từng nói với cô nên rời xa cả hai thằng cháu của ta chưa!” Bà nội cầm gậy lên chọt chọt vào vai của Cố Thu: “Tôi bảo cô đi! Sao cô còn bám lấy chúng!”

Cố Thu bị chọt đến đâu, đi lùi vài bước, nhưng vẫn cúi thấp đầu không nói.

Bà nội đỏ cả mắt, rồi quay đầu nhìn Thời Thiếu Tu lo lắng, nhìn thấy Thời Thiếu Tu không bị quấy rầy đến tỉnh dậy, bà mới nhẹ thở phào.

63. Chương 63

Cô y tá ở bệnh cạnh nghe thấy âm thanh, vội chạy qua, nhìn thấy dáng vẻ bức tức của bà nội, cẩn thận đến bên Cố Thu, nói nhỏ: “Hay là cô ra ngoài trước đi, những lời nói như vậy sẽ làm phiền người bệnh, vốn dĩ người bệnh vẫn còn chưa tỉnh mà.”

Cố Thu ngẩng người ra nhìn bà nội, nhìn thấy khuôn mặt lạnh như băng của bà, hít một hơi thật sâu, quay đầu nhìn cô y tá lặng lẽ rời khỏi phòng bệnh.

Thời Thiếu Tu nằm trên giường bệnh, lông mi run nhẹ.

Ánh mắt mơ màng đi trên phố, từ xa nhìn vào toàn nhà tập đoàn Thời Phong đang vươn cao tới tận mây, cô ôm chặt lấy áo mình.

Lại là một buổi chiều nắng đẹp, Cố Thu lại vào phòng bệnh, nhẹ hít thở, đến bên cạnh, từ trong lòng mình, móc ra di chúc, bỏ dưới gối của Thời Thiếu Tu: “Em đến đưa anh cái này, hôm xảy ra tai nạn em sợ vật như vậy bị mất, nên thay anh bảo quản, hôm nay trả anh, Thiếu Tu, từ nay về sau em không đến nữa, cảm ơn anh đã cứu em, nhưng em nghĩ rằng, em rời xa anh, mới là tốt cho anh.”

Ánh mắt cô đỏ hoe, lưu luyến đưa tay sờ vào má của Thời Thiếu Tu, nhưng lúc sắp đụng vào mặt anh, lại đột nhiên ngừng lại rồi thu tay về.

Cô nhăn trán, nắm lấy áo trước ngực mình, quay người đi, nhưng lại không nhìn thấy, người đàn ông ở sau giường kia, từ từ mở mắt.

Thời Thiếu Tu khẽ nhăn mày, ánh mắt có chút thất thần, anh vội ho lên, ngực nhói đau.

Ngoài cửa, một cô ý tá đẩy cửa vào, vừa may nhìn thấy Thời Thiếu Tu có chút mơ hồ tỉnh dậy, kinh ngạc kêu lên, quay người ra ngoài: “Bệnh nhân tỉnh rồi!”

Không lâu sau, bác sĩ cũng xông vào, bắt đầu khám cho Thời Thiếu Tu.

Rất lâu sau, bác sĩ cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm: “Tĩnh là tốt rồi, sau này chỉ cần cố gắng tĩnh dưỡng là được, không còn vấn đề gì.”

Bác sĩ đến bên cạnh Thời Thiếu Tu, cười nói: “Thời gian này cậu nhất định phải cố gắng nghỉ ngơi đợi khi sức khỏe hoàn toàn bình phục mới có thể ra viện.”

Thời Thiếu Tu mắt nhìn vào trần thạch cao, không nói lời nào, bác sĩ thấy vậy, chỉ thở dài, rồi quay người đi.

Cô ý tá nhỏ kiểm tra lại bình treo, rồi cũng rời khỏi, cả phòng bệnh chỉ còn mỗi hơi thở của mình Thời Thiếu Tu.

Anh nhăn mày, nhắm mắt lại, hình như trong đầu vọng lại một giọng nói, nghe như là của Cố Thu.

“Em để ở đâu...sau này sẽ không đến nữa...” Anh nhớ không rõ, anh khẽ nhăn trán, lòng khó chịu.

Đột nhiên, đầu óc anh bừng tỉnh, nhớ khi xảy ra tai nạn, anh nhớ mơ hồ, thấy Cố Thu lấy tờ di chúc trong lòng mình ra, rồi bỏ vào túi cô.

Trong lòng trầm tư một hồi, Thời Thiếu Tu bỗng ngồi dậy, nhưng vết thương lúc phẫu thuật bị đụng vào, một tiếng hăng, rồi đổ mồ hôi lạnh.

Anh thở một hơi, đứng dậy lật tủ gối, thì phát hiện không có bản di chúc đó, sắc mặt khẽ thay đổi, anh hít thở cũng trở nên gấp rút.

Đột nhiên, nhớ ra điều gì đó, anh sợ tay dưới gối, lúc này mới từ từ thở một hơi nhẹ nhõm.

Di chúc không mất, chính là ở đây, anh mở di chúc ra đọc, phát hiện trong đó không bị gì hết, cuối cùng nhẹ nhõm toàn thân, nằm trên giường nhắm mắt lại, để di chúc lại dưới gối.

Phòng bệnh lại lần nữa bị ai đó đẩy ra, Thẩm Giai Vân khóc nhào tới, ôm lấy Thời Thiếu Tu.

64. Chương 64

“Thiếu Tu, em tưởng rằng anh sắp chết, thật là làm em sợ chết đi được, sao anh có thể như thế! Anh có biết em lo cho anh thế nào không!”

Thời Thiếu Tu khẽ nhăn trán, ánh mắt không vui, nhưng lại nhịn kiềm mình lại, nói nhỏ: “Anh không sao, em yên tâm đi.”

Thẩm Giai Vân cũng đột nhiên nhận ra đề như thế không tốt cho Thời Thiếu Tu, liền vội buông anh ra, lo lắng hỏi: “Anh không sao chứ, giờ anh thấy sao? Còn chỗ nào không khỏe không?”

Thời Thiếu Tu khẽ lắc đầu, cười nhẹ.

Thẩm Giai Vân nhẹ nhàng vỗ ngực, nhìn không được tự nói thầm: “Trời ơi hôm đó anh chảy nhiều máu quá, em thật sợ sợ anh....”

Chưa nói hết câu, Thời Thiếu Tu bỗng quay đầu nhìn Thẩm Giai Vân, ánh mắt nghi ngờ: “Em cũng ở hiện trường?”

Bỗng trong khoảnh khắc đó, sắc mặt Thẩm Giai Vân đang hồng hào tự nhiên trắng bệch, cô ngậy người ra, hoảng hốt né tránh cái nhìn của Thời Thiếu Tu: “em không có, chỉ là nghe người ta nói.”

Thời Thiếu Tu chớp mắt, nhìn cô một hồi, sau đó, lại nhắm hai mắt lại: “Được rồi anh biết rồi, em ra ngoài trước đi.”

Thẩm Giai Vân thấy dáng vẻ mệt mỏi của Thời Thiếu Tu, nhẹ thở dài: “Vây em đi trước, Thiếu Tu anh cố gắng nghỉ ngơi, mai em mang đồ ăn sáng cho anh.”

Cô cũng hơi sợ, lặng lẽ rời khỏi.

Cho đến khi ra khỏi phòng bệnh, mới dám thở mạnh.

Xem ra, những lời Cố Thu nói, không phải trong mơ, bởi vì từ lúc Thời Thiếu Tu tỉnh dậy, Cố Thu chưa từng qua đây thăm anh.

Gần đến tết, cả khu chợ đầy không khí tết.

Thời Thiếu Tu ngồi trên xe lăn, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ,, cửa lớn mở ra, gió thổi vào khiến sắc mặt Thời Thiếu Tu khẽ biến đổi.

Cánh cửa phòng bệnh mở ra, trong đêm tối, một người mặc áo vest đen, đến sau lưng của Thời Thiếu Tu, từ từ dừng lại.

“Sức khỏe sao rồi?” Thời Phong Thụy đưa cho anh một ly nước, rồi đẩy xe lăn của anh qua một bên, đóng cửa sổ lại.

Thời Thiếu Tu nhận lấy ly nước, cầm trên tay, nhìn ly nước cười: “Ly này em có dám uống không đây? Có khi nào uống xong lại đi cấp cứu?”

Sau lưng, Thời Phong Thụy cười nhẹ, lấy thuốc qua cho Thời Thiếu Tu, để trong tay anh: “Tuy chúng ta có chút hiểu lầm, nhưng anh không hy vọng cậu chết sớm như thế, dù sao đi nữa, cậu cũng là em trai chơi từ lúc nhỏ với tôi.”

Thời Thiếu Tu móc môi, đón lấy thuốc, rồi uống.

“Lén rút điều thuốc ra, anh không kiện tôi chứ?” Thời Phong Thụy dựa vào cửa sổ, rút một điều thuốc, rồi khẽ mở cửa sổ.

Thời Thiếu Tu cũng đưa tay ra, ngẩng đầu nhìn anh ta: “Cho tôi một điều.”

Nhưng bị Thời Phong Thụy từ chối: “Vết thương cậu còn chưa khỏi, vẫn nên nhịn đi.”

Lời này nói ra, người ngoài không biết, còn tưởng rằng Thời Phong Thụy là một người luôn yêu thương em trai mình.

“Anh hôm nay đến đây có việc gì?” Thời Thiếu Tu giật lấy thuốc và bật lửa, đốt một điều rồi hít một hơi.

“Không có gì.” Thời Phong Thụy quay đầu nhìn cửa sổ: “Nhìn thấy cậu không sao nữa thì tôi sẽ đi.”

Hai người lặng lẽ hút thuốc, không nói nữa lời.

Đột nhiên, sau một hồi trầm tư Thời Phong Thụy mở lời: “Chẳng lẽ cậu còn thấy không cam tâm về tập đoàn Thời Phong?”

Thời Thiếu Tu đưa tay làm động tác hút thuốc, sau đó lại bỏ tay xuống, nhìn Thời Phong Thụy: “Chẳng lẽ giờ tập đoàn Thời Phong là của anh sao?”

65. Chương 65

Không khí bên phòng xuống tới cực điểm, đôi mắt Thời Phong Thụy lạnh lùng nói: “Tuy tôi thừa nhận, tập đoàn Thời Phong là do một tay cha cậu gây dựng, nhưng cậu thân làm người thừa kế, lại không thể giúp ông ta giữ vững cơ nghiệp, giờ đây cơ nghiệp ấy đã vào tay tôi, rất ổn định, như vậy không tốt sao?”

Thời Thiếu Tu tay cầm ly nước, một tay khác dập tắt điếu thuốc, tiện tay vứt vào sọt rác, cười nhạo báng: “Thì ra, là anh luôn nhòm ngó cơ nghiệp của cha tôi.”

Anh từ từ ngẩng đầu lên, nhìn Thời Phong Thụy, ánh mắt đầy thù hận: “Cho nên, cái chết của cha tôi, có phải tôi nên nghi ngờ anh?”

Ánh mắt Thời Phong Thụy đột nhiên thay đổi, anh đột nhiên đưa tay ra, nắm lấy cổ áo của Thời Thiếu Tu, nhấc anh ta lên, anh cắn chặt răng, tiến gần sát bên Thời Thiếu Tu, nói từng chữ một: “Thời Thiếu Tu, cậu đừng ép tôi!”

Vết thương của Thời Thiếu Tu vẫn chưa khỏi hẳn, bị lắc mạnh như thế, anh khẽ nhăn trán lại, nhưng không đẩy hắn ta ra, ngưỡng đầu lên nhìn Thời Phong Thụy, cười nói: “Cuối cùng cũng đã lộ nguyên hình rồi hả? Anh hai?”

Thời Phong Thụy hai mắt càng đỏ hơn, tiến gần Thời Thiếu Tu, nhỏ tiếng nói: “Tao nói cho mày biết, mày không thể đoạt lại tập đoàn Thời Phong đâu, vì không ai nghe mày cả đâu, vì mày là tên tội phạm kinh tế!”

“Đúng đó.” Thời Thiếu Tu trừng mắt nhìn hắn: “Tại sao tôi lại trở thành tội phạm kinh tế? Còn lừa công ty của chính mình? Anh hai nên biết rõ chứ?”

Đột nhiên, Thời Phong Thụy một tay đẩy mạnh Thời Thiếu Tu té xuống đất, cúi xuống hù dọa anh: “Thời Thiếu Tu, mày muốn chết đúng không!”

Thời Thiếu Tu cả người đều bị ngã nhào xuống đất, vết thương nửa người trên của anh bị đụng phải, khiến anh đau đến mức chảy cả mồ hôi lạnh, đến nói cũng nói không nên lời.

Thời Phong Thụy nhìn anh thấy anh không nói chuyện, nhẹ nhàng một tiếng, đẩy anh ra, đứng thẳng người, từ trên cao nhìn xuống Thời Thiếu Tu: “Cậu có bản lĩnh thì thử xem, coi có thể đoạt lại công ty của cậu không?”

Hắn cười, chỉnh lại quần áo, rồi quay người đi ra.

Vết thương sau phẫu thuật của Thời Thiếu Tu bị hở ra, trước mắt anh toàn là cảnh vật đang chuyển động lắc lư, quay mặt nhìn Thời Phong Thụy, thấy anh ta từ từ đi khỏi phòng bệnh, nuốt cục tức, rồi nhìn thấy y tá dần dần tiến gần mình, cuối cùng nhắm đôi mắt lại.

Cố Thu ngồi cạnh giường mẹ, im lặng ngồi nhìn máy điện tim đồ đang biến động, nhẹ nhàng sờ lên tóc mẹ, rồi đắp chăn cho bà, sau đó quay người ngồi lên một giường khác, mở máy tính ra, cắm USB vào, rồi đeo tai nghe vào.

Đột nhiên, cô phát hiện trong file nghe ấy, lại có một clip, cô mở to hai mắt, mở clip đó ra, clip này, là do Cố Trường Thanh bỏ điện thoại trước ngực để quay.

“Hợp đồng này, không phải là hợp đồng thuê, anh thuê nhà kho của chúng tôi, sao có thể dùng hợp đồng khác thay thế được!” Cố Trường Thanh đã tức đến điên người: “Nếu các anh sử dụng nhà kho với mục đích đen tối, thì lúc đó người phụ trách vẫn là tôi!”

Bên đó, Thời Phong Thụy nhẹ cười: “Nhưng, ông không suy nghĩ đến an nguy của con gái ông sao? Thân làm chồng cô ấy, nhưng tôi thật sự không mong cô ấy xảy ra chuyện ngoài ý muốn, phần hợp đồng này, còn gấp ba lần tiền thuê, chả lẽ không phải nhất cử lưỡng tiện sao?”

Cố Thu vội kéo tai nghe ra, hai mắt mở to nhìn clip, hô hấp loạn xạ, sau một thời gian trầm tư, đột nhiên rút USB ra, xông ra khỏi phòng bệnh.

66. Chương 66

Một y tá vội chạy ra, bị Cố Thu giữ lại, vội hỏi: “Xin hỏi, có chuyện gì?”

“Bệnh nhân bị té xuống giường, vết thương sau phẫu thuật bị rách ra, dẫn đến bị nhiễm khuẩn, nhưng giờ đã đỡ nhiều rồi, không còn vấn đề gì lớn.” Cô y tá cười nói với Cố Thu: “Cô chờ xíu là có thể vào trong thăm anh ấy.”

Cố Thu nhẹ thở một hơi, nói lời cảm ơn.

Lát sau, bác sĩ y tá lại tiếp tục không ngừng đi qua người Cố Thu, trong phòng bệnh là một khoảng trống, Thời Thiếu Tu đang im lặng nằm trên giường ngủ say.

Mắt Cố Thu lại đỏ, che miệng mà nước mắt tuông rơi, cô không thể chịu đựng được nữa, lặng lẽ rời khỏi bệnh viện, đi ra ngoài.

Ngày thứ hai trời đẹp.

Điện thoại có tiếng rung nhẹ, Thời Thiếu Tu bị tiếng rung làm cho tỉnh giấc, nhẹ nhàng thở một hơi, cầm lấy điện thoại để trên tai, âm thanh vô cùng yếu ớt: “Alo.”

“Thời Thiếu.” Dương Thạc đầy dây bên kia có vẻ sốt ruột: “Cậu bị gì thế? Từ hôm qua tới giờ tớ đã gọi cho cậu gần 30 cuộc điện thoại rồi đấy.”

Thời Thiếu Tu tay đặt lên mắt, che ánh sáng từ cửa sổ chiếu vào, dường như không muốn nói thêm câu nào: “Ừ.”

“Cậu không phải hôm nay tìm luật sư sao? Giờ tớ đang ở lầu dưới của bệnh viện, sẽ lên phòng bệnh cậu ngay.” Dương Thạc vừa đi vừa thở.

Cho đến lúc này, Thời Thiếu Tu mới từ từ mở đôi mắt vô thần sắc của mình, cố gượng ngồi dậy.

Cánh cửa phòng bệnh đột nhiên bị đẩy ra, Dương Thạc từ ngoài xông vào, vừa nhìn đã thấy sắc mặt trắng bệch của Thời Thiếu Tu bên giường bệnh, sắc mặt anh ta cũng đột nhiên thay đổi: “Cậu bị gì thế? Tớ thấy gần đây cậu hồi phục rất nhanh, sao hôm nay sắc mặt lại khó coi đến thế?”

Thời Thiếu Tu lười trả lời anh ta, mặc đồ vào, nhờ Dương Thạc đỡ ngồi xuống xe lăn, môi trắng đến không còn giọt máu: “Đi thôi.”

“Cậu không sao thật chứ? Tớ sợ chút nữa cậu lại đột nhiên té xỉu, tớ không biết cứu cậu sao đó.” Dương Thạc có chút sợ, nhìn sắc mặt Thời Thiếu Tu, cẩn thận dè dặt hỏi.

Thời Thiếu Tu lắc đầu, nhắm mắt điềm tĩnh đáp: “Phải khiến hấn hạ uy phong.”

Dương Thạc bắt lực vỗ đầu hấn, cười đau khổ: “Tớ không hiểu tại sao cứ phải kết nghĩa với người anh em như cậu, cậu hồi phục nhờ mời tớ bữa cơm ngon, không thì tớ không làm đâu.”

Thời Thiếu Tu nhắm mắt gật đầu, khóe môi từ từ móc lên.

Trên đường đi đến chỗ hẹn với luật sư, Thời Thiếu Tu lấy ipad ra, cúi đầu nhìn tư liệu có liên quan.

Đến quán cà phê đã hẹn sẵn, luật sư đã ngồi ở đó chờ, thấy Dương Thạc đẩy Thời Thiếu Tu vào, khẽ nhăn trán, vội đứng dậy, đi lên phía trước: “Sao cậu lại bị thương nặng thế mà còn nhất định phải qua đây, tôi đến bệnh viện là được.”

Thời Thiếu Tu lắc đầu, quay đầu nhìn Dương Thạc, nói với luật sư: “Đây là nhân chứng.”

Luật sư không biết nói gì đành lắc đầu, ngồi xuống, đưa bản hiệp nghị ra trước mặt Thời Thiếu Tu: “Được,

đem di chúc ra, rồi mau kí tên vào, nhanh chóng về nghỉ ngơi đi.”

Thời Thiếu Tu nhẹ gật đầu, lấy bút ra, cúi đầu lật văn kiện.

Luật sư ngồi ở đối diện, im lặng nhìn Thời Thiếu Tu, lúc sau, tháo kính ra, nhăn mày: “Cậu và đứa nhóc Cố Thu đó, quan hệ vẫn tốt chứ?”

Nét bút của Thời Thiếu Tu bỗng dừng lại, ngẩng đầu lên, nhìn luật sư: “Sao đột nhiên ông lại nhắc đến cô ta?”

Luật sư ngậy người ra, hoài nghi nhìn anh ta: “Trong thời gian ba năm anh ở tù, cô ta ngày nào cũng đến tìm tôi.”

67. Chương 67

“Chào ông, thư của ông, xin hỏi ông cần gì?”

Cố Thu đi vào cổng bưu điện, từ trong người rút ra một lá thư để trên quầy, ngồi xuống: “Chào cô, gửi bưu kiện nhanh trong thành phố.”

“Được, xin hỏi bên trong là gì.” Nhân viên quầy hỏi.

“USB” Cố Thu nhỏ tiếng đáp.

Nhân viên quầy lấy thư của Cố Thu qua, rồi đặt lên bàn cân: “Giờ đang là mùa cao điểm, cho nên những vật mà trước đây mà một ngày có thể nhận được, giờ cần đến hai ngày.”

Cố Thu khẽ gật đầu, cúi đầu ghi trên gói bưu kiện chuyển phát nhanh, rồi đưa lại cho nhân viên.

Sau khi lấy biên lai, Cố Thu từ từ đẩy cánh cửa lớn, cúi đầu đi về phía trước, gửi một tín nhắn cho Thời Thiếu Tu: Trong USB có những chứng cứ có tính quyết định, anh phải coi cẩn thận.”

Ánh nắng chói cả mắt, Cố Thu đưa tay lên đỉnh đầu che lấy ánh nắng, nhưng vẫn cứ mở to mắt nhìn ánh mặt trời.

Thời Thiếu Tu, tại sao chỉ cần gặp anh, nay đến bầu trời cũng trở nên u ám?

Trên đường ngồi xe về nhà, đôi mắt Thời Thiếu Tu nhắm lại, không nói câu nào.

Đột nhiên, điện thoại anh “ting” lên một tiếng, Thời Thiếu Tu mở mắt ra, ánh mắt sáng lên, đột nhiên cười lên.

“Vậy là 10% cổ phần đã đến tay, tiếp theo đây tính làm sao?” Dương Thạc quay đầu nhìn anh: “Cần tớ giúp gì không hả?”

“Triệu tập đại hội cổ đông.” Khóe miệng Thời Thiếu Tu móm thành một nụ cười tươi: “Tùy cậu, nhưng phải giúp tớ việc này.”

(***Lời dịch giả: Dịch tới đây quá mong chờ một kết thúc đẹp, mong hai anh chị đến với nhau, làm đau lòng con dân nhiều rồi_ Hai li- App inovel)

Ba ngày sau, tại phòng họp tập đoàn Thời Phong.

Tất cả các cổ đông, đều ngồi và bàn họp, sắc mặt ai nấy đều vô cùng khó coi.

Thời Phong Thụy hai tay khoanh trước ngực, ngồi dựa vào ghế, cười nhìn anh ta: “Em trai tốt của anh, năm đó em và các cổ đông làm giả tài chính, chẳng lẽ em cho rằng các cổ đông còn đồng ý đem vị trí chủ tịch trả lại cho em sao?”

Hắn quay đầu nhìn xung quanh, khẽ cười: “Dù sao em cũng không có năng lực quản lý công ty, không phải sao?”

“Cái gì? Làm giả tài chính!” Các cổ đông gần như muốn nổ tung, ánh mắt đầy nghi ngờ biến thành phần nộ: “Đã làm giả tài chính còn dám quản lý công ty?”

“Hắn tính làm chủ tịch sao?”

Nghe người xung quanh nghị luận, miệng Thời Phong Thụy cười tự đắc.

“Làm giả tài chính.” Thời Thiếu Tu đứng thẳng người, hai mắt nhìn Thời Phong Thụy, ánh mắt mang theo nụ cười, nhưng lại lạnh lùng: “Ban đầu ai là người tố cáo tôi làm giả tài chính tôi không biết, nhưng sau đó người đó làm gì, tôi nghĩ trong lòng hẳn ta rõ nhất.”

Anh móc ipad ra, mở một clip, để trên bàn, mở âm thanh lớn lên, để trước mặt các cổ đông.

“Hợp đồng này, không phải hợp đồng cho thuê, anh thuê nhà kho chúng tôi...”

Trong clip là khuôn mặt lạnh lùng của Thời Phong Thụy, hắn đang cười, nhìn đối phương rất chi là khinh thường.

68. Chương 68

Các cổ đông trầm tư một hồi, im lặng nhìn hết clip, mà đôi mắt của Thời Thiếu Tu, cứ im lặng nhìn Thời Phong Thụy, nhìn coi sắc mặt anh ta dần dần thay đổi như thế nào.

Thời Phong Thụy cười nhẹ, hai tay đan vào nhau, nhìn vô cùng nho nhã và ấm áp: “Cái này thì nói lên điều gì?”

“Không nói lên điều gì.” Thời Thiếu Tu khẽ cười, sắc mặt anh vẫn còn tái, nhưng tâm trạng anh lại rất tốt: “Tôi sợ rằng anh cũng không ngờ bác Cố lại quay lại, anh càng không ngờ, những bí mật này, lại bị vạch trần sau ba năm.”

Thời Phong Thụy ngay người ra, còn chưa hiểu lời của Thời Thiếu Tu, đột nhiên, cánh cửa lớn của phòng họp bị đẩy ra.

“Thời Phong Thụy là ai, chúng tôi nhận được báo án, hẳn có liên hệ đến giao dịch ma túy, xin đi theo chúng tôi một chuyến.” Cảnh sát đột nhiên xông vào, lạnh lùng nói.

Đại hội cổ đông bỗng trở nên rất hỗn loạn, tất cả các cổ đông đều đứng dậy, gần như muốn bao vây Thời Thiếu Tu và Thời Phong Thụy.

Thời Thiếu Tu ngồi trên ghế, im lặng nhìn đông hỗn độn trước mặt, cười nhẹ.

Cục diện bỗng loạn lên, Thời Thiếu Tu dựa vào ghế từ từ đứng dậy, lùi ra chỗ náo nhiệt đó, im lặng nhìn cục diện náo nhiệt đang xảy ra.

Đột nhiên anh thấy, trong đám người đang lộn xộn kia, Thời Phong Thụy chen ra ngoài, quay đầu nhìn cái, rồi hướng ra cửa chạy.

Thời Thiếu Tu nhăn mày, hướng nhìn những cảnh sát đang bị đám người kia chen lấn, đi về phía trước, nhưng vết thương anh lại đau dữ dội, anh hít một hơi, đi lên một bước dựa vào cái bàn, trơ mắt nhìn Thời Phong Thụy biến mất khỏi cửa.

Sắc mặt anh lại trắng thêm, nhìn đám hỗn độn huyền náo trước mắt, phiền não nhắm mắt lại.

Thời Phong Thụy lặng lẽ rời khỏi từ cửa sau, móc điện thoại ra gọi, sắc mặt rất khó coi, toàn thân đầy sát khí: “Đem xe qua đây, thuận tiện, thông báo cho Thẩm Giai Vân, giết Cố Thu cho tôi!”

Cúp điện thoại, Thời Phong Thụy quay người chạy đến một góc khuất, quay đầu nhìn xung quanh, ánh mắt u ám rất đáng sợ.

Một chiếc xe đậu ngay trước cửa, Thời Phong Thụy không nán lại lâu, nhanh chóng đi thẳng lên xe, rồi phóng mất.

Dương Thạc nhìn thấy Thời Thiếu Tu chạy ra ngoài, vội xuống xe, chạy đến đỡ anh: “Tớ đã bảo cậu ngồi xe lăn đến, sao cậu cứ vậy nhỉ?”

Thời Thiếu Tu sắc mặt nhìn vô cùng đáng sợ, ngồi trên xe, nhắm hai mắt lại: “Đi tìm Thời Phong Thụy, hần chạy thoát rồi.”

“Cái gì?” Dương Thạc mở to hai mắt: “Nhiều cảnh sát vậy vẫn chạy được à?” Không chút chần chừ, lái xe đi về phía trước: “Chắc hần chưa đi xa, có thể ở gần công ty.”

Thời Thiếu Tu nhẹ gạt đầu, nhả mày lại, đột nhiên, anh mở to hai mắt, sắc mặt đầy nghiêm túc: “Không đúng, đi tìm Cố Thu!” nói xong, cầm điện thoại, gọi cho Cố Thu.

Cố Thu đang ở trong siêu thị, mua mấy đồ vậy thường ngày cho mẹ, trong ánh mắt không che giấu được sự mệt mỏi, cô để hết đồ đã mua trên xe, đẩy nó đi về hướng quầy thu ngân.

“Hôm nay, chủ tịch tập đoàn Thời Phong Thời Phong Thụy do dính líu đến buôn bán thuốc phiện, đã bị cảnh sát bao vây, nhưng lại trốn thoát được.” Phóng viên báo tin tức không chút cảm xúc.

Cố Thu ngậy người ra, đôi mắt mở to nhìn màn hình, sau đó, nở một nụ cười thoải mái.

Ánh mắt cô đỏ hoe, đẩy xe đồ tính tiền rồi rời khỏi.

Đột nhiên, điện thoại cô reng lên, Cố Thu đem hết đồ trên tay để dưới đất, lấy điện thoại ra nghe: “Alo”

Đột nhiên bên cạnh có một chiếc xe ngừng lại, mấy người đàn ông xông ra, giữ lấy Cố Thu, một bàn tay trắng bịt miệng và mũi cô lại.

Điện thoại cô rớt “Bạch” xuống đất.

69. Chương 69

Điện thoại có âm thanh vùng vẫy, toàn thân Thời Thiếu Tu run rẩy, anh mở to hai mắt, im lặng nghe động tĩnh trong điện thoại.

Chỉ nghe thấy bên kia có âm thanh ú ớ, tiếp đó là một trận hỗn độn.

Sắc mặt Thời Thiếu Tu trở nên khó coi, anh hét lên: “Cố Thu!”

Điện thoại bị ai đó nhặt lên, Thời Thiếu Tu nghe thấy người đàn ông đối diện nói: “Muốn cứu cô ấy, 9h tối nay đến nhà kho Cố Gia, nếu như báo cảnh sát, tôi sẽ giết cô ta.”

Nói xong, tắt máy.

Trong lòng Thời Thiếu Tu bỗng thấy sống mũi cay cay, hô hấp khó khăn, tiếp đó anh nắm chặt điện thoại, cắn chặt hàm răng.

“Xảy ra chuyện gì?” Dương Thạc nhăn mày, quan tâm hỏi.

Thời Thiếu Tu lắc đầu, nặng nề đáp: “Đưa tôi về biệt thự.”

Ở góc tối nhà kho, Cố Thu đang hôn mê dần dần tỉnh lại.

Đầu đau đến khó chịu, cô lắc lắc đầu, mới phát hiện, miệng mình bị bịt kín, đôi tay bị trói chặt, không động đậy được.

Cả người bị trói trên cây cột, không nhúc nhích được, cô đột nhiên có chút hoảng loạn, liều mình vùng vẫy.

“Đừng nhúc nhích nữa.” Bên cạnh truyền đến một âm thanh lạnh lùng, bỗng chốc, khiến Cố Thu lạnh từ đầu đến chân.

Cô mở to hai mắt, nhìn về người đang đi tới.

Trong mắt Thời Phong Thụy đầy sát khí lạnh lùng, quần áo hần có chút lộn xộn, cà vạt bị hần kéo tới lệch lạc đi, một tay để túi quần, một tay cầm súng, im lặng đứng trước mặt Cố Thu.

Toàn thân Cố Thu run lên không ngừng, cô muốn nói chuyện, nhưng miệng bị bịt lại, cô chỉ có thể phát ra âm thanh u ớ u ớ.

“Cố Thu.” Súng của Thời Phong Thụy mang theo nhiệt độ lạnh băng nhẹ nhàng dính trên cổ Cố Thu, một tay mở băng dính trên miệng cô ra: “Chuyện nhà kho, có phải cô tiết lộ không!”

(***Lời dịch giả: Cảm ơn sự ủng hộ của tất cả các bạn đọc giả, còn một chương nữa thôi, cuốn tiểu thuyết này sẽ kết thúc, bên cạnh cuốn này mấy bạn có thể tìm đọc cuốn Hôn Ý Triền Miên, Năm tháng còn dài có anh không hoang mang, Boss trở thành chồng và cuốn đang được dịch cũng khá hấp dẫn và vui tươi đang nhận được lời bình tích cực từ các đọc giả Sủng ái của Bá Thiếu: Bắt giữ cặp con song sinh của Manh mẫu.. đó là những cuốn tiểu thuyết mà nhóm Boss đã dịch trong suốt thời gian qua, cảm ơn đọc giả đã ủng hộ.)

Cố Thu nuốt nước bọt, sợ đến khóc cũng khóc không được, toàn thân run rẩy,

“Cô đợi mà nhận xác người mà cô yêu sâu đậm Thời Thiếu Tu đi!” Thời Phong Thụy cười gian ác: “Hắn không muốn tôi sống tôi, hắn cũng đừng hòng sống yên ổn!”

Cố Thu hít một hơi sâu, mồ hôi thận theo góc trán chảy xuống.

“Anh đã từng nói sẽ không làm hại Thời Thiếu Tu mà!” Đột nhiên một giọng nói xé tâm can, bên cạnh truyền đến.

Ánh mắt Thời Phong Thụy đột nhiên trở nên u ám, hắn quay đầu nhìn Thẩm Giai Vân: “Nếu hôm nay cô dám làm hỏng chuyện của tôi, tôi cũng sẽ giết cô.”

Cúi đầu nhìn đồng hồ, Thời Phong Thụy cười lên: “Sắp 9h rồi, không biết người đàn ông cô ngày đêm thương nhớ, rốt cuộc có đến không.”

“Ha.” Cố Thu đột nhiên nhin không được cười phá lên: “Anh ấy không yêu tôi, sao anh ấy đến được? Anh thật là coi trọng tôi.”

“Tôi đến rồi.”

Một giọng nói, đột nhiên xuất hiện bên ngoài cửa kho, bóng hình đó. Dựa vào tường, từ từ đi vào trong nhà kho: “Có gì nói với tôi, thả Cố Thu ra đi.”

Sắc mặt Thời Phong Thụy bỗng thay đổi, đột nhiên súng đang nhắm vào đầu Cố Thu, bỗng chuyển hướng sang Thời Thiếu Tu: “Thời Thiếu Tu, bao nhiêu năm nay, chúng ta cuối cùng có thể thành thật nói ra hết bí mật trong lòng mình rồi.”

Thời Thiếu Tu dựa vào tường, khó khăn bước qua đó, ngồi trước thùng đối diện với Thời Phong Thụy, thở một hơi: “Cha tôi là do anh tìm người đâm chết, mẹ tôi vì thế mà tự sát.” Anh nắm chặt nắm tay, cúi thấp đầu, không nhìn ra anh đang có biểu hiện gì: “Anh chẳng lẽ, không cảm thấy mình có một chút xú tội lỗi sao?”

Dường như nghe thấy chuyện cười, Thời Phong Thụy bỗng há mồm ra cười lớn: “Sai?”

Mắt hắn đỏ lên, quay đầu nhìn Thời Thiếu Tu: “Từ nhỏ đến lớn, cậu đều cười lên đầu tôi, ai cũng hướng về cậu, ai cũng thích cậu, cậu là con của trời, cho dù cậu không phải trưởng tôn, bà nội cũng coi cậu như báu vật trong tay!”

70. Chương 70

Thời Thiếu Tu không để ý mấy lời đó, cúi đầu, tiếp tục nói: “Muốn có được công ty ba tôi, anh vu khống tôi làm giả tài chính, đúng không?”

Anh nhìn Thời Phong Thụy, mặt đầy tức giận: “Anh ép Cố Thu gả cho anh, dùng an toàn của tôi để ép cô ấy, đúng không?”

Thời Phong Thụy vốn không bị sợ hãi khi bị vạch trần, mà ngược lại cười lên, rồi khẽ gật đầu.

“Thời Phong Thụy.” Thời Thiếu Tu khẽ cười, mắt đỏ ngầu, anh nhìn Thời Phong Thụy: “Tội của anh đã không thể tha thứ được, cho nên giờ anh vẫn nên lựa chọn chuộc tội đi, còn kịp đó.”

Thời Phong Thụy lại cười haha lên, đột nhiên anh ta nắm lấy cổ Cố Thu, đưa súng lên trán cô, nhìn Thời Phong Thụy: “Bán thuốc phiện, đó là con đường chết, tôi còn cho rằng cậu niệm tình nghĩa anh em, sẽ giúp tôi một tay, không ngờ cậu lại tuyệt tình như thế!”

Hắn cổ móc miệng cười: “Thời Thiếu Tu, tôi không thể sống yên, cậu cũng không thể sống yên ổn, cậu muốn tôi chết, cậu cũng không thể sống tốt!”

Đột nhiên, bên ngoài có tiếng bước chân vội vã, dần dần tiếng bước chân xung quanh càng nhiều hơn.

Sắc mặt Thời Phong Thụy trắng ghê gớm, hắn cứ ôm chặt lấy cổ của Cố Thu, vừa sợ hãi vừa tức giận nhìn Thời Thiếu Tu: “Cậu lại dám mang theo cảnh sát!”

Thời Thiếu Tu hít một hơi, từ từ đứng dậy khỏi thùng, hướng đến chỗ Thời Phong Thụy: “Thời Phong Thụy, giờ xung quanh đều là cảnh sát, tôi khuyên anh nên để súng xuống đi.”

Cố Thu sợ đến sắc mặt trắng bệch, nhìn Thời Thiếu Tu đi qua đây, cô liều mạng lắc đầu.

“Mày đừng qua đây!” mắt Thời Phong Thụy dần chuyển đỏ: “Nếu không tôi sẽ chết chung với Cố Thu!”

Bước chân Thời Thiếu Tu ngừng lại, anh ngẩng đầu lên, nhìn Thời Phong Thụy, ánh mắt đầy phức tạp: “Anh, có thật là phải đi đến bước này không!”

“Ai bảo mày cướp mọi thứ của tao!” Thời Phong Thụy dường như đã điên lên, nhắm vào huyết thái dương của Cố Thu chuẩn bị bóp cò.

Thời Thiếu Tu đồng tử co lại, trầm mặc nói: “Ngừng tay!” Anh đột nhiên xông lên trước.

“Mày đừng qua đây!” Thời Phong Thụy cắn răng, ánh mắt nhìn Thời Thiếu Tu đi qua đó, trong tay có súng, đột nhiên đưa lên, nhắm vào Thời Thiếu Tu.

Trong lòng Cố Thu sợ hãi lo lắng, cô mở to hai mắt, theo bản năng cô chặn tay của Thời Phong Thụy lại.

“Bầm” một tiếng, trong nhà kho phát ra một tiếng súng, toàn thân Cố Thu mềm nhũn, hai mắt mở to, nhìn Thời Thiếu Tu đang ngã xuống trước mắt mình.

“Á!” Cố Thu đôi mắt đỏ hoe, như điên vậy, phóng lên phía trước.

Thời Phong Thụy mắt đỏ ngầu, lại đưa tay nổ một phát súng.

“Bầm” lại vang lên.

Cả người Cố Thu run lên ghê gớm, cô khê hở miệng, toàn thân run run, cúi đầu xuống nhìn ngực mình.

Máu chảy không ngừng, nhuộm đỏ vùng ngực, mặt cô nhanh chóng không còn máu, mềm nhũn ngã xuống.

“Bầm” phát súng cuối cùng vang lên, bỗng không còn tiếng động.

Thời Thiếu Tu ôm bụng, máu theo đó chảy ra ngoài, anh đưa mắt lên nhìn Cố Thu ngã xuống, khóe mắt cay cay, đưa tay đỡ lấy người cô.

“Nghỉ phạm đã tự sát, nhưng con tin bị thương rất nặng.” Âm thanh của cảnh sát vọng lên từ bộ đàm.

Thời Thiếu Tu im lặng nhìn Cố Thu đang trong lòng mình, hô hấp ngừng lại

71. Chương 71

Tiếng còi cảnh sát làm huyên náo của nhà kho, ánh đèn xe cảnh sát đỏ rực, khiến người xem lóa mắt.

Cố Thu từ từ đưa đôi tay đầy máu lên, run rẩy sờ lên mặt của Thời Thiếu Tu, mặt trắng bệch nở nụ cười: “Em, yêu anh....”

Nước mắt Thời Thiếu Tu bỗng rơi cuống, anh nhắm mắt lại, hôn sâu vào môi của Cố Thu, nhưng cảm nhận được tay Cố Thu đang dần tuột khỏi người mình.

Hơi thở của anh run rẩy, vội ôm chặt Cố Thu, khóc lên trong đau đớn.

Thẩm Giai Vân đứng bên cạnh đã trở nên hồ đồ, cứ ngơ ngờ quỳ dưới đất, sớm đã bị cảnh sát còng tay lại.

Tầm nhìn của Thời Thiếu Tu bỗng trở nên mơ hồ, máu anh lẫn với máu của Cố Thu, dần dần tụ thành một đồng máu dưới nền nhà, cuối cùng, anh ôm lấy Cố Thu, ngã vào vũng máu đó, nhắm đôi mắt lại.

“Xe cấp cứu đến chưa!” Âm thanh cảnh sát vang lên bên ngoài.

Bác sĩ mặc áo blue trắng khiêng giá khiêng đến, khiến hai người lên xe cấp cứu, hỗn hển rời khỏi.

Nửa tháng sau.

Thời Thiếu Tu từ trong hôn mê từ từ mở mắt, nhìn ra ngoài cửa sổ là một mảng tối đen, dường như vọng lại tiếng pháo hoa đang nổ.

Anh từ từ nghiêng đầu, mở cửa sổ, nhìn thấy phòng kế bên vang lên tiếng trống mừng giao thừa.

Cánh cửa phòng bệnh bị ai đó mở ra, Dương Thạc cầm tô mì nóng hổi đi vào, lấy đũa gấp mì lên, đang tính ăn, đột nhiên, thấy mắt của người trên giường bệnh, đang nhìn mơ màng ngoài cửa sổ.

Đôi đũa rơi “bạch” xuống nền nhà, Dương Thạc kinh ngạc vui sướng hét lên: “Trời ơi! Cậu cuối cùng cũng tỉnh rồi!”

Vội đặt tô mì lên bàn bên cạnh, tiến gần đỡ lấy anh: “Anh thấy sao rồi? Có chỗ nào không khỏe không?”

Thời Thiếu Tu nhẹ nhặn mày, ngẩng đầu nhìn anh ta: “Cố Thu đâu? Sao rồi?”

Dương Thạc hay nói hay kể lẽ ấy, đột nhiên lại im lặng, anh im lặng nhìn Thời Thiếu Tu, đột nhiên há miệng, rồi cúi thấp đầu, không nói gì.

Trong phòng bệnh rất im tĩnh, bên ngoài vọng lại tiếng buổi tiệc đêm, nghe mơ hồ có tiếng pháo nổ cũng như tiếng pháo hoa “bùm bùm”.

“Thời Thiếu.” Dương Thạc ngồi xuống, thở dài: “Tôi nói cậu cái này, cậu phải cố lên.”

Thời Thiếu Tu mắt nhìn xuống, nhìn thấy mình đang đeo kim truyền nước, nói một câu: “Cố Thu, đã không còn nữa sao.”

Dương Thạc nuốt nước bọt, cúi đầu: “Bà nội, vì cái chết của Thời Phong Thụy, vì cậu bị thương, bệnh tim tái phát, đã qua đời rồi.”

Thời Thiếu Tu ngẩng cao đầu, kinh ngạc nhìn Dương Thạc, ánh mắt đỏ hoe, đôi tay nắm chặt, đầu mũi kim xuyên vào da thịt, máu chảy không ngừng.

“Ồi ới ới, cậu cẩn thận tí đi!” Dương Thạc vội chạy đến, vội ấn chuông kêu: “Cậu đừng kích động, cậu như vậy không được đâu.”

Thời Thiếu Tu hô hấp gấp gáp, anh một tay kéo dây kim ra, lật người xuống giường, nhanh chóng vội vã, xém té xuống nền nhà, may được Dương Thạc đỡ lấy.

“Dẫn tớ đi gặp nội.” Thời Thiếu Tu nắm chặt lấy tay Dương Thạc, toàn thân không kiềm được run lên.

Dương Thạc nhìn ánh mắt đầy bi thương của anh, thở dài, gật đầu.

Trước khu mộ tối tăm, bà nội và Cố Thu nằm cạnh nhau.

Thời Thiếu Tu quỳ xuống đất, nước mắt rơi xuống, anh đưa tay ra, sờ vào tấm ảnh trên mộ, lại quay đầu, nhìn Cố Thu, cười đau khổ: “Cố Thu, trước đây chúng ta, xét cho cùng vẫn là có duyên không phận, cho dù mọi hiểu lầm đã được hóa giải, mà vẫn không thể bên nhau sao?”

Gió thổi hiu quạnh, thổi đến đau rát cả mặt, Dương Thạc mắt đỏ lên, quay người đi, châm một điếu thuốc, im lặng hút thuốc.

Thời Thiếu Tu ngồi dựa vào bia mộ, nhắm hai mắt lại.

Cố Thu, kiếp sau, em có nguyện lòng tha thứ cho anh?

(**Lời dịch giả: mình dịch xong cuốn tiểu thuyết này đúng 10h đêm, mình cùng ngồi đó khóc cùng nhân vật, khóc cho một cuộc tình, khóc cho Cố Thu, Thiếu Tu, cốt truyện ngắn nhưng đầy ý nghĩa, đã yêu nhau thì nên tin tưởng, mất đi rồi hối hận đã muộn màng. Cảm ơn đọc giả._Hai li – nhóm Boss)

ENDING

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chan-dai-duyen-ngan-kho-giu-phan-tinh>